

ЕРАТРИЛЪР

ВИНС ФЛИН

МРЪСНИ АФЕРИ

ИЗДАТЕЛСТВО
ера
PUBLISHING

Винс Флин

Мръсни афери

ПРЕДГОВОР

Гладкият сив корпус се плъзгаше по топлите води на филипинско море със скорост двайсет и пет възела. Двигателите ръмжаха, катерът пореше влажния ношен въздух.

Съдът плаваше в нарушение на международното право и потъпкваше поне един международен договор, но мъжете на борда това не ги интересуваше. С техническите, правните и дипломатическите подробности се занимаваха други хора, седнали в удобни кожени столове под окачени на стените рамки с дипломите им от престижни университети.

Бързоходният катер за специални операции „Марк 5“, разработен специално за тюлените, бе фаворитът на командосите при провеждане на нощни операции. Беше дълъг двайсет и пет метра, но „газеше“ едва метър и половина с пълен товар. Задвижван от реактивни двигатели, катерът можеше да маневрира много близко до брега.

Петима души с черни пилотски шлемове и уреди за нощно виждане стояха зад четирите картечници 50-и калибър и 40-милиметровия гранатомет. Други осмина, облечени в камуфлажни дрехи и с широкополи камуфлажни шапки, седяха в десантната лодка, готова да се отдели от „Марк 5“, и проверяваха вече сигурно за десети път екипировката и оръжието си. Лицата им бяха покрити с ивици зелена и черна камуфлажна боя.

Лейтенант Джим Деволис огледа своята група тюлени, докато мъжете правеха последната проверка. Много пъти ги беше наблюдавал и странно защо, винаги му напомняха на маймуни, които се пощят едни други в зоологическата градина. Те подробно оглеждаха коланите и ремъците на щурмовите елечета, проверяваха дали всичко е здраво закрепено и дали гранатите са в изправност. Комуникационното оборудване също беше препроверено няколко пъти. В очилата за нощно виждане на всички бяха поставени нови батерии. Скъпите оптични уреди бяха опаковани във водонепроницаеми джобове, прикрепени към щурмовите елечета. Върху цевите на оръжията бяха нахлuzени презервативи, за да не влиза в тях пясък. Местата около пълнителите и отворите за изхвърляне на гилзите бяха покрити със специален херметичен силикон. Единственият човек, който тази нощ щеше да носи раница, беше медикът на групата, а Деволис страшно много се надяваше да не се прибъгва до неговата помощ. Групата пътуваше късно през нощта. Никаква храна,

само по две блокчета с повишено калорийно съдържание за всеки. Плана беше да влязат и излязат преди изгрев. Както тюлените обичат.

Когато стигнаха до морската граница, напрежението нарасна. Деволис беше доволен, че празните приказки между подчинените му са стихнали. Беше време всички да станат сериозни. Наведе глава и я обърна леко настрани, за да отпие от мундшука на неопреновия резервоар с прясна вода. Това количество трябваше да им стигне за два дни. Снабдяването на организма с вода преди акция в тази част на света беше от ключово значение. Дори нощем температурата бе около трийсет градуса, влажността също беше висока. Единственото, което им помагаше да не се потят под камуфлажните облекла, беше въздушната струя, създавана от катера, който пореше вълните с двайсетина възела. Веднъж щом стигнеха до брега обаче, нещата щяха да се променят. Предстоеше им около четири километра ходене, и то през гъста тропическа джунгла. Всеки щеше да отслабне с два до пет килограма само от ходенето.

Твърда ръка стисна Деволис за рамото. Той се обърна. Беше капитанът на кораба.

– Остават две минути, Джим. Пригответи момчетата си.

Деволис кимна. Очите му проблеснаха на фона на покритото с камуфлажен крем лице.

– Благодаря ти, Пат.

Двамата мъже бяха тренирали този тип проникване стотици пъти в Коронадо, Калифорния, в щаба на Военноморска група за специални операции 1.

– Не ме изоставяй – добави Деволис, широко усмихнат.

Капитанът също се усмихна – като човек, който е уверен в професионалните си възможности и си разбира от работата.

– Ако ме повикаш, ще се появя с бълващи огън оръдия.

– Така те харесвам!

Деволис кимна и се обърна към мъжете си. Вдигна ръка и с насочен нагоре показалец описа кръг. Тюлените скочиха. Катерът намали до пет възела.

Освен че беше изключително бърз, „Марк 5“ разполагаше с удобна задна палуба, която позволяваше от катера да се спускат и да се приемат малки лодки, без той да спира. Мъжете хванаха от двете страни гумената десантна лодка с извънбордов двигател с мощност 40 конски сили и я отнесоха до рампата на кърмата. Спряха на ръба и поставиха лодката на долната платформа. Един от екипажа на „Марк 5“ държеше въжето на лодката, докато всички тюлени се качиха в нея. Осемте мъже се хванаха

здро̀во за др̀жките въ̀тре. Един по един всеки боец показа стиснат юмрук с вдигнат палец – знак, че са готови.

В слушалките прозвуча команда за спускане и човекът от катера хвърли въжето в лодката. Втори член от екипажа помогна на колегата си да избута черната гумена лодка по рампата. Тя се разлюля в разпенения килватер. Мъжете останаха легнали на дъното, вслушани в ръмженето на катера, докато той се отдалечаваше от тях. Никой не искаше „Марк 5“ да се върне преди уреченото време или ако не им беше необходим. Те с нетърпение очакваха да пристъпят към изпълнението на мисията. Не знаеха, че на хиляди километри оттук някой бе извършил предателство.

ГЛАВА 1

Анна Райли се унасяше под топлите лъчи. Бронзовата ѝ кожа блестеше от крема против изгаряне. Откъм морето духаше лек ветрец. Седмицата беше страхотна. Нищо друго – само ядене, слънце, секс и спане. Идеалният меден месец. В малък курорт на един отдалечен карибски остров, в самостоятелна вила, с басейн и плаж. Абсолютно спокойствие. Нито телевизия, нито телефони, нито вестници. Само двамата.

Тя отвори очи и погледна сватбения си пръстен. Усмихна се. Радваше се като ученичка. Пръстенът беше от платина, с инкрустиран диамант. Не много голям, не много малък. Най-важното обаче беше, че ѝ го беше подарил подходящият мъж. Мъжът на нейните мечти.

Тя вече официално се наричаше госпожа Анна Рап. Той малко се изненада, когато Анна прие неговата фамилия, без много да спори. В края на краищата тя беше феминистка с определени либерални възгледи. Но можеше да бъде и старомодна романтичка. Нямаше човек, когото да уважава повече от него. За нея беше въпрос на чест да сподели фамилията му. Искаше целият свят да разбере, че са едно семейство. Освен това тя можеше да бъде и много прагматична. Не искаше след време всеки от внуците ѝ да носи няколко фамилии едновременно. Професионално обаче щеше да запази моминското си име. Като кореспондент на Ен Би Си от Белия дом тя вече беше получила признание. Мич нямаше нищо против подобен компромис.

Удивително как цялата сватба мина като по мед и масло. Всичките приятелки на Райли бяха имали разпавии с годениците си, с майките или със свекървите. Анна винаги си беше мечтала да се венчае в църквата „Света Анна“ в Чикаго. Там се бяха оженили родителите ѝ, там бе кръстена и бе приела първото си причастие. Но след като се сгодиха, тя осъзна, че Мич не гледа много ентузиазирано на тази идея. Не че се възпротиви. Каза ѝ, че щом иска голяма сватба в Чикаго, ще я има. Така и стана. Само дето той не можа да скрие от нея колко е изнервен и притеснен.

Мич Рап не обичаше да бъде в центъра на вниманието. Беше работил като таен агент на ЦРУ от двайсет и две годишната си възраст. В някои среди бе известен като наемен убиец.

В месеците преди женитбата им, докато течаха слушанията в Сената за утвърждаването на сегашния шеф на Мич в ЦРУ, един от

членовете на Комисията по разузнаването беше разгласил историята на Мич пред медиите в опита си да осуети избирането на Айрини Кенеди за директор на Централното разузнавателно управление. Президентът се беше обявил в защита на Кенеди и Рап и тогава истината бе изнесена в средствата за масова информация. Президентът разказа как Рап е ръководил екип командоси дълбоко на територията на Ирак, за да не позволи на Саддам Хюсеин да се сдобие с ядрено оръжие. Президентът нарече Рап „най-важният човек в борбата на Америка срещу тероризма“ и не след дълго политиките започнаха да се редят на опашка, за да се ръкуват с него.

Рап беше огрян от светлината на прожекторите и това не му се отрази добре. Оцелявал години наред благодарение на способността си да се придвижва незабелязано от град в град и от страна в страна, изведнъж се бе оказал известен като филмова звезда. Репортери и фотографи непрекъснато го преследваха. Отначало той опита да се разбере с тях по човешки. Малцина се вслушаха в думите му. Тогава се случи така, че неколцина търсачи на медийни сензации осъмнаха със счупени носове. Останалите разбраха намека.

Имаше и друго, което тревожеше Рап. Сега беше мишена. Всеки терорист от Джакарта до Лондон знаеше кой е той, как изглежда. За главата му бяха определени парични награди. Бяха му издадени ислямски религиозни присъди, не един и двама фанатици биха жертвали живота си, за да го унищожат.

Рап непрекъснато се притесняваше за безопасността на Анна и дори веднъж я беше попитал дали наистина е готова цял живот да се озърта за заплахи. Тя твърдо го посъветва повече да не я обижда с подобни въпроси. Той устоя на обещанието, но не спря да се тревожи. Взе някои сериозни мерки – купи БМВ, направено по поръчка, с бронирани стъкла, подсилен с кевлар корпус и непробиваеми гуми. Предстоеше им да купят къща с парцел от осемдесет декара в покрайнините на Вашингтон, във Вирджиния. Анна неколkokратно го беше питала с какви пари плащат всичко това, но Рап винаги отбягваше отговора с шеги или като сменяше темата. Тя знаеше, че съпругът ѝ е човек с големи възможности, и в крайна сметка си казваше, че е по-добре някои неща да не ги научава.

Когато планираха сватбата, Рап извади дълъг списък със съображения за сигурност, които трябва да бъдат взети предвид. Докато седмиците минаваха, Анна разбра, че той просто няма да може да се отпусне и да се радва на сватбата, ако тя бъде прекалено голяма. Тогава взе

решение да направят малка церемония само със семействата и най-близките си приятели. Новината беше приета добре от Мич.

Събитието се състоя там, където се бяха запознали. В Белия дом. Цялото семейство на Анна – майка ѝ, баща ѝ, братята и снахите ѝ, седем племенници – всички присъстваха. Единственият жив роднина на Мич, брат му Стивън, беше негов кум. Кума беше най-добрата приятелка на Анна, Лиз О'Рурк. Доктор Айрини Кенеди и неколцина от приятелите на Рап от ЦРУ също бяха поканени, както и някои от колегите на Анна. Отец Малоун от църквата „Света Анна“ беше специално доведен от Чикаго, за да ги венчае, а президентът и първата дама се оказаха перфектни домакини. Президентът Хейс използва значителното си влияние, за да не бъде отразена сватбата по вестниците или по телевизията. Решено беше, че е по-добре самоличността на госпожа Рап да остане скрита за медиите.

Гостите отседнаха в хотел „Хей Адамс“, близо до Белия дом. Празнуваха до късно през нощта, след което булката и младоженецът бяха закарани от Тайните служби до летището за вътрешни полети „Рейгън“. Там се качиха на частен самолет и отлетяха за този остров. С любезното съдействие на ЦРУ те пътуваха под фалшивата самоличност на Трой и Бети Харис.

Анна се изправи в шезлонга и погледна към плажа. Съпругът ѝ излизаше от водата. Смуглата му кожа бе потъмняла още повече на тропическото слънце. Макар прехвърлил трийсетте, беше в страхотна форма.

Райли вече бе започнала да свиква с белезите по силното тяло на любимия си – трите от огнестрелни рани: един на крака му и два на корема, грубия белег, прорязал рамото, дългата следа от нож на десния хълбок и оня, с който той много се гордееше и който непрестанно му напомняше за мъжа, когото се беше заклел, че ще убие, когато се бе посветил на каузата на антитероризма. Белегът се простираше по цялата лява страна на лицето му, от ухото до челюстта. Пластичните хирурзи го бяха превърнали в тънка линия, но по-важното за Рап беше, че мъжът, направил този белег, е мъртъв.

Рап се приближи до нея, от банските му гащета капеше вода, и се усмихна.

– Как я караш, скъпа?

– Чудесно. – Тя му протегна ръка. – Тъкмо подремвах.

Рап се наведе и я целуна, след което, без да каже нищо, скочи в малкия басейн. Излезе на повърхността и подпря ръцете и брадичката си на ръба.

– Готова ли си да се върнеш утре?

Тя поклати глава и сви устни като за целувка.

Рап се усмихна. Тя наистина го правеше много щастлив. Беше умна, забавна и ослепително красива. Понякога беше доста нахакана, но една жена, с която той щеше да споделя живота си, трябваше да може да се доказва. Иначе връзката им би се разпаднала.

– Е, тогава ще трябва да останем малко по-дълго – отвърна той.

Тя отново поклати глава.

Рап отиде до пълния с лед съд, в който държаха бутилките бира. Усмихна се сам на себе си. Тя блъфираше. Трябваше да се върне на работа в телевизията. Ако зависеше от него, Анна щеше да напусне. Публичните изяви представляваха голям риск. Но тя сама трябваше да стигне до този извод. Не искаше да я принуждава да се отказва от кариерата си заради него. Единствената му утеха беше, че сегашното ѝ назначение в Белия дом означаваше, че съпругата му се намира близо до дузина добре въоръжени и превъзходно обучени агенти.

– Искаш ли бира, скъпа?

– Да, може.

Рап отвори запотена бутилка за Анна, сетне отвори една и за себе си. Вдигна бирата за на здравица и изчака съпругата му да стори същото. Двете бутилки се чукнаха и издрънчаха.

– За нас – каза Рап.

– За нас – повтори тя усмихната.

Двамата отпиха и Рап добави:

– И за много сладки здрави бебета.

Анна се засмя и вдигна два пръста. Рап поклати глава.

– Поне пет.

– Ти си луд! – прихна Анна.

– Никога не съм го отричал.

Заговориха за бъдещето, за децата, какви имена ще им изберат и какво ще правят, ако някое хлапе се окаже упорито и вироглаво като тях двамата. Рап се въздържа да ѝ дава съвети как да постъпи с работата си, когато роди. Знаеше, че Анна само споделя с него, не очаква той да я напътства.

На свой ред Анна удържа на обещанието си да не го разпитва много-много за ставащото в Ленгли. Рап осъзнаваше, че ако искат връзката им да устои, той ще трябва да сподели с нея определени аспекти от работата си, независимо каква е политиката на Управлението по този въпрос. Анна беше прекалено любопитна, за да издържи през остатъка

от живота си да не го пита с какво се е занимавал цяла седмица. Можеше да ѝ разказва общи неща за тероризма и националната сигурност, но всичко, отнасящо се до разузнаването или секретните операции, трябваше да остане в тайна. Мълчал толкова години досега, Рап внезапно си даде сметка, че да споделяш мислите си с някой, който има поглед върху актуалните събития, е удовлетворяващо и успокоително.

Отвориха още две бутилки. Анна влезе при него във водата. Опрели лакти на ръба на басейна, те отпиваха студена бира и гледаха лазурния океан.

След малко тя го целуна по устните и отплува до другия край на басейна. Изкачи се на стълбичката и отметна влажната си коса. Водни капчици се плъзнаха по изящния ѝ гръб. Хвърли му закачлив поглед през рамо и започна да разкопчава горнището на банския си.

– Ще отида да си подремна. Искаш ли да дойдеш с мен? – Все още с гръб към него, тя свали горнището и го окачи до хамака.

Рап не се нуждаеше от допълнителна покана. Остави бирата си, с енергично движение се повдигна и излезе от басейна. Последва жена си в спалнята, като по пътя изхлузи банските си. Хрумна му мисълта, че би искал да останат на острова завинаги.

Когато се върнат във Вашингтон, нещата няма да са същите. Ще има огньове за гасене и планове за реализиране. В момента обаче имаше по-важни неща за вършене.

ГЛАВА 2

Деволис огледа терена през уреда за нощно виждане. Бяха на уреченото място, на три километра от брега на филипинския остров Динагат. Облаци скриваха луната. Без очилата за нощно виждане щяха да са като слепи. По сигнал на Деволис лодката продължи напред. Модифицираният извънбордов двигател „Меркюри“ ръмжеше едва чуто.

Силните от Вашингтон най-накрая бяха решили да настъпят. „Абу Саяф“, радикална мюсюлманска група, действаща във Филипините, беше отвлякла американско семейство, дошло на почивка – семейство Андерсън от Портланд, Орегон. Майк, Джуди и трите им деца – деветгодишната Ава, седемгодишният Чарли и шестгодишната Лола – бяха отвлечени от остров Самар преди пет месеца.

Деволис и хората му бяха следили съдбата на заложниците. Знаеха, че ако политиките изобщо си размърдат задниците, ще натоварят тях със задачата по спасяването на Андерсънови.

За добро или лошо, тази мисия се бе превърнала в нещо дълбоко лично за двайсет и осем годишния лейтенант Деволис, тюлен от шест години, предан на страната си воин.

Младият мъж не бе в състояние да си представи що за хора могат да отвлечат и да заплашват деца. Ала които и да бяха, Деволис беше уверен, че няма да изгуби съня си, ако отърве света от тях.

Американският кораб „Бело Ууд“ се намираше на двайсет и пет километра от брега на остров Динагат. Амфибийният вертолетоносач от клас „Тарауа“ притежаваше огромна огнева мощ. Един от петте такива кораба в арсенала на американските ВМС, „Бело Ууд“ беше съчетал ведно въздушна армада, сухопътна армия и флот. Корабът бе хибрид между амфибиен десантен съд и десантен вертолетоносач с дълга двеста и четирийсет метра палуба за излитане и кацане. Носеше шест шурмови изстребителя с вертикално излитане и кацане „AV-8B Хариър“, четири шурмови хеликоптера „AH-1W Супер Кобра“, а за транспортиране на войски – дванайсет хеликоптера „CH-46 Сий Найт“ и девет „CH-53 Сий Стелиън“. В седемдесет и пет метровия трюм на кораба чакаше един от най-бързите кораби на въздушна възглавница във флота, четирийсетметровият LCAC, който можеше да превозва тежко оборудване, като танкове и артилерия, до брега със скорост над четирийсет възела.

Корабът имаше екипаж от 85 офицери, 890 моряци и батальон морски пехотинци, над две хиляди на брой. „Бело Ууд“ даваше възможност за провеждане на комбинирани тактически операции. Вместо да чака ресурсите на ВВС и на флота да се съберат и да образуват комбинирано съединение, „Бело Ууд“ превозваше напълно самостоятелна във всяко отношение бойна част и беше в състояние да изпрати в която и да било гореща точка на света въздушна мощ, сухопътни сили и логистична поддръжка едновременно.

Отрядът на Деволис представляваше предният дозор. Задачата на командосите беше да проникнат и да разузнаят лагера. Щом потвърдяха информацията на хората от разузнавателните служби, трябваше да организират блокадна позиция между основната противостояща им сила и заложниците. След това трябваше да повикат „ритачите на врати“ – групата за борба с тероризма. Шест от осемте мъже носеха със себе си карабини М 4 – умалена версия на прословутата М 16. Благодарение на по-късата цев и сгъваемия приклад с това оръжие беше много по-лесно да се маневрира из гъстата джунгла. Картеচারят на екипа носеше М 249 SAW, а снайперистът беше въоръжен с ръчно доработена пушка със специално предназначение със заглушител. Когато започнеште стрелбата, щеше да стане доста шумно, но за настоящата мисия това щеше да е само плюс. Пукотевицата, произведена от момчетата на Деволис, щеше да шокира и да обърка противника, докато хеликоптерите увиснеха над тях и спуснеха шурмовия екип.

Още три отряда тюлени, общо двайсет и четирима души, щяха да се спуснат по въжета, да вземат под защита заложниците и да прочистят лагера. Сетне шурмоваците щяха да прехвърлят моментално Андерсънови от лагера в един разчистен от растителност терен за кацане на хеликоптери. Подготвения терен щеше да бъде охраняван от взвод морски пехотинци-разузнавачи от „Форс Рекън“, и ако Специалните части срещнеха повече съпротива, отколкото беше планирано, самолетите „Хариър“ и хеликоптерите „Супер Кобра“ бяха готови за действие.

Отрядът щеше да остане на място, докато спасителната група се изтеглеше. Тогава щеше да си пробие път до брега и да изчезне така, както се беше появил. Доста прост план с една уговорка: действаше се на територията на съюзник. Филипинците нямаше да участват в операцията. И не само че нямаше да участват, но и нямаше да бъдат уведомени за провеждането ѝ. Никой не си беше направил труда да обясни на тюлените защо се постъпва така, но те подозираха каква е причината. Филипинската армия обещавахе от месеци да освободи семейство Андерсън,

но до момента не си беше мръднала пръста.

Деволис се беше научил да стои настрана от дипломатическите и политическите въпроси. Те правеха задачите неясни, което за един тюлен е абсолютно нежелателно. Освен това всички подобни теми бяха от компетенциите на служителите с по-висок чин от неговия. Тези въпроси бяха в прерогативите на хората с бомбастични титли и научни степени.

Деволис обаче не преставаше да мисли как неяснотите могат да се отразят пагубно на мисията. Мълвата беше, че във Вашингтон са се разиграли доста разгорещени дебати, преди на операцията да бъде дадена зелена светлина. От лявата му вежда се отрониха няколко капки пот. Той избърса лицето си с ръкава на камуфлажното облекло и изруга под нос. Щом тук, във водата, е така горещо, в джунглата няма да може да се живее.

Когато приближиха брега, лодката намали скорост и спря. Между джунглата и океана имаше петнайсетина метра пясъчна ивица. Брегът бе пуст. Проникването винаги е най-напрегнатата част от една операция, но от разузнаването бяха докладвали, че е малко вероятно да срещнат съпротива при десанта.

Голям къс дърво стоеше неподвижно на повърхността на водата, близо до брега. По заповед на Деволис лодката се насочи натам. Ако дървото не се беше преместило от сутринта, когато бяха направени спътниковите снимки, това беше тяхното място. Вдясно от него имаше плитък поток, който щяха да използват като ориентир по пътя към лагера.

Лодката застърга по пясъчливото дъно вдясно от дървото. Мъжете се движеха бързо и прецизно. Тук бяха най-уязвими, на голия бряг. Разпръснаха се във формация, която бяха тренирали до забрава. Водачите в предната част на лодката заеха огневи позиции, докато останалите се разположиха ветрилообразно. Така създадоха малък плацдарм с огнево поле от 180 градуса.

Деволис лежеше на няколко метра пред момчетата си. Сърцето му биеше малко по-бързо от обикновено. Очилата превръщаха тъмната нощ в яркозелено пространство, изпъстрено с бели и черни петна. Лейтенантът присви очи, свали показалец от спусъка и посочи два пъти към джунглата. На три метра вдясно от него Скутър Мейсън, съгледвачът, скочи и ниско приведен, се втурна към джунглата с готово за стрелба оръжие.

Внезапно откос от три изстрела проряза нощта. Скутър падна. Огън от автоматично оръжие се изсипа върху отряда. Един куршум извистя

край главата на младия лейтенант, пясъкът пред него бе раздран от откос. Отрядът отвърна с цялата си налична огнева мощ.

Деволис изстреля един пълнител и го свали. Докато вадеше нов, изкрещя в миниатюрния микрофон:

– Виктор пет, тук Ромео! Трябва ми спешна евакуация! – Зареди новия пълнител и вкара патрон в цевта. В посока един часа от него проблесна пламъче и той изпрати натам къс откос.

– Повтори, Ромео – дойде отговорът.

– Попаднахме под масиран огън! – извика Деволис. – Имаме поне един улучен и трябва незабавно да се евакуираме! Елате веднага на брега!

– Тръгваме.

Подобен развой на операцията бе обсъждан. След като ги оставеше, „Марк 5“ трябваше да се върне и да чака на около три мили в океана в случай, че отново им потрябва. Това беше стандартно презастраховане при подобни мисии. Само дето никой не предполагаше, че ще се прибегне до този вариант.

– Момчета, докладвайте. – Деволис не отлепяше пръст от спусъка. Петима се отзоваха един по един по радиостанцията. – Ърв, обади се! – кресна лейтенантът. Не последва отговор. Деволис се огледа. Вляво от него лежеше неподвижното тяло на Ърв. – До всички! – Силни експлозии заглушиха думите му. Един от неговите хора беше стрелял с четирийсетмилиметровия си подцевен гранатомет М 203. – Гуч, дай малко жар по техните позиции. Катерът ще пристигне всеки момент. Когато големите оръдия започнат да сипят снарядите си по джунглата, ние ще се оттеглим. Аз ще взема Ърв. Ти можеш ли да вземеш Скутър?

– Тъй вярно.

Деволис свали очилата за нощно виждане и бръкна в щурмовото си елече за димна граната М 18. Издърпа шплента. Превъртя се настрани и я метна. Гранатата се търколи по пясъка и от нея със съскане заизлиза бял дим. Деволис запълзя към Ърв. Трябваше да прибере тялото му. Никой не биваше да бъде изоставян. Когато бе на не повече от метър от приятеля си, куршумът го застигна. Заби се в десния му крак. Деволис стисна зъби и изруга. Болката беше непоносима.

Петдесеткалибровите картечници на „Марк 5“ обсипаха джунглата с огън. Падаха клони, дърветата пропукваха. После четирийсетмилиметровият гранатомет избулва серия гранати, които се взривиха дълбоко в джунглата. Оръжията на противника обаче не млъкваха.

– Ърв! – изкрещя Деволис отчаяно. Протегна ръка, стисна рамото

на приятеля си и го обърна по гръб. Куршумът го беше улучил в челото, едната страна на лицето му беше покрита с пясък и кръв. Деволис истина, горест и гняв сграбчиха сърцето му.

Стисна ремъците на костюма на Ърв и го повлече към брега.

Десантната лодка беше надупчена. Деволис изруга глухо и се хвърли в топлите води. Солената вода защита раната му. Издаде заповед на екипа да изостави лодката и да плува до мястото на евакуация. На дълбочина метър и половина спря и изчака бойците да го настигнат. „Марк 5“ опустошаваше брега с петдесеткалибровите си картечници, противниковата стрелба стихна. Здравно стиснал мъртвия си приятел, младият лейтенант се опита да не мисли за болката.

ГЛАВА 3

Мъжът седеше на задната седалка на мощния скутер. Черната му лъскава коса се развяваше като лъвска грива, докато лодката се отдалечаваше с висока скорост от дока на Монте Карло. Слънцето се издигаше в лазурното небе. По всичко личеше, че днес ще е поредният прекрасен ден в клуба на свръхбогатите. Мургавата кожа на пътника контрастираше с широката бяла риза и черните слънчеви очила „Рейбан“. Сякаш беше излязъл от туристическа реклама – с разперени ръце върху бялата кожена седалка, наслаждаващ се на слънчевите лъчи и морския бриз. Реклама как да се изскубнете за малко от скуката и монотонността на всекидневието. За този пътник обаче малкото морско пътешествие далеч нямаше да е забавно и релаксиращо. Той не бягаше от скучното всекидневието, а направо се насочваше към него. Отиваше при един човек, когото недолюбоваше. И за да се влошат нещата още повече, визитата не беше по негова инициатива. Така му беше заповядано.

Красивият мъж се подвизаваше под името Дейвид. Без фамилия, само Дейвид. Това не беше истинското му име. Беше го приел преди години, когато следваше в Америка. То му пасваше, предвид професията му, която изискваше баланс между анонимността и лукса. Дейвид винаги оцеляваше. Беше израснал в среда на насилие и омраза и някак беше успял да се справи и с двете още в ранна възраст. Благодарение на контрола над емоциите си Дейвид успя да премине през минното поле на своята младост и да тръгне по пътя към величието. И сега, на трийсет и четири години, той беше решил да промени света. Само ако мъжът, с когото щеше да се срещне, го оставеше на мира, щеше да доведе плана си до успешен край.

Дейвид погледна над стъклото на скутера към голямата яхта, закотвена в залива, и въздъхна. В съзнанието му огромният съд и собственикът му бяха почти едно и също. И двете неща бяха с внушителни размери, и двете държаха да бъдат забелязвани от тези, които плаваха в тяхната сфера, и двете се нуждаеха от многобройни екипажи, за да оцеляват в дълбоките води. Имаше дни, когато Дейвид се питаше дали, ако можеше да върне времето назад и да започне всичко отново, би избрал друго за свой покровител. Беше пътувал много. Работата му изискваше, ако можеше да бъде наречена така, да не си води бележки. Затова той непрекъснато премисляше решенията си и разиграваше поредните

си ходове. Всеки полет или пътуване с влак се характеризираха с безкрайно умуване и подреждане на ситуациите „ако... то“ и „този и този“.

В определена степен дилемата му беше неразрешима. Вече беше стигнал прекалено далеч, за да може да смени посоката. Принц Омар беше негов партньор и колкото и неприятно да му беше да си признае, този човек беше удържал на думата си, поне финансово. Докато ослепителната яхта се приближаваше, Дейвид отново беше обзет от неприятното чувство, че е бил привлечен в орбитата на принца против волята си. Този човек беше като силен наркотик. В малки количества пораждаше блажени усещания, но в по-големи дози можеше да съсипе организма и душата ти.

Скутерът се доближи до борда на масивната, дълга почти сто метра яхта. Огромният корпус скри слънцето, Дейвид усети хлад. Надяваше се това да не е лошо предзнаменование. Принцът го бе поканил на обяд и за по едно питие в два следобед, но Дейвид нямаше намерение да губи цял ден в Монако. Имаше още много работа за вършене. Принцът нямаше да е доволен, но на този етап на играта все още не можеше да стори нищо друго, освен шумно да протестира.

Преди скутерът да спре, Дейвид мушна сто евро в джоба на ризата на водача и скочи на палубата. Веднага забеляза петте пълни бели чувала за боклук – резултат от снощното парти. В хладния сутрешен въздух долови миризмата на вино и бира. Принцът щеше да е махмурлия и нямаше да е в добро настроение.

– Подранил си.

Дейвид веднага позна този глас с френски акцент – принадлежеше на главния помощник на принца.

– Извинявай, Девон. – Вдигна глава. До Девон льо Клер стоеше вездешният китаец, телохранителят Чън.

Девон го изгледа намръщено.

– Знаеш, че ще трябва да почакаш.

Дейвид се заизкачва по стълбата, като не изпускате от поглед Девон.

– Изглеждаш добре, Девон. – Потупа помощника по рамото и добави: – Надявам се, не си участвал в снощните занимания.

Девон извъртя очи:

– Все някой трябва да остане трезвен, за да движи предприятието.

– Напълно си прав. – Дейвид отвори уста да попита как е минало партито, но се отказа.

– Дълго ли ще останеш?

– Не.

– Е, тогава ще трябва да изчакаш Негово височество да се събуди. Той си легна на разсъмване.

Дейвид погледна часовника си. Беше осем и петнайсет.

– Съжалявам, Девон, но не мога да си позволя да седя цял ден и да го чакам да се наспи и да се свърже от махмурлука.

Слабият французин изпитателно изгледа Дейвид през овалните си очила в сребърна рамка.

– Той няма да остане доволен – процеди.

– Знам, и вината ще е моя. – Прекрасно разбираше, че Девон не е склонен да разсърди господаря си. – Ако искаш, аз ще ида да го събудя, но в никакъв случай не мога да изгубя цял ден. – Девон се обърна към Чън. Бодигардът поклати глава. Беше изключено човекът, който отговаряше за живота на принца, да пусне този посетител в покоите на господаря си.

Когато гостът се обърна да си върви, вечно деловият асистент го спря с думите:

– Ще видя какво мога да направя. Искаш ли през това време да хапнеш нещо?

– Да.

– Ще поръчам да ти сервират закуска на задната палуба. – Помощникът кимна любезно и изчезна във вътрешността на яхтата. Дейвид и Чън останаха сами. Настъпи неловко мълчание. Убиецът и бодигардът един срещу друг.

ГЛАВА 4.

Малката настолна лампа беше единственият източник на светлина в големия ъглов кабинет. Минаваше десет вечерта и почти всички си бяха тръгнали. Облечените в черно служители от охраната патрулираха. Сградата се охраняваше денонощно и целогодишно. В бизнеса за опазване на тайни нямаше почивни дни.

За жената, отговаряща за защитата на тайните (и за отмъкването на такива от неприятеля), животът бе омагьосан кръг от мнителност и подозрения. Тази нощ я тревожеше някакво необяснимо интуитивно чувство, че нещо ще се случи. Погледна през прозореца. Бе паднал мрак. Беше свършил още един ден, а с него и доста притеснения. Тя седеше в кабинета си на най-горния етаж в сградата на най-страховитата организация в света и анализираше заплахите.

Тези заплахи не бяха въображаеми, преувеличени или дребни. Доктор Айрини Кенеди знаеше по-добре от всеки друг колко смъртоносен може да бъде противникът. Беше се убедила със собствените си очи. Беше виждала как през последните трийсет години гигантската вълна на фанатизма залива всичко разумно. Бе наблюдавала тази вълна да се приближава към бреговете на Америка като зловещо цунами. В предупрежденията си за надигщата се опасност тя много приличаше на Чърчил, но думите ѝ бяха минали покрай ушите на тези, от които зависеше навреме да се вземат мерки.

Хората, на които беше подчинена, се вълнуваха повече как да отслабят властта на политическите си опоненти, отколкото как да предотвратят терористични актове. Някои дори я наричаха паникьорка, но тя държеше на мнението си.

По ирония на съдбата тези сенатори и конгресмени, които я бяха заклеявали като паникьорка, сега настояваха за нейната оставка. Някои дори предлагаха ЦРУ да бъде разпуснато, сякаш ставаше дума за стар кон, който си е изпълнил своето и вече не е в състояние да си върши добре работата.

Бурята, която тя предсказваше обаче, се беше разразила. Професионалните политици, пренебрегвали предупрежденията ѝ и критикували действията ѝ непрекъснато, не биха поели и капка отговорност. Тази уникална човешка порода не беше способна да поема отговорност за станали грешки, освен ако подобен ход не би спечелил симпатиите на

избирателите.

За щастие на Кенеди имаше и неколцина честни сенатори и конгресмени, които споделяха нейната загриженост и бяха верни на родината си. Тези мъже и жени я подкрепяха винаги когато се опитваше да промени доктрините и оперативните процедури, за да се подготвят да посрещнат приближаващата агресия. Те и президентът се бяха обявили в нейна защита и осуетиха плана да бъде свалена от поста директор на ЦРУ.

Сега беше време да се навакса. В светлия кръг от настолната лампа доктор Айрини Кенеди зачете листовете на бюрото. Върхлетя я болка. За характера ѝ не беше привично да се гневи често, отдавна се беше разделила с емоциите. Ала сега бяха загинали хора, мъже. Млади мъже, със семейства, деца, с майки и бащи. И бяха загинали, защото хората, които боравеха със секретна информация, не можеха да схванат какво огромно значение има съхранението на тази информация. Нещо по-лошо, те не можеха да запазят една тайна и двайсет и четири часа.

Дори след единайсети септември на тях им липсваше мотивация да защитават страната си. Просто не разбираха колко сериозна е тяхната задача. Интелигентни, образовани хора поставяха политиката по-горе от оперативната сигурност. И поради това двама мъже бяха мъртви, а цялата операция, в която участваха стотици войници, морски пехотинци, пилоти и моряци, беше отменена. Едно американско семейство все още се намираще в ад, който с нищо не беше заслужило.

Цялата история беше провал от гледна точка на сигурността и Кенеди беше решила – дотук с търпението. Хладнокръвието ѝ щеше да отстъпи на заден план. Време бе да вземе скалповете на някои хора. Не така я бяха учили да изпълнява професионалните си задължения. Беше я обучил един от най-добрите. Томас Стансфийлд, покойният директор на ЦРУ, обичаше да казва, че шефът на шпионите трябва да прилича на затворена книга, освен ако не се налага тази книга да се отвори. Не минаваше и ден, без да си припомни съвета му.

Пред нея лежах две червени папки. Едната, от лявата ѝ страна, съдържаше извадки от прехванати писма по електронната поща между високопоставен служител от Държавния департамент и чуждестранен посланик. В нея имаше и записи на телефонни разговори и друга разузнавателна информация. Папката вдясно беше много по-дебела. Тя съдържаше банковите извлечения за последните няколко години от редица сметки в банки из Тихоокеанския регион, както и подробна биография на въпросната личност, спътникови фотографии и прехванати съобщения.

И двете папки предоставяха достатъчни и ясни доказателства, че определени хора, у дома и в чужбина, са виновни за провала на спасителната операция във Филипините.

В миналото ЦРУ щеше да разпространи подобна информация сред малобройна група хора във Вашингтон. И тъй като никоя администрация не би искала скандал, обикновено всичко свършваше дотук. Малцина биваха удряни през ръцете. Някои биваха преназначени на по-ниски постове или помолени да се пенсионират по-рано или да си намерят друга работа, но рядко някой биваше сериозно наказан.

Този път щеше да е по-различно. Кенеди беше непоклатима и знаеше какво ще направи. Папката вляво ще бъде разсекретена. Когато медиите разберат истината, канонадата, която щеше да се стовари върху двамата замесени бюрократи, щеше да е унищожителна. Щяха да ги посрещнат стотици фотоапарати и камери. А където във Вашингтон имаше камери, там се разиграваше яростно политическо шоу.

Кенеди погледна през прозореца. Добре си представяше кои сенатори и конгресмени ще попаднат под светлината на прожекторите. Суетата не им даваше да изпуснат възможността да си покажат физиономите пред милионите потенциални гласоподаватели. Нямаше да липсват опити вината да се хвърли върху бившия президент. Имаше функционери, които щяха да обвинят Държавния департамент, че се е превърнал в бастион на левичари, загрижени повече за ООН, отколкото за националната сигурност на Америка. Някои щяха да настояват за справедливост и възмездие, но всъщност целта им щеше да е съвсем различна. А щеше да има и такива, които наистина щяха да ратуват за справедливо възмездие.

Всичко това обаче щеше да бъде подгрыващо шоу за главното събитие. Кенеди всъщност искаше да напомни на всички във Вашингтон, че работата е сериозна и че с нея шега не бива. И че никой политик не може да решава кои тайни да споделя и кои не. Погазването на това желязно правило водеше до бурна реакция в обществото, съд и ако заседателите потвърдят вината – затворническа килия.

С другата папка щеше да подходи по-деликатно, но в същото време – много по-радикално. Кенеди познаваше мъжа, който можеше да реши проблема. Изкушаваше се да му се обади още сега и да прекъсне медения му месец, но в крайна сметка прецени, че работата може да почака още двайсет и четири часа. Нещата във Вашингтон щяха да се променят и Мич Рап щеше да играе ключова роля в промените.

Кенеди познаваше Рап по-добре от който и да е друг. Беше го

вербувала, контролирала бе обучението му и бе ръководила операциите му в редица стресови мигове и деликатни ситуации. През годините тя го заобича като брат. Неговото чувство за дълг и чест беше неоценимо. Когато се върнеше от медения си месец и разбереше какво се е случило, нямаше да са му необходими наставления, нито подробни обяснения. Единствено щеше да му липсва сдържаност. Кенеди още се колебаеше дали изобщо е редно да го успокоява и обуздава, когато той се ядоса. В Белия дом имаше хора, които биха желали цялата бъркотия да се държи далеч от вестниците. Щяха да настояват нещата да се потулят и виновниците да се прехвърлят на друга работа. Този път нямаше да позволят подобно замазване. А и Кенеди знаеше, че Рап е единственият човек във Вашингтон, който твърдо и без много да се церемони, щеше да каже на президента, че трябва да падат глави.

ГЛАВА 5

Дейвид отпи от портокаловия сок. Монте Карло е приказно красиво и спокойно място, каза си. Докато топлото слънце го галеше и тихият прибой шептеше морски тайни, като нищо можеше да се унесе. Ала му предстоеше много работа. Погледна часовника си. Пред него лежаха останките от обилната закуска. Принцът разполагаше с екип готвачи, които го придружаваха навсякъде. Бяха минали трийсет минути, откак Девон отиде да събуди аристократичната особа. И макар Дейвид да не очакваше, че принцът веднага ще скокне на крака и ще дойде при него, наистина не възнамеряваше да го чака цял ден.

Принцът го беше повикал в разгара на подготовката на грандиозния им план. Затова Дейвид нямаше да си отиде, без да настоява за солидно възнаграждение от благодетеля си. Ако трябваше да обсъжда с него общия им бизнес, по-добре да го стореше лично, на четири очи. Уреждането на подобни въпроси по телефона винаги криеше рискове. Човек никога не знае какво могат да уловят американците с всичките си проклетите сателити.

Дейвид притежаваше много таланти, но имаше една област, в която беше ненадминат. Да кара богатите да се разделят с парите си. Ключът, беше се убедил Дейвид, бе да им внушиш, че инвестициите им ще се възвърнат. Докато работеше за една малка финансова фирма в Силициевата долина, след като завърши Калифорнийския университет в Бъркли, той доразви това свое умение. Специализира се в докарването на големите саудитски петролни пари и така се запозна с човека, на чиято яхта в момента се намираше.

Усети принца още преди да го е видял. Подът на палубата леко потрепери, а водата в чашата му се разклати. Дейвид се обърна назад точно когато особата излизаше през плъзгащата се стъклена врата на откритата палуба. Принцът вдигна ръка, отрупана с пръстени, за да се предпази от ярката дневна светлина. Извика нещо на арабски и тутакси се появи мъж, понесъл златен поднос с чифт слънчеви очила върху него. Принцът ги взе и ги надяна на месестото си лице.

Когато забеляза Дейвид, принц Омар размаха заканително дебелия си показалец.

Дейвид се усмихна хладно и на арабски се извини, че е нарушил съня на принца. След това премина на английски:

– Знаете, Ваше височество, че не бих ви будил, ако не беше нещо важно.

Принц Омар се плюсна върху голямото канапе, обсипано с възглавнички, под тентата. Чън застана в другия край на палубата, за да може да наблюдава ситуацията и в същото време да не се пречка на слугите, които непрекъснато сновяха около аристократа. След като оправи белия си копринен халат. Омар се захвана да пренарежда възглавничките, докато се настани удобно.

Дейвид го наблюдаваше и вътрешно се забавляваше. Беше виждал фотографии на принца от по-младите му години. Някога Омар беше красив и строен мъж. Плейбой с международно признание. Един от най-богатите хора в света, той обикаляше със самолет от континент на континент и беше гост на всички внушителни партита. Сега, в началото на петдесетте си години, представляваше една тлъста развалина. Годишите на безгрижно отдаване на пороците си бяха казали своето.

Трима прислужници в чисто бели туники и черни панталони заставаха в редица на палубата. Държаха златни подноси, отрупани с най-различни неща, които принцът можеше да пожелае. И само прислужването не беше достатъчно. Тези слуги трябваше да умеят да предугаждат неговите желания, да знаят кога какво ще поиска той. Първият прислужник му предложи цигари. Омар взе една и прислужникът му я запали със златна запалка с инкрустирани диаманти. След това мъжът се поклонил и се отдалечи, но веднага беше заменен от втори, който държеше поднос с разноцветни напитки. Имаше оранжева, червена, розова и дори синя течност. Всички те бяха гарнирани с резени плодове или зеленчуци. Окичените с пръстени пръсти на Омар докоснаха чашите една по една. Избра розовата чаша, отпи от нея и я остави обратно с кисела физиономия. После посегна към червената, която Дейвид предположи, че е „Блди Мери“.

След като отпи дълга глътка през сламката, принцът махна на прислужника да си ходи и се загледа в Дейвид. Омар се възхищаваше на палестинеца. Той имаше кураж, ум и беше много красив. Ако някой друг освен членовете на семейството му го събудеше, той щеше да заповяда на Чън да го хвърли в морето. Всъщност в момента се сещаше за неколцина членове на фамилията, които с удоволствие би хвърлил в морето, но дори и те не бяха нарушавали спокойствието и съня му.

Най-накрая Омар изрече:

– Дейвид, ела да ми кажеш защо си толкова припрян. – Третият слуга застана до принца с поднос с пасти и сладкиши. Омар му заповяда

с жест да остави подноса на масата пред него.

Дейвид се приближи и седна срещу принца.

– Защо искаш да ме ядосаш, приятелю? – попита принцът и захапа една паста.

На лицето на Дейвид се разля широка усмивка. Знаеше, че принцът го харесва поради причината, поради която му се и караше. Когато си обграден от подмазвачи, ти се струва освежаващо някой да прояви малко неуважение към теб.

– Ваше височество, почти съм готов да изпълня плана ви. – Въпросният план си беше негов и само негов, до последния детайл. – Има още много неща, които трябва да се свършат, и както вече споменах, нямаме право на грешка.

Принцът остави питието си и се наведе напред, очевидно заинтригуван от думите на събеседника си.

– Колко близо сме до края?

– Близо.

– Близо! – повтори раздражено принцът. – Не ми казвай „близо“, искам подробности.

– Вие разполагате с всички подробности, принце – отвърна равно Дейвид.

Омар се боричка няколко секунди с възглавниците, за да се поизправи в канапето, и кресна:

– Трябва ли да ти напомням с кого разговаряш?

Дейвид небрежно свали слънчевите си очила и ги сложи в джоба на ризата си.

– Никога няма да забравя какво сторихте за мен и за народа ми, принце. Вие сте един от малцината, които наистина ги е грижа за нас, а сред тези малцина вие сте най-големият герой. Но и преди сме обсъждали тази тема, за ваше добро е да не знаете някои неща.

Сантименталните похвали, изглежда, успокоиха Омар за момент.

– Ела седни до мен и ми прошепни в ухото. Ще те отърва от притесненията ти. Сам ще реша кое е добре да зная и кое не.

Дейвид не помръдна.

– Принце, веднъж ви споменах, че няма връщане назад. Ако нещата се объркат, и вие може да загаяте.

– Мислех, че си се погрижил за това.

– Така е и затова не мога да остана тук днес и да се радвам на щедротото ви гостопримство. Трябва да отида до Аман за една среща. Среща, която ще накара кучетата да изгубят следите ви, ако всичко мине по

план.

Омар взе друга паста от подноса.

– Кога ще започнем? – попита с пълна уста.

Дейвид се замисли колко информация трябва да му разкрие. През това време един прислужник пристъпи напред и подаде на принца бяла кърпа за ръце, от която още излизаше пара. Принцът изчисти устните си и гарвановочерната си козя брадичка, след което хвърли кърпата на палубата. Слугата я вдигна.

– Акцията ще започне много скоро, принце – отвърна Дейвид.

– Колко скоро? – нетърпеливо попита Омар.

– Скоро.

– До един месец ли?

Дейвид поклати глава.

– По-скоро.

– След няколко седмици?

Дейвид се усмихна леко.

– До една седмица, Ваше височество.

Принцът плесна с ръце.

– Това е добра новина. Чудесно! – закима ентусиазирано.

Докато саудитският аристократ още асимилираше новината, привлекателна млада жена с дълга руса коса излезе на палубата, облечена само в прозрачен пеньоар. Тя се доближи до принца и прокара пръсти през косата му. Попита го на френски защо я е изоставил. Омар я отблъсна и ѝ каза да иде да се пече на слънце, докато той приключи работата си тук. Жената се нацупи и намигна на Дейвид.

Принцът я изгледа внимателно.

– Дейвид, обърни се и я погледни. Съвършена е!

Дейвид извърна глава точно когато жената с изваяно като скулптура тяло свали пеньоара си и го остави да падне на пода. Гледката не беше никак лоша. Тя носеше само чифт бели бикини. Дейвид се възхити на формите ѝ, когато тя разпери ръце и се протегна. После отново се обърна към принца.

– Много е хубава.

Омар се усмихна сладно.

– Има още една точно като нея. Ако останеш за довечера, ще можеш да ги имаш и двете.

„Да, и се обзалагам, че ще запишеш всичко на касета“, помисли си Дейвид. И други неща у височайшата особа го притесняваха, но в момента не искаше да мисли за тях.

– Предложението ви е много мило, но имам доста работа. Освен това трябва да пазя ума си бистър.

Принцът кимна с разбиране.

– Тогава – щом свършиш. Един вид подарък.

Дейвид благодарно се усмихна, но не изрази на глас мисълта си – че предпочита сам да се грижи за това.

– Има нещо, което може да направите за мен.

– То свързано ли е с пари? – попита бързо Омар.

– Разбира се. Знаете, че ги даваме на нашите арабски братя. Докато им се плаща, те са доволни.

– Ами каузата? – сряза го принцът. – Тя не е ли достатъчна?

– За някои – да. За самоубийците и истински вярващите, но те не са от този тип хора, с които искаме да работим. Както вече ви казах, трябва ни професионалисти, а не мъже, които мечтаят да се самовзривят.

– Но нали каза, че камикадзетата са част от плана.

– Така е – отвърна, леко раздразнен, Дейвид. – Но те ще действат като стадо, подплашено от пожар. Ще се ръководят от яростта, не от моите заповеди.

Омар се замисли.

– Колко още ти трябва? – отрони след малко.

Дейвид вдигна длани с разперени пръсти.

– Десет милиона! – изсумтя принцът и размаха показалец. – Не ставаш ли прекалено алчен?

За принц Омар, един от стоте най-богати хора в света, десет милиона бяха като да даде милостиня, но това беше най-голямата сума, искана от Дейвид досега.

– Принце мой, вие сте човек, който разбира стойността на нещата. Моите услуги не са евтини, а това, с което се занимаваме, ще промени хода на историята за моя народ и за вас.

– Пет милиона.

Дейвид се изправи и се премести до принца на канапето. С периферното си зрение забеляза, че Чън се приближава до тях.

– Принц Омар, кое е онова нещо, от което бихте изпитали най-голямо удоволствие? – прошепна палестинецът.

При този въпрос очите на принца светнаха; Дейвид знаеше, че списъкът е доста дълъг.

– Мой принце, назовете първото, което ви дойде наум. Каква е целта на нашите действия?

Омар се усмихна, погледът му се изпълни с омраза и сладост.

– Да разрушим Израел.

– Точно така, принце. Десет милиона долара за вас са нищо, а в замяна ще получите място на първия ред, за да гледате самоунищожаването на ционистката държава.

Омар сграбчи дланта на Дейвид и я стисна.

– Половината сега и половината, след като свършиш. Кажи на Девон къде искаш да преведе парите. А сега тръгвай и ме дари с подаръка, който чакам цял живот.

ГЛАВА 6

Среброкосият мъж беше забол нос в европейското издание на лондонския „Таймс“. Лек бриз подухваше над водата, чайки си играеха в небето, а платната на лодката се издуваха от вятъра. По всичко личеше, че Алън Чърч се наслаждава на почивката. Външното впечатление обаче понякога лъже. Седемдесет и една годишният британец винаги създаваше у хората подходящо – или измамно, в зависимост от гледната точка – впечатление.

Алън беше механик-инженер по образование, но и това не беше цялата истина. Като млад бе работил за голяма британска енергийна корпорация, но и това не беше цялата истина. Тогава пътуваше до най-малките и бедни страни в света. През тези две десетилетия Алън можеше да бъде открит винаги там, където нещата загрубяха, обикновено в държави, където властта преминаваше от една управляваща върхушка към друга не по най-мирния начин. Повечето от онези идилични дни, както той ги наричаше саркастично сега, протекоха в Африка.

В интерес на истината времето, прекарано на Черния континент, бе всичко друго, но не и идилично. Беше обиран, прострелван, отвлечан, два пъти боледува от малария. След това силните от Лондон решиха, че е време Алън да се заеме с нова професия – международните финанси. Беше пролил кръвта си и бе работил неуморно за короната, или по-точно – за Тайната служба на Нейно величество, в продължение на почти две десетилетия. Назначиха го, без да се явява на интервю за работа, в една от най-престижните британски банки. Там той се и пенсионира, като до последно наблюдаваше приходите и разходите на кралския двор на Саудитска Арабия.

Официално, или неофициално, пак в зависимост от кой ъгъл се погледне, Алън Чърч никога не беше работил за МИ 6. Ако някой го попиташе бил ли е разузнавач, той щеше да се засмее от сърце и да заразправя истории за жени – шпиони, с които е имал връзки. Хората, които го познаваха, а те не бяха много, знаеха, че всичко, казано от Алън Чърч, съдържа частица истина, но не и цялата.

Разположил се на палубата на своята платноходка, закотвена край брега на Ривиерата, Алън изглеждаше като пенсиониран господин, който се наслаждава на прекрасното утро с вестник в ръка. Но ако човек се вгледаше внимателно, щеше да забележи радара, монтиран на върха на

мачтата, и странната по форма антена до него. А пък и Алън изобщо не четеше вестника.

Близко до него, на удобно, но незабележимо място, се намираше малък пулт за управление. Към пулта бе включена миниатюрна слушалка. Алън напрегнато следеше разговора, който се водеше между принца и госта му, като междувременно боравеше с различни настройки, за да увеличи ефективността на микрофона с пряко насочване, замаскиран на върха на мачтата.

Беше хвърлил котва предната сутрин, точно до огромната яхта на принца. По заповед от Лондон следеше саудитеца като негова сянка вече повече от седмица. Дори се запозна с някои членове на екипажа. Капитанът беше французин – офицер в оставка. Моряците се отнасяха приятелски с него. Докато товареше провизии на лодката си в Сан Ремо, Алън разбра, че корабът се насочва към Монте Карло и ще продължи към Кан – много разпространен маршрут за голяма яхта. Алън спомена, че и той плава в същата посока и затова сигурно ще си правят компания по пътя.

Организацията, за която работеше, бе известна с това, че дава на оперативните си офицери много малко информация. Наредиха на Алън само да наблюдава, да записва и да докладва. Не му казаха защо искат да не се отделя от принц Омар, но пък и не беше необходимо. Алън знаеше достатъчно за Саудитска Арабия, за да се досеща какво интересува неговото правителство.

Разговорът, който се водеше на кораба, май не беше това, което търсеха, а и припреният млад господин, качил се на яхтата преди по-малко от час, не отговаряше на профила на ислямски фундаменталист. При тази мисъл Алън провери за пореден път пулта за управление и скалите върху него. Трябваше да е сигурен, че всичко се записва. После сведе очи към вестника и само от време на време надаваше ухо за разговора.

Слънцето бавно затопляше утринния въздух. Алън се прозя и кръс-тоса крака. Женски глас привлече вниманието му и той вдигна поглед. Оттук можеше да види единствено главите на хората на яхтата. Русоко-са красавица се появи на една от горните открити палуби, пушна на земята белия си халат и протегна ръце. Бюстът ѝ беше ослепителен. Алън скочи за бинокъла си, но когато го взе, тя беше изчезнала. Поклати гла-ва засмян. Остаряваше – вече беше прекалено бавен.

Все още се усмихваше на себе си, когато вдигна вестника. Постепенно обаче лицето му стана сериозно. Разговорът между принца и

неговия гост бе навлязъл в нова фаза. Алън за пореден път провери дали записва, след което си даде вид, че чете. Който и да беше този Дейвид, трябваше да му направи снимки, когато слиза от яхтата. Докато двамата мъже се пазаряха, Алън си каза, че Лондон ще бъде много заинтригуван от следващия му доклад.

ГЛАВА 7

Мич Рап пресичаше Кий Бридж на път за срещата си в Белия дом. Беше напрегнат, търпението му се изчерпваше. Никак не беше доволен от наученото тази сутрин. Край на медения месец. Беше се върнал в града от няма и двайсет и четири часа, а вече се канеше да извие врата на някого. Пренебрегвайки заповедите на шефа, той беше оставил телохранителя си в Ленгли и сега караше сам. Напоследък имаше няколко смъртни заплахи, малко на брой, но въпреки опасността той се нуждаеше от известно уединение, преди да се срещне с президента. Беше си обещал, че няма да хаби напразно властта и влиянието, които даваше новата му длъжност.

Единствената причина да бъде назначен на сегашния си пост беше, че прикритието му на нелегален оперативен служител-антитерорист беше провалено по време на процедурата по утвърждаването на настоящия му шеф. Провали го един конгресмен, който не хранеше никакво уважение към Управлението. И сега всеки боклук от Бостън до Багдад знаеше кой е той и как изглежда. Всеки ден показваха лицето му по телевизията. Беше наречен „авангардът на Америка в борбата срещу тероризма“. Нямаше вестник, който да не е писал за него, снимката му се появи и на кориците на няколко списания. А всичко това страшно го изнервяше.

Кариерата му – в разрез с всички правила! – се бе превърнала в медийна сензация. Преди животът му, още от двайсет и две годишна възраст, бе белязан от изискването за максимална секретност. Дори брат му не знаеше, че Рап работи за ЦРУ. Сега, поради цялата тази публичност, още преди да е навършил четирийсет, Рап беше изтеглен от оперативната работа, прибран „на топло“ и поставен на нов пост с ново име. Беше „специален помощник по борбата с тероризма на директора на Централното разузнаване“.

Но тероризмът беше ударил Америка.

Президентът на САЩ и шефът на Рап – директор Айрини Кенеди, му бяха дали зелена светлина. Освен че работеше с Центъра за борба с тероризма към Управлението, те му възложиха да проведе мащабно проучване на възможностите на държавата за борба с тероризма и да формулира препоръки как операциите да станат по-ефективни и как защитата да бъде подобрена. Първата реакция на Рап беше да каже на

президента да се съсредоточи върху нападението като най-добър начин за защита. Ала до този момент президентът с нищо не беше показал, че се е вслушал в съвета.

Кенеди, която познаваше Рап по-добре от който и да е друг, го предупреди да съдържа нрава си, както и езика си зад зъбите. Каза му да гледа на проучването единствено като на мероприятие за събиране на факти. Ритането на задници ще дойде по-късно, обеща му, когато той представи доклада си на президента и на Съвета за национална сигурност. Тогава, каза му Кенеди, ще може да изпусне парата и да разкрие цялата истина. А Айрини Кенеди знаеше много добре, че е крайно време да бъде разкрита цялата истина.

Ако Рап беше научил нещо, докато работеше по доклада, то беше, че бюрократите провеждат прекалено много срещи. Прекалено много срещи, чийто краен резултат е нулев и които често създават допълнителни трудности за хората на предната линия. Срещите бяха колосална загуба на енергия и средства. Сега, когато се намираше от другата страна, след като беше прекарал повече от десет години в чужбина като оперативен служител на ЦРУ, той разбираше защо толкова много хора във Вашингтон смятат, че Управлението е отслабнало.

ЦРУ беше лишен от каквито и да било рискове рай за бюрократи, в който се натискаха да попаднат, за да могат да се пенсионират по-рано и да си живеят сладко. Обучението по политическа коректност и семинарите по тактичност бяха взели връх над набирането на служители с езикови умения, които да се занимават с тайни операции.

Заради Олдрич Еймс на ФБР беше разрешено да се присъедини към Контраразузнавателния център на Управлението. Братята в черни костюми бяха прочистили и малкото кадърни офицери в Ленгли поради единствената причина, че прекалено много мъже и жени в Дирекцията по операциите бяха вълци-единаци. Без значение, че именно единаците, независимо мислещите, бяха тези, които Дивия Бил Донован и президентът Рузвелт целяха да включат в създаденото от тях Управление на стратегическите служби в началото на Втората световна война. Донован и Рузвелт разбираха, че възпитаните, благоприятни, избягващи да рискуват хора не са за шпиони. За шпиони стават авантюристите, онези, които не се колебаят да изложат живота си на смъртна опасност, за да се доберат до ценна информация. Тази работа не е за мекушавите и послушните, а за „черните овци“, готови да играят руска рулетка със съдбата.

В днешно време електронното разузнаване заместваше очите на

шпионина. Спътниците, струващи милиарди долари, и станциите за прехващане и препредаване на сигнали бяха чисти и спокойни места за работа. Тук не съществуваше опасност да те предадат или разкрият, да пролееш кръв, да бъдеш отвлечен. Служителите на тези чисто технически служби не лъжеха и затова Конгресът ги обичаше. Ярките и лъскави фотографии на тренировъчни лагери на терористите и прехванатите аудиозаписи на вражески разговори, в които се споменава за коварни планове, напълно ги удовлетворяваха.

Политиците благоговееха пред техническото превъзходство на Америка. Имаше обаче един проблем – противникът знаеше, че го наблюдават и подслушват, и полагаше големи усилия да прикрие действията си от големите дебнещи очи и уши от небето.

На политиците това им бе добре известно, ала институции като Държавния департамент например не се спираха пред нищо, за да имат основание да искат разширяване на електронното разузнаване. Алтернативата да се изпратят хора в проблемния регион не ги привличаше – нещата можеха да загрубеят. Неподлежащите на контрол оперативни офицери от ЦРУ бяха непрекъснат източник на раздразнение за Държавния департамент. Те се връха в страните, в които дипломати отиваха на посещения, пиеха прекалено много, опитваха се да вербуват агенти и като цяло се държаха по начин, който никой джентълмен или дама от Мъгливото дъно – както наричаха Министерството на външните работи – не беше склонен да приеме. Нещо по-лошо, ако ги хванеха, страната домакин щеше да експулсира и други служители на Външно заедно с нарушилите порядките офицери от ЦРУ. Цялата афера щеше да навреди на деликатните дипломатически кадрили.

ЦРУ се беше превърнало в поредната вашингтонска бюрократична машина. Черна дупка на политическа коректност, в която потъват много пари. Сега Рап вече разбираше защо на Томас Стансфийлд му е било толкова трудно. Наскоро починалият директор на Управлението се беше борил със зъби и нокти, за да предпази ЦРУ от политическите интриги на Капитолия. Ала това не бе по силите му. По тази причина Стансфийлд беше създал таен отряд за борба с тероризма, известен като Екип „Орион“. Задачата на групата беше да действа под прикритие и да пренесе бойните действия на територията на терористите. Мич Рап беше острието на формацията близо десетилетие. Беше убил в името на страната си не един и двама злодеи, животът му беше висял на косъм неведнъж.

През последните няколко години той сериозно се замисляше дали

да не се оттегли.

Решението му да постъпи така се оформи окончателно у него, когато срещна Анна Райли. Тя беше втората жена в живота му, която обичаше до полууда. Скоро след като се запозна с Анна, той осъзна, че тя е жената на живота му. Време беше да излезе от бизнеса с убийствата и да започне нормален живот.

Но така разсъждаваше, преди Пентагонът и Световният търговски център да бъдат ударени. Сега не беше много сигурен, че иска да се оттегли. Изгаряше го гняв. Копнееше за справедливо възмездие. Кенеди едва го беше убедила да не се впуска в авантюри. Беше прекалено важна фигура. Трябваше ѝ близо до нея, налагаше се да впрегне опита и знанията си, за да открие вдъхновителя на този грозен акт.

Кенеди притежаваше интуиция и далновидност като своя учител и наставник Томас Стансфийлд. Тя безгрешно отгатваше проблемите, по които различните служби си съперничат, долавяше откъде духа вятърът във Вашингтон и ловко си проправяше път през политическото минно поле. Прекрасно знаеше, че след трагедията от 11 септември държавните мъже ще се опитат да хвърлят вината върху ЦРУ. Точно политиците провалиха Управлението като разузнавателна служба през седемдесетте. По-късно, през осемдесетте, отново политиците наредиха на ЦРУ да прекрати връзките си с всякакви нечистоплътни личности. При това те пренебрегнаха обстоятелството, че за да заловиш лошите, ти трябва да поддържаш контакти с тях и с хората от тяхното обкръжение. Но играчите от Капитолия не искаха и да чуят подобно нещо. В крайна сметка политиците получиха точно това, което искаха. Създадоха разузнаване, което се бои да поема рискове.

ГЛАВА 8

Кой би могъл да предположи през 1922 г., когато Великобритания създаде новата държава Трансйордания, че един ден столицата ѝ Аман ще израсне в град на международните политически интриги? Аман, с население един милион души, беше прашно старо градче, модернизирано обаче в края на двайсети век от авангардно мислещия крал Хюсеин I и сина му Абдула II. Граничеща на изток и юг с Ирак и Саудитска Арабия, на север със Сирия и на запад с Израел, Йордания бе прокълнато парче земя, бедно на полезни изкопаеми и петролни залежи, но богато на бежанци. По-точно палестинци. През първите трийсетина години след образуването на Израел Йордания действаше ръка за ръка с арабските си съседи в опитите им да унищожат еврейската държава. Но след като неколкократно претърпя значителни военни поражения в битките с ционисткия съсед, Йордания започна да гледа на Израел като на куче, което е по-добре да не дразни.

Сякаш да си прокълнат с бедна земя, не е достатъчно, та Йордания трябваше да се оправя и с недоброжелателните си съседи, сред които най-ужасният деспот в Близкия изток, ултрабогатите и шизофренични членове на саудитската кралска фамилия и сирийците, които поради най-различни религиозни причини мразеха йорданците толкова, колкото и евреите. Без да разполага с природни ресурси и промишленост, Йордания още от зараждането си беше зависима от чуждестранната помощ. Първо – британците, после Арабската лига и накрая в замяна на обещания за по-добри взаимоотношения с Израел Съединените щати започнаха да наливат милиони долари хуманитарна, икономическа и военна помощ в Кралство Йордания.

Крал Хюсеин се превърна в майстор на политическото маневриране, като взимаше пари и от арабските си братя, и от Америка. Той много предпазливо поддържаше курса на неутралитет, от който не се отклони дори по време на Войната в Залива през 1991 г. Въпреки огромния натиск от страна на Съединените щати и Саудитска Арабия крал Хюсеин предпочете да не се намесва. Той обяви публично, че няма да участва в клането на иракския народ, а насаме с господарите си им казваше, че за тях ще е по-добре, ако каналът на комуникация между Багдад и Аман остане открит. Крал Хюсеин убеди президента Буш-старши, че йорданският Главен разузнавателен отдел ще им осигури безценна информация

за Ирак. Администрацията на Буш склони и в замяна само затегна кранчето на помощите, вместо да го затвори напълно.

Когато беше постигнато това споразумение, крал Хюсеин първоначално изобщо не предполагаше каква полза ще извлече страната му от него. През годините на санкции, които последваха след първата война в Залива, Йордания се превърна в „линията на живота“ за Ирак. Откъм Йордания потекоха реки от стоки, йорданските куфари се връщаха пълни с пари от продажбата на безценица иракски петрол. В Йордания се нароиха компании, които се занимаваха с контрабанден внос и износ. Първи се настаниха на пазара французите, последвани скоро от редица европейски страни. После дойде ред на китайците и на останалите от Далечния изток. Йордания получаваше дял от всичко и тази афера се превърна в солиден стимул за икономиката. През цялото време Аман поддържаше неутралитета си.

Йорданската столица беше мястото, където хората на Саддам идваха да попълнят военните си запаси и да пазаруват части и компоненти за оръжия за масово поразяване. Аман се превърна в блискоизточна версия на Берлин от времето на Студената война. Всяка достатъчно голяма страна имаше шпиони тук. Поради факта, че в града действаша толкова много разузнавателни централи, беше невъзможно да правиш бизнес и да не те забележи никой.

Затова и Дейвид беше избрал да се срещне с иракската си връзка в йорданската столица. Искаше да изпрати послание, да размъти водата. Връзката на Дейвид с принц Омар и саудитската кралска фамилия трябваше да бъде пазена на всяка цена.

Да, иракчаните даваха пари за каузата, но техният дял не можеше да се сравни с дела на саудитците. Ако големият план не протечеше така, както Дейвид се надяваше, той искаше да насочи погрешно вниманието на израелците, американците и всички засегнати към Саддам Хюсеин. Не искаше да тръгнат да го издирват в Саудитска Арабия.

Зеленият рейнджроувър се движеше по улица „Ал Амир Мохамед“ към един от седемте знаменити хълма на Аман. Над града се беше спуснал здрач. Пътуваха към хотел „Интерконтинентал“. Това беше най-люксозният хотел в Аман и арогантният мъж, с когото Дейвид възнамеряваше да се срещне, не би пожелал да отседне никъде другаде. Дейвид седеше на задната седалка и отново премисляше плана. Беше се дегизирал с прошарена черна брада и посивели вежди. Носеше черно-бяла куфия като палестинец. Когато приближиха хотела, той си сложи очила с черни рамки и се погледна в малко огледалце. Приличаше на човек, поне с

петнайсет години по-възрастен от него. Досега се беше срещал с иракчанина шест пъти – винаги с тази дегизировка.

Дейвид имаше доверие на малцина и никой от тях не бе иракчанин. Беше хващал иракчани в лъжа неведнъж. Мразеше ги, задето симулираха загриженост и съчувствие за палестинската кауза. Истината беше, че нито един иракчанин не го интересуваше съдбата на палестинците. За Саддам и неговите главорези палестинците не бяха нищо повече от филтър, който да подпали антисемитизъм и омраза към Америка.

Роувърът спря пред хотела.

Дейвид се съсредоточи в предстоящата задача. Тази вечер щеше да започне кървавата баня. Ако нещата вървяха според плана, щеше да бъде направена първата крачка от дългата одисея, която щеше да промени изцяло близоизточната политика. За да има мир, е необходима война. Днес щеше да проехти първият изстрел във войната на Дейвид.

Той излезе от колата и закопча двуредното си сако. Попрегръби се малко и с бавна крачка пое към хотела. На входа го посрещнаха двама портиери. Те го познаваха като Мохамед Рашид, палестински бизнесмен, който има тесни връзки с ООП. Дейвид продължи през фойето. Мокасините му „Прада“ меко тупкаха по мраморния под. Влезе в бара и се огледа. Мъжът, когото търсеше, седеше в другия край на одименото помещение, с гръб към стената, като каубой от американски филм. Двама от бодигардовете му бяха на съседната маса и държаха под око останалите клиенти на заведението. Заплашителните им погледи напомняха на всички да си гледат работата и да не си пъкат носа в чужди дела. И тримата имаха гъсти черни мустаци – задължително условие, за да влезеш в кръга приближени на Саддам.

– Радвам се да ви видя отново, генерал Хамза – пристъпи към масата Дейвид.

– Закъсняваш – отрони офицерът и дръпна от цигарата си без филтър.

– Извинете, но имах трудности с преминаването през пропускателните пунктове – излъга Дейвид.

Хамза погледна към двете куфарчета на пода до краката си.

– Надявам се да си помислил как да ги прекараш. Изгубиш ли ги, си мъртъв.

Дейвид кимна енергично.

– Генерале, няма да позволя парите ви да попаднат в ръцете на ционистките свине.

– За твое собствено добро е да не го позволиш.

Дейвид отново кимна и увери събеседника си, че подобно нещо няма да се случи. Всяко от куфарчетата съдържаше по един милион долара в столарови банкноти. Тези пари бяха предназначени за „Хамас“ и „Хизбула“. С генерал Хамза нямаше шега, но Дейвид не се уплаши. Шефът на Специалната служба за сигурност на Саддам, груб и брутален мъж, лесно можеше да бъде измамен.

В Ирак името „Хамза“ се произнасяше само шепнешком. Той беше отговорен за изчезването на цели семейства. По негова заповед биваха измъчвани мъже и жени само защото познаваха човек, заклеен от Саддам като предател. Но това, което правеше постъпките му още по-нелепи, беше фактът, че изтезаваните и убивани хора не бяха сторили нищо, та да заслужат подобна съдба. Само че Саддам имаше нужда от предатели и Хамза се грижеше да му ги осигурява, та да не падне неговата собствена глава.

Но имаше и нещо друго у генерала, от което на Дейвид му се гаеше и поради което с удоволствие би го убил.

Един сервитьор дойде при тях и постави салфетка и пълна чаша на масата пред Хамза. Сетне попита Дейвид дали иска нещо за пиене. Генералът кимна великодушно и Дейвид си поръча уиски със сода.

Хамза пресуши поредната чаша и избърса няколко капки уиски от мустаците си.

– Реших да намалая хонорара ти. Харчим много пари за теб, а нямаме достатъчно възвръщаемост. Трябва да ускориш подготовката за бомбения атентат срещу Израел.

Хонорарът, за който генералът говореше, вече беше намален веднъж. В началото беше десет процента, но падна до пет. Този дял на Дейвид беше за посредничество. Палестинецът изрази загриженост. Фалшивите американски пари не му бяха нужни, ала трябваше да изиграе ролята си докрай.

– Но аз веднъж намалих хонорара си.

– И отново ще го намалиш. – Хамза се наведе напред и дръпна от цигарата си. Издиша дима в лицето на Дейвид, усмихна се и добави: – Ти правиш услуга на своя народ. Най-честно ще постъпиш, ако изобщо не взимаш дял.

Честността и достойнството нямаха нищо общо с това. Когато делът на Дейвид беше намален, парите не отидоха за „Хамас“ и „Хизбула“. Отидоха в джоба на генерала. Дейвид се изкуши да му напомни, че са заедно в купа, ала реши да не спори с лицемерния военен. Парите му трябваша за следващия етап, а това, че са фалшиви, беше още

по-добре.

Сервираха му питието и той започна с отбранителен тон:

– Но, генерале, в моята страна е много скъпо да се прави бизнес. На много хора трябва да се плаща, за да сме сигурни, че вашите ценни пратки ще бъдат превозени.

– Не трябва да плащаш на никого – процеди Хамза. – Би трябвало да прережеш гърлото на първия, който ти се изпречи на пътя. „Хамас“ и „Хизбула“ изпълняват волята на Аллах и с всеки, който дръзне да се разправя с тях, трябва да се действа сурово. – Генералът възмутено поклати глава. – Никога няма да победите израелците, докато не се научите да държите под контрол собствените си хора.

Дейвид прехапа устни, за да не се засмее, и кимна. С генерала бяха стигнали до един и същ извод, но при различни обстоятелства. Дейвид щеше да обедини палестинския народ и първата стъпка в тази посока щеше да е убийството на арогантния иракски грубиян, който седеше срещу него.

ГЛАВА 9

Рап беше въведен в Овалния кабинет от един от помощниците на президента. Там завари шефа си, Айрини Кенеди, и генерал Флъд, председателя на Обединеното командване на Въоръжените сили. Те седяха на едно от канапетата, а на масичката пред тях бяха разпръснати купчина папки. Рап веднага разбра, че Кенеди е съобщила новината на генерала. Каменното изражение на лицето на воина говореше много. Трудно и мъчително беше да изгубиш хора в битка, но още по-трудно бе да сдържиш гнева и яростта си, когато разбереш, че трагедията е могла да бъде предотвратена.

Предвид темата на разговора Рап реши, че е по-добре да не си отваря устата.

Преди още да е седнал, в кабинета влезе президентът Хейс. Висок над метър и осемдесет, с прошарени коси, Хейс излъчваше някакъв особен магнетизъм. Свали сакото си и се приближи към бюрото. Възцари се мълчание.

Рап забеляза, че президентът е понапълнял. Бяха си говорили по този въпрос неведнъж. Президентът бе споделил, че не е във възторг от последиците на професията му върху здравословното му състояние. В края на краищата освен официалните задължения, за които времето никога не стигаше, той трябваше да задоволява и непрекъснатата нужда на Демократическата партия от пари. Почти не минаваше ден, в който да не се организира някое събитие за набиране на средства, а при подобни мероприятия винаги имаше много ядене и пиене. Рап беше съставил фитнеспрограмата, която да не отнема на президента повече от четирийсет и пет минути. Необходимо беше да се изпълнява пет дни в седмицата сутрин след ставане. Сега Рап си помисли, че Хейс вероятно пести от времето за упражнения.

Държавният глава се отпусна на стола и взе очилата си за четене от бюрото. След като прегледа дневната си програма, той натисна бутона на интеркома:

– Шерийл, не искам никой да ме безпокои в следващите петнайсет минути.

– Да, господин президент – прозвуча равният глас на секретарката му.

Хейс вдигна глава и махна на тримата си посетители да се

приближат.

– Вземете си столове. Ако нямате нищо против, докато говорим, ще прегледам и някои други неща.

Кенеди не се възпротиви, защото срещата беше свикана по нейна инициатива. Веднъж щом чуеше трагичната новина, президентът щеше да ѝ посвети цялото си внимание. Тримата се настаниха, а президентът взе някакъв документ от бюрото, прегледа го набързо и го премести на друга купчина. Погледна ги над очилата си.

– Мичъл, изглеждаш ми загорял и отпочинал. Надявам се да си прекарал хубав меден месец. – Президентът се усмихна.

– Да, сър, благодаря.

– Добре – кимна президентът. Сетне се обърна към Кенеди: – Оставам с впечатлението, че новините, които имаш да ми съобщиш, не са приятни. Както винаги.

– Прав сте, сър.

Преди Кенеди да заговори, вратата отляво се отвори и влезе началникът на кабинета на президента, понесла купчина папки, голяма чаша димящо кафе и мобилен телефон.

– Извинете, че закъснях.

Рап стрелна Кенеди с поглед. „Какво, по дяволите, търси тя тук?!“, гневно питаха присвитите му очи.

Кенеди го успокои с едва доловим жест.

Ако беше мъж, Валъри Джоунс, нагла и безпардонна политическа функционерка, щеше да си спечели прозвището Вироглавото копеле. Но тъй като носеше пола, я наричаха „кучката“. Рап не можеше да си припомни случай, в който да е бил на едно мнение с тази жена. Всеки път когато надвиснеше опасност от криза, тя питаше как това ще се отрази на рейтинга на президента. Рап се вбесяваше.

Да събереш Рап и Джоунс в едно помещение, беше като да правиш опит с химически вещества, които при смесване се превръщат в избухлива субстанция. Предвид присъствието на Джоунс беше твърде вероятно настроението на Рап от мрачно да стане взривоопасно.

Нещата можеше да загубеят. За да мине всичко, както Кенеди бе планирала, всеки трябваше да изиграе своята роля. В крайна сметка, бе убедена тя, президентът щеше да се съгласи с нея. Айрини Кенеди беше научила много от предишния си шеф Томас Стансфийлд. Той обичаше често да ѝ напомня, че са в бизнеса с тайните. В бизнеса със събиране и запазване на тайни.

Желязното правило беше, че колкото по-малко говориш, толкова

по-малка е вероятността някой да узнае тайните ти. Томас обичаше да казва, че изходът от една среща често се решава, преди да е изречена първата дума. Решава се от това – кой присъства. Точно по тази причина Кенеди бе поканила Джоунс.

Валъри Джоунс беше обсебена от политиката енергична работохоличка. Политиката беше нейният живот. Искаше да участва във взимането на всяко решение, тъй като всеки документ, под който президентът сложеше подписа си, влияеше на неговите шансове за преизбиране.

Валъри избута бюста на Айзенхауер и хвърли папките на бюрото. Нито Рап, нито генерал Флъд си направиха труда да станат при влизането ѝ. В света на вашингтонската политика подобен жест може да бъде разбран погрешно и да им излезе през носа. Освен това никой от двамата не харесваше Джоунс, за да ѝ оказва подобна чест.

Когато началникът на кабинета също седна, президентът се обърна към Кенеди:

– Да чуем.

Вечно спокойната Айрини леко вирна брадичка и отметна дългата до раменете кестенява коса. Както много пъти в последно време, лошите новини отново сяха да дойдат от нея.

– Господин президент, генерал Флъд ме информира, че сте напълно наясно с провалената операция за спасяване на заложници във Филипините.

– Да – отвърна кисело президентът. – И не е необходимо да споменавам, че не съм доволен.

– Искам да напомня на всички – обади се началничката на кабинета му, – че от самото начало операцията ми се стори абсолютно неприемлива.

Кенеди пренебрегна думите на Джоунс и подаде една от двете червени папки.

– Мисля, че мога да хвърля малко светлина върху случилото се, сър.

Хейс опря лакти на бюрото.

– Цял съм в слух.

– Тук – Кенеди вдигна една папка – имам списък от прехванати съобщения от електронната поща и телефонни разговори. Сигурно си спомняте, че преди да стартираме спасителната операция, решихме в интерес на запазването на оперативната информация в тайна посолството ни във Филипините да не бъде уведомявано, докато шурмовите екипи заедно със заложниците не се изтеглят на безопасно място.

Ръката на Валъри, стиснала чашата с кафе, неконтролируемо затрепери.

– Длъжна съм да повтора, че бях против тази авантюра още от самото начало. Ще си имаме големи неприятности. Медиите са се настървили. В Пресслужбата се получиха три обаждания сутринта! Филипинското правителство настоява за обяснения, а във Външно направо са побеснели.

– Айрини, спомням си, че по въпроса имаше разгорещен спор – пренебрегна истерията на Джоунс президентът.

Без да вдига глава, генерал Флъд изръмжа:

– И вие ясно се изразихте, сър, че посолството ни не трябва да бъде уведомявано.

Старият воин беше в необичайно лошо настроение.

– Сър – продължи Кенеди, като отвори папката и подаде на президента един лист. – Това е прехванато писмо от електронната поща, изпратено от помощник-държавния секретар Аманда Петри до посланик Кокс. В него ясно се казва, че датата на операцията приближава.

Президентът прегледа документа; лицето му помръкна.

Тъй като търпението не фигурираше в списъка на добродетелите ѝ, Джоунс скочи от стола и се надвеси над рамото на Хейс.

Той свали очилата си и се обърна към директора на ЦРУ:

– Това е сериозна работа.

– От Държавния департамент ще откачат! – изписка Джоунс. – Беатрис Бърг е жива легенда... да не сте се побъркали? – Джоунс имаше предвид наскоро назначения държавен секретар, може би най-уважаваната личност във Вашингтон. В момента водеше делегация в Гърция, която се опитваше да постигне пробив в близоизточните мирни преговори.

Кенеди кимна.

– Валъри, никой от нас не сияе от щастие за случилото се.

– Не – реагира Джоунс с леден тон, – не говоря за операцията. Говоря за това, че сте шпионирали външния министър! Не можете да прехващате съобщенията на Държавния департамент! – Лицето на Джоунс се изкриви от възмущение.

– Госпожо Джоунс, за АНС е рутинна работа да прехваща обмена на посолствата – сопна се генерал Флъд. – Да не говорим, че в тази ситуация според мен Държавният департамент изобщо няма право да се оплаква от каквото и да било.

– Генерале, на мен също не ми харесва развитието на събитията –

опита да се защити началникът на кабинета на президента. – Но Държавният департамент няма да приеме добре вестта, че е шпиониран от ЦРУ, АНС или от който и да е друг.

– Абсолютни глупости! – намеси се Рап, преди Флъд и Кенеди да кажат каквото и да било.

Всички погледи се обърнаха към него.

– Не ви разбрах – процеди Джоунс.

Тъмните пронизателни очи на Мич бяха приковани в началника на президентския кабинет.

– Двама моряци са мъртви, за още двама кариерата е приключила заради получените рани. Беше унищожен човешки живот, Валъри. Децата никога вече няма да видят бащите си, две жени овдовяха, а цяло американско семейство остават заложници във Филипините само защото някакви дипломатчета не могат да си държат езика зад зъбите.

Джоунс грабна един от листовете от бюрото на президента.

– Това не доказва нищо!

Рап погледна към Кенеди в очакване на доказателството, което окончателно ще затвори устата на дясната ръка на президента.

Кенеди заговори:

– Сър, има и още. След като е получил уведомление от помощник-държавния секретар Петри, посланик Кокс се е обадил по телефона на филипинския президент Кирино. – Кенеди подаде на президента копие от записа на разговора. – Час след това посланик Кокс е пристигнал в президентския дворец, където е останал около трийсет минути. Не знаем какво са си казали там посланикът и президентът Кирино, но скоро след като Кокс си е тръгнал, президентът Кирино е провел телефонен разговор с генерал Моро от филипинската армия. Както знаете, генерал Моро беше натоварен със задачата да издири и унищожи терористите от „Абу Саяф“ през изминалата година. Той неколкократно обещавахе, че ще освободи семейство Андерсън и ще се разправи сурово с терористите. При два отделни случая генералът беше притиснал „Абу Саяф“ до стената, но и двата пъти терористите избягаха по абсолютно непонятен начин. Нашите военни съветници в района вече подуват измяна и Министерството на отбраната ни помоли да поставим генерала под наблюдение. Това беше преди пет месеца.

Кенеди отвори втората папка и подаде на президента нов комплект документи.

– Оказва се, че генерал Моро не е такъв добър съюзник, за каквото минава. Тогава не знаехме, но той е бил един от най-активните

поддръжници на идеята американският флот да бъде изгонен от базата си в Субик Бей. Той има голямо влияние в страната, в която подкупите са начин на живот. Открихме няколко банкови сметки, една в Хонконг и една в Джакарта. Изглежда, генералът е бил човек на китайците в продължение на почти десет години. А в последно време мислим, че е започнал да получава подкупи и от „Абу Саяф“.

Джоунс реагира с насмешка:

– Искате да ми кажете, че шайка селяни, блуждаещи из джунглата, могат да съберат пари за подкуп на генерал от филипинската армия?

– Същото имах предвид – отвърна хладнокръвно Кенеди.

– Това е едно от най-смешните неща, които съм чувала.

Кенеди се съдържа да не направи забележка на Джоунс, че ако бе следила внимателно разузнавателните брифинги, нямаше да е на същото мнение. Но Томас я беше учил да избягва да печели лични врагове.

– „Абу Саяф“ не са шайка селяни. Те получават милиони долари помощи от най-различни мюсюлмански групи от Близкия изток. Голяма част от парите идват от Саудитска Арабия.

– Генерал Моро беше ли информиран от нас за спасителната операция, преди тя да бъде стартирана? – обърна се към генерал Флъд президентът.

– Не – отвърна Флъд. – Поради очевидни причини планът трябваше да се пази в тайна от филипинската армия. – Генералът сви рамене. – Нямахме им доверие, за да им кажем, а ако им бяхме искали разрешение, можеха да откажат.

Началничката на кабинета театрално изви очи.

– Не ми се мисли какво би сторила американската армия, ако чужда страна проведе военна операция на американска територия без нейно разрешение!

Рап се изправи заплашително:

– Няма да им се наложи. Ние не бихме позволили на банда терористи да отвлекат чужди граждани в Съединените щати. На тяхно място щяхме да действаме твърдо и да решим проблема още преди вие да сте имали възможност да изчислите как това би се отразило на рейтинга. Джоунс стана и предизвикателно скръсти ръце.

– Господин Рап, на всички ни е ясно, че сте склонен да използвате насилие за решаването на проблемите, но аз бих искала да ви попитам – докъде ни доведе подобен подход? – И без да му даде възможност да отговори, продължи: – Списъкът на съюзниците ни непрекъснато се свива. Тези малки операции, на които толкова държите, отчуждиха от нас и

някои от най-ревностните ни поддръжници. Филипинците ще вдигнат сериозна връва за случилото се. Нашият Държавен департамент ще побеснее, задето сме го шпионирали и не сме ги оставили да си гледат работата спокойно, а преди всичко това да свърши – тя ядосано посочи към Рап, – помнете ми думите, ще има разследване на Конгреса чия е била дървената идея за цялата авантюра!

Кръвта на Рап кипна, очите му блеснаха диво.

– Валъри – заговори бавно, – ти имаш много добра политическа интуиция, но си пълен профан, що се отнася до въпросите на националната сигурност. Идеите ти са опасни, логиката ти е неуместна и нищо от чутото досега не се базира на разумна морална преценка.

– Морална преценка ли? Ти ще ми четеш лекции по морал?

Мич пренебрегна намека и продължи:

– Ето ги фактите, Валъри. Семейство американски граждани, отишло на почивка, е било отвлечено от известна терористична група, която е заклет враг на Съединените щати. Сега вече знаем, че филипинският генерал, на когото е било наредено да освободи заложниците, взема подкупи от терористите, които ги държат. Знаем също така, че американските специални сили са взели решение да освободят заложниците. Това решение е било напълно незаконно, но е взето не от кой да е, а от върховния главнокомандващ. – Рап посочи към президента. – Част от инструкциите за операцията гласяха, че и посолството ни във Филипините, и филипинското правителство не бива да узнават за нея. Двама високопоставени служители от Държавния департамент обаче са пренебрегнали заповедите и като резултат взвод тюлени попадна в засада преди две нощи.

– Свършихте ли? – озъби се Валъри.

Рап стисна юмруци.

– Не! Тази сутрин, докато дърдорехте по мобилния си телефон и пиехте капучиното си или каквото и да е било там, един транспортен самолет кацна в Сан Диего. Знаете ли с какво беше натоварен?

Джоунс гледаше Рап с неприкрита омраза. Никой, дори президентът, не се осмеляваше да говори с нея по този начин.

– Не.

– С два покрити с националния флаг ковчега, Валъри. – Рап вдигна два пръста. – Присъствали са децата, съпругите и родителите на жертвите. Животът на всички тези хора никога няма да бъде същият. Мъжете, които са обичали, обожавали, боготворели, вече никога няма да се върнат при тях. В момента тях ги изгаря болка, каквато ти никога не би

могла да разбереш, и то само защото двама надуты бюрократи от Външно не могат да си държат устата затворена! – Погледът на Рап гореше от омраза. – Ако зависеше от мен, щях да изпратя на разстрел посланик Кокс и помощник-държавния секретар Петри.

Джоунс плесна с ръце.

– Не мога да повярвам на ушите си! – Тя се огледа из кабинета за подкрепа, ала подобна не дойде отникъде. Онемяла, началничката на кабинета се обърна към Рап: – Мисля, че ти загуби.

– Аз загубих преди много време, Валъри, и изобщо не ми пука какво мислиш за мен. Бил съм на онзи бряг, на хиляди километри оттук. Докато излизах от морето, се питах дали някой куршум няма да ме улучи между очите. Виждал съм как хеликоптер с млади и здрави мъже се взривява във въздуха, защото някакъв арогантен сенатор не си бе държал езика зад зъбите.

– Известно ми е с какво си си изкарвал хляба – ехидно подхвърли Джоунс.

Рап се изправи; кипеше от гняв.

– Мога да търпя много, Валъри, но не понасям към мен да се отнасят с неуважение. Аз съм от хората, по които стрелят, като на онзи бряг; човек, който се опитва да постъпва правилно, рискувайки всичко в името на любовта към страната си, в името на понятия като дълг и чест. Понятия, които не означават нищо за теб. Аз съм бил там, ти – не. – Той насочи показалец към нея. – Там нямаше кафета, вечери в скъпи ресторанти, топла баня. Само ужасно много буболечки, тричави армейски порции и утешителната мисъл, че има егоистично настроени американци, които никога няма да оценят саможертвата ти! Да, вярно, изгубих доста – продължи Рап по-спокойно. – И затова няма да те оставя да защитаваш онези безпардонни задници от Държавния департамент. В ЦРУ беше Еймс, във ФБР – Хансън, а сега и Държавният департамент си има предатели – Кокс и Петри. Нещата доста ще загрубеят за посланика и заместник-държавния секретар, а и онова лайно генерал Моро ще си получи заслуженото, обещавам ти!

– Свърши ли вече? – отново се накокошини Джоунс.

По лицето на Рап плъзна усмивка. Той погледна към президента.

Хейс беше печално известен със склонността си да оставя помощниците си сами да се оправят.

Мич поклати глава и отвърна:

– Имам да кажа още нещо. Ако не бях аз, Валъри, ти сега щеше да си мъртва. – Отправи се към вратата и без да се обръща, добави: –

Затова ще съм ти признателен, ако проявиш малко повече благодарност и уважение. – Поспря за миг и се извърна леко: – А, между другото, по-добре помисли как ще се оправяш, когато историята се разчуе, защото аз нямам намерение да мълча.

ГЛАВА 10

Стаята се намираше на седмия етаж на хотела. Дейвид вкара магнитната карта в процепа и когато светна зелено, лекичко натисна бравата и отвори вратата.

Срещата му с генерал Хамза не беше продължила много време, а и като знаеше какво бъдеще чака иракския разбойник, събра сили да изтърпи разговора, без да излезе от кожата си. За щастие Хамза този път не се впусна в обичайните заплахи и хвалби, които обикновено траеха около час. Генералът много обичаше да припомня на връзката си какво място заема окаеният палестински народ в арабския свят. Според Хамза палестинците стояха не по-високо от камилска фъшкия.

Дейвид бе разбрал какво е накарало генерала да съкрати „лекцията“ тази вечер. В стаята на Хамза имаше нещо, при което той ужасно бързаше да се върне. Затова и Дейвид трябваше да бърза. Неговите шпиони бяха проследили хората на генерала по-рано през деня и видяха как иракчаните отвлечат (не за първи път!) невръстно момиче.

След срещата Дейвид изобщо не излезе от хотела. След като се увери, че генералът и бодигардовете му са си тръгнали, изчака няколко минути и се запъти към фойето. Там един от хората му пое куфарчетата. После Дейвид се отправи към стаята, която беше наел преди три дни. Извади чифт хирургически ръкавици от джоба си и се захвана за работа. Пред огледалото в банята внимателно отлепи брадата и изчисти сивата боя от косата и веждите си. И брадата, и изцапаният памук отидоха в найлонов плик. След като свали костюма и обувките си, измъкна от гардероба малък сак. Обу черни панталони, черни маратонки, облеche тъмна риза и палто, след което стегна във вързоп всички останали дрехи и ги прибра в сака. След като огледа още веднъж стаята, за да се увери, че не е пропуснал нещо, Дейвид отиде при плъзгащата се стъклена врата и я отвори.

Преди да излезе на балкона, се огледа. Балконите от другата страна бяха чисти. От една от стаите на долните етажи се чуваше музика. Очите на палестинеца пламнаха от гняв само при мисълта какво се случва там.

Генерал Хамза беше мръсен и отвратителен по много причини, но най-възмутителна беше страстта му към малки момичета. По-точно – към момичета в предпубертетна възраст. Дейвид беше разкрил тази

перверзна черта на генерала, докато го следеше през последните няколко месеца. Бяха му известни поне още два случая, при които бодигардовете на Хамза отвлечаха малки палестинки от улицата и ги докарваха в хотела за забавление на генерала. Използвайки връзките си в местните йордански власти, Дейвид се порови и откри, че полицията веднъж е искала да разпита генерала във връзка с отвлечане на момиче. Няколко дни по-късно обаче на полицаите им е било наредено да не закачат генерал Хамза.

Дейвид завърза алпинистко въже за един метален прът. Нямахше да му е за първи път да убива, а със сигурност нямаше да е и за последен. Той винаги действаше хладнокръвно и прецизно, освободен от всякакви емоции. Тази нощ обаче щеше да му е малко трудно да потисне чувствата си. Арогантността на генерал Хамза му беше дошла в повече.

Но това, което отвращаваше Дейвид, бе дълбоката омраза на иракския военен към жените. Израснал в Йерусалим, Дейвид беше единственото момче в семейството. Имаше три по-големи сестри. Баща му беше палестинец, а майка му – Йорданка. И двамата бяха учили във Великобритания. Баща му беше адвокат, майка му бе лекарка. Родителите му се отнасяха един към друг като равни. Всъщност, ако трябваше да бъде честен, Дейвид би признал, че майка му е по-властната от двамата. Всичките му три сестри заминаха за Америка и бяха завършили медицина. Двете по-големи останаха в Съединените щати, където започнаха своя лекарска практика, а най-младата се върна, за да помага на майка си в професията ѝ. Дейвид се отнасяше към сестрите си с най-голямо уважение и за разлика от повечето араби не споделяше убеждението, че жените трябва да се третират като неодушевени предмети. Нищо не караше кръвта му да кипва така, както да види как някой се възползва от по-слабите.

Извади чифт кожени ръкавици и си ги сложи. След като провери оръжията за последно, нахлузи черна качулка с отвори за очите. Беше готов.

Спусна се по въжето, стъпи на перваза на долния балкон. Ловко скочи и се приземи тихо на бетонния под. И малкото шум, който вдигна, беше заглушен от музиката, идваща от вътрешността на апартамента. Той предпазливо надзърна вътре. Прозрачните завеси бяха спуснати, плътните обаче – не. Стаята бе осветена от свещи и Дейвид различи човешки силует, надвесен над леглото. Силуетът направи рязко движение напред и на Дейвид му се стори, че чува приглушен вик. Бързо се дръпна назад, безшумно свали раницата от гърба си и опита бравата. Беше

заклучена.

Коленичи и извади от раницата тънка метална пластина с резка в единия край. Внимателно прокара пластината между рамката и тежката стъклена врата. Завъртя я обратно на часовниковата стрелка и я повдигна. Без да чака, за да установи дали генералът е чул изщракването, Дейвид мушна пластината в джоба на якето си и насочи деветмилиметровия пистолет. С поглед, прикован в сянката на другия край на огромния апартамент, той бутна вратата и се промъкна в стаята. От сцената, която се разиграваше вътре, му призля.

Надвесил се над момичето, гол, нотен, генерал Хамза вдигна камшик за езда и го стовари рязко. Момичето беше вързано за леглото с лицето надолу, с разпънати ръце и парцал в устата. Опитваше се да вика, но през парцала излизаха едва доловими стонове. Нежната кожа на гърба на детето беше нацепена на дузина места.

Дейвид се втрени ужасено в кървавите резки. Хамза, с гръб към него, отново вдигна камшика. На Дейвид изведнъж му се прииска да причини на изверга неподозирано страдание и болка, не просто да го убие. Миг преди камшикът отново да се стовари върху момиченцето, палестинецът се втурна към генерала и му нанесе силен удар с пистолета в тила.

Хамза рязко изпусна камшика, преви се и падна на коляно. Дейвид светкавично му нанесе втори удар. Този път прикладът улучи темето на мъжа. Хамза се олюля, но преди да се строполи на пода, палестинецът го хвана за косата. За да не чуят бодигардовете в съседната стая, той внимателно пусна тялото на Хамза на килима. Грабна едно одеяло и покри момичето. Погледна генерала с отвращение и омраза. Професионалистът у него искаше да довърши престъпника и после бързо да се погрижи за охраната. Гласът на отмъщението обаче му диктуваше да накара генерала да страда. В крайна сметка той надделя.

Дейвид се отпрати към вратата, която свързваше стаята на генерала с тази на бодигардовете му. Без да се поколебае и за миг, я дръпна рязко.

Мъжете гледаха телевизия и явно очакваха шефа си. Вместо това пред тях се изправи мъж с черна маска, стиснал пистолет с дълъг заглушител. Оръжието произведе два бързи изстрела. От разстояние пет метра и половина Дейвид не можеше да пропусне. Двамата деветмилиметрови дозвукони куршума с кух връх се забиха между очите на бодигардовете. Иракчаните умряха моментално.

Дейвид затвори и заключи вратата. От гледната точка на убиец

решението, което взе, не беше най-разумното, но не можеше да постъпи иначе. Щеше да се отклони от планирания до най-малката подробност сценарий, но въпреки това не възнамеряваше да остави бедното момиче в хотелската стая, за да търпи още унижения и болка, когато пристигне полицията. Не, ще я вземе със себе си. Но първо трябваше да измисли подходящ начин да убие голата иракска свиня, която лежеше на пода пред него.

Дейвид започна да реже въжетата, с които беше вързано момичето. С всяко движение на ножа идеята как да накаже Хамза се избистряше в съзнанието му.

ГЛАВА 11

Кенеди нямаше предвид точно такова изпълнение от страна на Рап, но то определено оказа силно въздействие върху президента. И като допълнителна премия – тя не беше виждала досега Валъри Джоунс толкова смутена. Енергичната началничка на кабинета на президента млъкна като онемяла, отчаяна, в очакване някой да ѝ се притече на помощ и да я защити от Рап. Тя поглеждаше ту към президента, ту към Флъд, ту към Кенеди, но напразно. След като отникъде не дойде подкрепа, тя се вторачи през прозореца и нервно затропа с крак. Кенеди се запита дали Джоунс наистина сериозно е очаквала генерал Флъд или пък самата тя да я подкрепят.

След още няколко минути напрегната тишина Джоунс не издържа.

Обърна се към президента и пророни:

– Предупреждавах ви, че да го назначавате на подобен пост, не е добра идея.

– Невинаги съм съгласен с мнението на Мич, Валъри, но го ценя високо.

– Робърт, той не си дава сметка за глобалните проблеми. Не разбира отрицателните последици от скандала, който ще се разрази!

Хейс наклони глава и отвърна:

– Имам чувството, че Мич би обвинил теб, че не си даваш сметка за глобалните проблеми.

Джоунс въздъхна на пресекулки:

– Няма да споря за глобалните проблеми с наемен убиец. – После се обърна към Кенеди: – Не се обиждай, Айрини, но на мен ми се плаща да намалявам рисковете за президента. Не е необходимо да си доктор по политология, за да се досетиш какво ще стане, когато тази история се разчуе. Журналистите ще ни изядат живи, след което комисииите на Конгреса и Сената ще свикат слушания. – Тя вдигна показалец към Хейс: – И тогава, бъдете напълно сигурен, няма да бъдете преизбран!

– Съгласна съм с Валъри – каза за всеобща изненада Кенеди.

– Ето дори неговата шефка е съгласна с мен – самодоволно отбеляза Джоунс.

– Но с едно изключение – добави Кенеди. – Никога няма да можем да запазим в тайна подобно нещо. Медиите вече знаят, че нещо се е случило. До края на деня ще разполагат с доста подробна информация и на

сутринта сигурно вече ще пишат за свиканите слушания.

– Но с това можем да се справим – намеси се Джоунс. – Вече накараха хората ни да изготвят съобщение за пресата. Военнослужещите са загинали в съвместно учение с филипинската армия. – Джоунс погледна към генерал Флъд. – Подобни неща се случват непрекъснато, нали?

Преди генералът да е имал възможност да отговори, се обади президентът:

– Филипинският посланик вече се обади два пъти тази сутрин и уверявам те, беседата не беше никак приятелска.

Джоунс махна с ръка.

– Те се нуждаят от помощта ни, за да диша икономиката им. Необходимо е само да им подхвърлим малко пари, и ще ни играят по свирката.

Кенеди поклати глава.

– Прекалено много хора знаят за това, сър. Няма как да се скрие.

Президентът се облегна назад и потупа замислено с пръст по горната си устна. Преди да каже каквото и да било, Джоунс отново се вклини в разговора:

– Дайте ми само една седмица. Една седмица – и ще направя така, че медиите ще се занимаят с нещо друго, обещавам.

Хейс погледна председателя на Обединеното командване.

– Генерале, доста сте тих тази сутрин. Нямате ли какво да добавите?

Генерал Флъд беше мъж с внушителна фигура, а униформата правеше външността му още по-страховита. Над метър и осемдесет висок и към сто и петдесет килограма тежък, той приличаше повече на бивш състезател по американски футбол, отколкото на военен, който все още скача с парашут един-два пъти в годината. По изражението на лицето му беше видно, че в момента предпазливо търси подходящите думи.

Най-накрая каза:

– Сър, абсолютно не съм съгласен с госпожа Джоунс.

– Уточнете се, ако обичате.

– Ние обявихме, че водим война срещу тероризма. Имаме доказателства, че поне един филипински генерал приема подкупи от известна терористична организация, взела за заложници американско семейство. Имаме доказателства, че служителка от Държавния департамент, на който изрично е било наредено да не разгласява за спасителната операция, на своя глава е решила да наруши федерален закон и да обсъди информацията с колега от едно от посолствата ни. Имаме налице

американски посланик, който своеволно е уведолил държавния глава на чужда държава, че американските специални сили ще проведат тайна операция на територията на тази държава. Всеки логично мислещ човек би стигнал до извода, че тези действия са довели до гибелта на двамата тюлени. Вие сам казахте, господин президент, че сме във война. Работата е сериозна и според мен посланикът и помощник-секретарят са престъпници и действията им не бива да остават ненаказани.

– Съгласна съм, че трябва да бъдат наизидани – бързо се намеси Джоунс. – Предлагам да ги изпратим на най-неблагодарните постове в чужбина, за които се сетим. И не само да им намалим заплатите, но да ги накараме и да платят обезщетение на семействата на двамата убити войници. Предлагам...

– Тюлени – поправи я генералът и продължи: – Аз лично съм съгласен с Мич. Ако зависеше от мен, щях да изпратя тия двамата на разстрел, но си давам сметка, че в днешно време това не може да стане. Мисля обаче, че те трябва да прекарат известно време в затвора и да бъдат публично заклеймени.

– Генерале, не че не съм съгласна с вас, но пак повтарям – не съзнавате как подобен скандал може да се отрази на администрацията!

– С цялото ми уважение, госпожо Джоунс, но аз също съм загрижен за страната си.

– Това е евтина самореклама! – подскочи Джоунс.

– И ако съм се изразил неразбираемо за вас, позволете ми да поясня. – Генералът се наведе застрашително над Джоунс: – Операцията беше мащабна. Много военни и служители от разузнаването знаеха за нея. В подготовката ѝ участваха много хора. Мога да ви гарантирам, че ако се опитате да потулите инцидента, все ще се намери някой във военна униформа или някой от Ленгли, който да се разприказва пред репортерите. Верижната реакция ще бъде толкова мощна, че светкавично ще причини точно това, което се опитвате да избегнете. При положение, че Мич не огласи историята пръв.

– Погрижете се за вашите хора, генерале, с Рап ще се заема аз – парира Джоунс.

– Ще наредите на Мич какво да прави? – избухна в смях Флъд. – Бих дал цяло състояние, за да видя това!

Джоунс отвори уста, ала президентът вдигна ръка.

– Взех решение. – Говореше на всички, но гледаше Джоунс. – Ще действаме, както Мич предлага. Ако се опитаме да потулим историята, ще ни излезе през носа. Искам Министерството на правосъдието да

изготви заповеди за арест на помощник-секретаря Петри и на посланик Кокс.

– Робърт... – Джоунс поклати глава, но президентът я сръза: – Валъри, отмени вечерните ми планове за днес и уведоми ръководството на Конгреса, че искам да се срещна с тях.

Джоунс прехапа устни. Този път беше загубила. Засега. Все пак успя да запази самообладание и с престорено любезен тон попита:

– Какво по-точно да им кажа?

– Кажете им, че трябва да им съобща нещо, отнасящо се до националната сигурност.

– Веднага отивам. – Преди да излезе, тя се обърна към Кенеди: – Ще ме държите ли в течение за решенията, които взимате съвместно с Министерството на правосъдието и ФБР?

На Кенеди й се стори, че това е повече настояване, отколкото въпрос, но само кимна. Джоунс и без това бе сразена. Нямахме смисъл от излишни търкания.

Когато началничката на кабинета се оттегли, президентът се обърна към Кенеди и Флъд:

– Съжалявам за това. За Валъри на първо място винаги стои политиката. Такава си е.

Флъд поклати едрата си глава и изръмжа:

– Не е необходимо да ми се извинявате, сър. На вас подобни хора са ви нужни, за да ви предпазват от политически дръзги.

– Вярно е – съгласи се президентът. – Но това не означава непременно, че трябва да сме абсолютно безскрупулни и да загърбваме морала. Валъри е склонна да контролира всичко. Тя не може да разбере, че американският народ много добре вижда кога политиките постъпват честно и кога не.

Хейс прехвърли няколко документа, докато обмисляше как да постъпи.

– Искам да взема правилно решение, да избегна провал. И искам да го сторя много бързо. Нямам желание някой репортер да раздуе историята преди нас. Тогава, боя се, Валъри ще се окаже права, а мен ще ме разпънат на кръст в Капитолия.

– Мога ли да се намеся, сър? – попита Кенеди. Президентът кимна. – Може да не ви се наложи да чакате до довечера. Ние с генерала сме готови да уведомим членовете на сенатските и конгресните комисии още по обяд. Довечера, когато се срещнете с тях, ще им разкажете цялата история. Но искам да ви предупредя, че е най-добре да не намесваме

генерал Моро.

– Защо? – попита объркан президентът.

Кенеди се поколеба, преди да отговори:

– Мич измисли как да се оправим с генерала. Най-добре ще е да го върнете, за да ни обясни той по-подробно.

Президентът се втренчи изненадано в директора на ЦРУ. Тъй като дипломатията не фигурираше сред уменията на Мич Рап, Хейс се почувди какво ли е намислил специалистът по антитероризъм. Двама военноморски тюлени бяха мъртви, едно американско семейство продължаваше да бъде заложник, а собственото му президентско управление беше заплашено от невероятен скандал. Точно в момента идеята за отмъщение му се стори много привлекателна.

ГЛАВА 12

Момичето седеше в ъгъла, завито в бял халат.

Дейвид обилно се потеше под черната маска. Сграбчи Хамза за крака и го издърпа на леглото. Девоичето хлипаше. Нямаше повече от десет години. Болката и кошмарът щяха да я преследват до края на дните ѝ. Щеше да се пита къде е сгрешила, за да се отнесе съдбата с нея по този начин. В мюсюлманския свят с жените, извършили сексуален грях, постъпваха доста сурово.

Дейвид погледна бедното изплашено дете. Какво да прави с нея? Знаеше, че изобщо не трябваше да я развързва. Трябваше само да застреля Хамза в главата, да се оправи с двамата бодигардове и да изчезне. Ако се беше придържал към плана, вече щеше да е далеч отгук, в безопасност, отървал се от всички улики. Прислужницата щеше да пристигне на сутринта и да открие момичето, щяха да го откарат в болница. Всичко щеше да е наред.

Колкото и да му се искаше да повярва в благополучния край, Дейвид си даваше сметка, че далеч няма да е така. Прислужницата ще извика полиция, полицията ще открие мъртвия иракски генерал. Медиите ще разберат за случилото се и това малко невинно момиче ще бъде пометено от последвалата буря. Полицията и журналистите ще съобщят на родителите ѝ, целият свят ще разбере, че момичето е било изнасилено. Макар и тя да няма никаква вина за това, ще я заклеят и ще се отнасят като към прокажена с нея до смъртта ѝ.

Дейвид нямаше да позволи това да се случи.

Майка му го водеше със себе си, когато посещаваше клиниките в бежанските лагери. Искаше синът ѝ да види със собствените си очи мъката и терзанията на палестинския народ. Майка му беше удивителен човек.

Лагерите бяха благодатна почва за недоволството, корупцията и антисемитизма. Обвиняваха евреите за всичко. Те бяха злите алчни ционисти, отнели земята от палестинския народ. Пропагандата беше безпощадна, но майка му много предпазливо и обективно му преподаваше сложната история на конфликта между палестинци и евреи.

Обичаше да казва, че не е много достойно народът им непрекъснато да се оплаква, че са му откраднали земята. „Ако през четирийсет и осма ние бяхме спечелили войната, щяхме ли да позволим на евреите да

задържат земята ни?“, задаваше му тя въпроса и винаги отговаряше: „Не. Арабските армии щяха да избият евреите до крак.“

„Евреите са расисти – повтаряше му още тя. – Но йорданците, египтяните, сирийците, иракчаните и саудитците не са по-различни. Евреите ни мразят, защото не сме им дали повод да ни обичат, но арабските ни братя нямат никакво оправдание за поведението си. Според тях ние сме по-низши. Те продължават да държат народа ни в бежанските лагери и да подклаждат омразата към евреите, за да извлекат изгода собствените им корумпирани правителства. Ние сме послушно оръдие, с което отклоняват гнева от себе си и го насочват към лошите евреи.“

Майка му не позволи омразата да вземе връх у него и да управлява живота му. Той никога нямаше да се превърне в хладнокръвен убиец. Именно затова не застреля Хамза и не остави бедното момиче на произвола на съдбата. Дейвид също като майка си беше уникален човек. Бе прагматик с хладен ум и горещо сърце. Щеше да вземе момичето със себе си. По-късно щеше да даде някакво обяснение и малко пари на баща й.

Завърза китките и глезените на генерала към леглото и се надвеси над него. Почти трийсет години генералът причиняваше болка на други хора, съсипваше човешки животи, потъпкваше мечти. Куршум в главата щеше да е прекалено голяма милост за него. Хамза трябваше да изпита страха, който бе вселил в душите на неизброимите си жертви. Дейвид искаше да види в очите на този човек истински страх. Извади ножа от кожения калъф и зашлеви генерала с опакото на дланта си. Челюстта на иракчанина увисна. Дейвид сграбчи езика му и го издърпа. Генералът се замая. Палестинецът го стисна по-силно и със светкавично движение отрязва повече от половината от езика му.

Очите на иракчанина се изпълниха с болка и гняв. От устата му излезе стон на смъртно ранено животно. Бореше се с възетата, опитваше се да се освободи, да схване какво се случва в момента. Последните му спомени бяха блажени и приятни, а сега лежеше завързан за леглото и някакъв маскиран мъж беше седнал върху гърдите му и размахваше парче месо пред лицето му. И сякаш това не беше достатъчно, устата му гореше от болка и мозъкът му не можеше да разбере откъде се е взела тя. По гърлото му се стичаше топла течност и той се задави, когато тази течност влезе в трахеята му. Обзет от паника, Хамза вдигна глава и се опита да каже нещо. Издаде някакви нечленоразделни звуци. Маскираният върху него държеше не парче месо, а неговия език.

Дейвид хвърли органа върху голите гърди на Хамза и бръкна в

джоба си. Извади оттам няколко фалшиви доларови банкноти и ги размаха пред лицето на генерала. Не беше необходимо да му говори какво то и да било. Хамза веднага се сети. Дейвид смачка на топка няколко от новите банкноти и отвори с окървавения нож устата на генерала. Напъха парите, добави още. После се изправи. Остана така за миг, за да се наслади на страха на копелето садист. Погледна го и поклати глава с отвращение. Запита се дали касапинът на Саддам изобщо е помилвал някого през живота си. Дали някога е почувствал и грам вина. Разбира се, че не. Чудовища като Хамза са устроени по различен начин, нормалният човек не може да ги разбере.

Дейвид не изпитваше срам или вина по повод на това, което възнамеряваше да стори. Нито пък съжаление към Хамза. Хамза трябваше да умре мъчително, както се полага на палач. Дейвид разпръсна останалите стодоларови банкноти по леглото и се наведе над генерала. С едната си ръка стисна гениталиите му. Цялото тяло на иракчанина се тресеше от ужас. Дейвид направи рязко движение с ръката, с която държеше ножа. След секунди стоеше изправен с отрязаните тестиси на генерала в ръка. Поднесе ги пред ужасените очи на Хамза и ги пусна върху гърдите му. Помисли си дали да не го довърши, но се отказа. Едва ли някой щеше да влезе в стаята до сутринта, а дотогава Хамза със сигурност ще е умрял от загуба на кръв. По-добре беше да го остави да умре бавно, докато гледа безжизнените си полови органи, като в същото време не може нито да извика, нито да помръдне. Щеше да познае ужаса на своите жертви. Но дори и някой да влезеше по-рано, пак нямаше да е зле. Хамза щеше да прекара остатъка от живота си като кастриран глухоням идиот.

ГЛАВА 13

Небето се беше прояснило, утринното слънце надничаше иззад дърветата в Розовата градина. Президентът седеше зад бюрото си, сложил лакти на облегалките на коженото си кресло. Беше сплел пръсти под брадичката си и се бе замислил.

Мич Рап, с разкопчан тъмен костюм и ръце на бедрата, крачеше напред-назад по синия килим в Овалния кабинет. Стегнато и ясно той излагаше плана за операцията. Директор Кенеди и генерал Флъд седяха и слушаха, без да проронват и дума.

Преди да премине към финалната фаза от плана, Мич се обърна към стария воин:

– Генерале, ще ви бъда признателен, ако ни оставите за малко насаме с президента и директор Кенеди.

Генералът се почеса по брадичката и с изненадващо весел тон отговори:

– Мисля, че разбирам накъде биеш. Надявам се, не искаш да ме обидиш?

Рап се усмихна.

– Генерале, едва ли някой би могъл да ви обиди с някакви си думи.

Флъд се засмя.

– Ако изключим жена ми и децата, мисля, че си прав. Предполагам, че ми предлагаш да пропусна най-неприятната част и така да се спася, ако нещата загрубят.

– Именно.

Последва дълга пауза, преди генералът да отвърне:

– Жена ми често ме обвинява, че притежавам селективна памет. Знаеш ли какво имам предвид?

– Мисля, че да. – Рап се усмихна и се обърна към президента: – Когато отида във Филипините, според мен ще е добре да навестя генерал Моро.

Президентът нервно се намести в креслото. Един вътрешен глас му подсказваше само да кимне, да пожелае на Рап приятно пътуване и с това да приключи всичко. Но друга част от него искаше да знае повече.

– И какво ще си говорите с генерал Моро?

– Сър, първата дама обвинява ли ви, че имате селективна памет?

– Още откакто се запознахме. И да си призная, оказа се права. Но

не в това е въпросът. – Президентът извърна поглед към прозореца. – Мич, чувствам се неловко, че те забърквам в подобно нещо.

– Не се тревожете за мен, сър. Нали затова ми плащате.

Президентът кимна.

– Да, но това не ни дава оправдание, за да казваме, че не сме знаели нищо, всеки път когато нещо се обърка.

– Сър – намеси се Кенеди, – така трябва да бъде.

– Което обаче не означава, че ми харесва. Ако трябва да съм искрен, не съм напълно убеден, че като премахнем генерал Моро, ще постигнем нещо съществено, освен че ще утолим жаждата си за кръв.

Рап се намръщи.

Според собствените му разбирания жаждата за кръв нямаше нищо общо с това, че Моро заслужава да умре.

– Господин президент. – Гласът на Рап не беше умоляващ, по-скоро бе настоятелен. – Генерал Моро е предател, който е пряко отговорен за смъртта на двама тюлени от Военноморските сили на САЩ. И ако се притеснявате да не засегнете филипинския президент Кирино, мога да ви уверя, че ако разбере, че генералът е бил агент на китайците и на „Абу Саяф“, ще ни благодари, заедно сме я отгървали от него.

Президентът отново се замисли. След малко отрони:

– Нека помисля. Ще ти се обадя.

Не беше необходимо човек да е опитен бюрократ, за да разбере, че Хейс се опитва да отбие номера. Рап нямаше да се даде лесно.

– Кога ще сте готов с отговора, сър?

Хейс изгледа Рап напрегнато, след което отвърна:

– След няколко дни.

Рап поклати глава.

– Така няма да стане, сър. Щом посланикът и Петри си получат заслуженото, ще е по-трудно да премахнем Моро.

Хейс отново се облегна назад и въздъхна.

– Виж, от това, което ми каза сутринта, си правя извода, че този генерал Моро заслужава да гние в затвора до края на дните си. Но що се отнася до убийството му... Не съм съвсем сигурен. Последниците могат да са много неприятни и честно казано, филипинското правителство наистина ни е необходимо на наша страна в борбата с тероризма. Та, както казах, ще ми трябва няколко дни да обмисля твоя план.

След тези думи Хейс обърна гръб на Рап, отвори папката и се зачете в нея.

Рап извърна очи към Кенеди. Тя се изправи и кимна към вратата.

Рап се подчини с неохота на това безмълвно нареждане. Запита се колко ли хора през годините са се чувствали така объркани тук, в този кабинет. Преди да излязат, Кенеди подхвърли:

– Господин президент, искам да ви кажа няколко думи насаме.

Рап се усмихна едва доловимо.

Айрини можеше да бъде изключително убедителна. Той бе сигурен, че когато шефката му излезе оттук, двамата ще разполагат с необходимото им разрешение.

ГЛАВА 14

Дейвид крачеше спокойно по Виа Долороса. Пресече границата между Мюсюлманския квартал на Стария град към Християнския квартал. Беше вървял по този маршрут безброй пъти. Като дете тичаше безгрижно по уличките, но когато порасна, започна да долавя опасностите, които дебнеха в тесните безистени, в очите на старците, продаващи плодове и фъстъци на улицата, навсякъде. Шпиони и информатори имаше под път и над път. Когато беше на тринайсет години, разбиха на пух и прах цялата му детска наивност. Още имаше белези от онзи ден, и физически, и психически. Но никога не говореше за тях.

Очите на уличните шпиони вече не плашеха Дейвид така, както през годините, след като го пребиха. Ако поискаше, можеше да заповяда да убият когото и да било от тях. Но Джабрил Хатаби не беше такъв. Неговите родители го бяха отгледали и възпитали като много по-разумен човек. Той използваше властта и силата си с предпазливост, дискретност и търпение. Сега тези качества му бяха нужни повече отвсякога.

Повече от двайсет години по-късно той вървеше по същата улица на Йерусалим, на която посред бял ден го бяха хванали и метнали в багажника на кола. Собствените му хора го подозираха, че сътрудничи на евреите. Тогава те естествено грешаха. Той беше обикновено момче, което отиваше да се срещне с майка си в болницата. Днес всичко беше по-различно. Ако ООП, „Хамас“, „Хизбула“ или която и да е друга от десетките групи имаше представа какво си е наумил, щяха да го изтезават, докато сам не ги помоли да го убият.

Той зави спокойно по Баб Ел Джахид и огледа контролно-пропускателния пункт. Старият град подобно на крепост беше ограден от здрава стена, построена от Сюлейман Великолепни през 1540 г. В тази стена имаше само седем порти. Именно през портите завоевателите бяха контролирали през годините кой и какво влиза и излиза от града.

Войници от Израелските сили за отбрана, облечени в зелени униформи и с кръгли шлемове на главите, проверяваха документите за самоличност на всеки, който искаше да влезе или да излезе от града.

Когато приближи Новата врата, пробита в стената на Стария град през 1887 г., Дейвид приготви документите си и ги показа на израелския войник. Войникът го пусна да мине. Той бързо прекоси улицата и след като още веднъж показа документите си, му разрешиха да влезе в

чуждата държава.

Нотр Дам дьо Франс беше собственост на Католическата църква и в нея освен всичко друго се помещаваше папската легация в най-свещения за християните град. Оправданието на правоверния Дейвид за посещение на подобно място беше, че тук се намира и банката на Ватикана. А когато ставаше въпрос за банкова дискретност, с Ватикана не можеше да се сравняваше дори Швейцария. Ръководството на ООП имаше доверие на Дейвид по въпроса и не го разпитваше много. Щом се справяше с набавянето на средства за финансиране на техните операции, тях не ги интересуваше как ги взима и какви тънкости на международната финансова система използва.

Посрещна го млад италиански свещеник, който го съпроводи до втория етаж. Там се намираще кабинетът на монсеньор Терънс Лавен. Ниският и дебел монсеньор свали очилата си и стана, за да поздрави красивия си гост.

– Джабрил, как си, синко?

Дейвид плесна приятелски бледата месеста длан на отчето.

– Добре съм, Терънс, ти как си?

– И аз щях да съм добре, ако имахме добра френска кухня и вино днес. – Свещеникът изкриви лице в шеговита гримаса.

– И аз много бих се радвал, но се боя, че нашият общ приятел няма да може да ни почерпи – отвърна затворнически Дейвид.

Той много харесваше монсеньор Лавен. Истински ренесансов тип, свещенослужителят имаше научни степени по право, финанси, теология и философия. Освен това беше познавач на виното, добрата храна и класическата музика. Дейвид се беше запознал с него доста отдавна чрез родителите си и често се обръщаше към светски ориентирания отец, за да обогатява културата си.

– Е, тогава ще трябва да го отложим за друг път, когато имаш време. – Отецът взе една папка от бюрото си. – Ето ти деловите проблеми, които сме обсъждали днес според легендата. – Той подаде папката на Дейвид. – Приготвих доклад за твоите влогове при нас и направих отчет на състоянието им през последния месец. Стандартни неща. Погледни ги, преди да си тръгнеш, в случай че приятелите ти решат да те разпитват.

После Лавен отведе госта си до една дървена врата зад бюрото и я отвори. Дейвид благодари и влезе в тъмната стая без прозорци. Ватиканът се отнасяше към сигурността много сериозно. Те имаха тайни, които трябваше да бъдат съхранявани, отношения, които трябваше да бъдат

потулвани, и врагове, които никак не ги обичаха. Дейвид беше влизал в тази стая много пъти. Тя се намираще във вътрешността на втория етаж. Стените ѝ бяха покрити с масивни стари килими, зад които той подозираше, че е тъпкано с устройства против подслушване. Като в почти целия Йерусалим, и тук миришеше на старо. Мирисът на застояло го навеждаше на мисли за смъртта.

Възрастен, сух човек седеше неподвижно в другия край на масата. Лампата в ъгъла хвърляше слаба светлина. Мъжът се казваше Ейб Спилман. Дейвид го познаваше от двайсет и две години. Отец Лавен ги беше запознал. Дейвид никога не бе дръзвал да попита дали идеята да ги срещне е била на Лавен, или Спилман сам е поискал. Лавен винаги се държеше така, сякаш идеята е била негова. Дейвид обаче беше склонен да мисли, че Спилман е пожелал да се срещне с него. Напълно типично за стареца. Беше невероятно търпелив и умееше да преценява хората и ситуацияите. Ейб Спилман беше шпионин. На осемдесет и една години той беше станал малко по-бавен, но ако хората си мислеха, че това го прави по-мек, дълбоко се заблуждаваха. Бе изградил цялата си кариера именно върху заблудата.

Никой не би предположил по крехката му старческа фигура, но някога Ейб Спилман беше един от най-добрите воители. Бе се сражавал за Великобритания през Втората световна война, а после и през първата война на неговата страна за независимост през 1948 г. Храбростта му бе легендарна.

След Войната за независимост Спилман мина в сянка и започна да работи за новата разузнавателна служба на страната си. Бързо се превърна в един от най-награждаваните оперативни офицери на МОСАД, но само шепа хора знаеха за подвизите му. Повечето от тях вече не бяха между живите.

Ейб Спилман беше учен, писател, преподавател по теология и история. Ала съдбата му бе отредила жребия на разузнавач.

Младият мъж пред него, пълен с енергия и плам, само му напомни колко е остарял.

– Извини ме, че не ставам, Джабрил. – Гласът му беше дрезгав и леко трепереше.

– Не бъди глупак, Ейб. – Дейвид се засмя. – Няма нужда да ставаш. – Той се приближи и стисна топло ръката на стареца.

– Сядай. Разкажи ми как я караш напоследък, приятелю.

– Добре съм. – Дейвид седна на стола отляво на Спилман. – А ти?

– Чудесно. – Старецът плесна с ръце и добави: – Сега научните ми

асистенти вършат повечето работа и аз имам възможност да се съсредоточа върху писането.

– Това хубаво ли е, или лошо?

– По малко и от двете. Най-много ми липсват децата. Техният младежки ентузиазъм.

– Но не ти липсва политиката на университета? – Дейвид знаеше, че старият му приятел приемаше много присърце превземането на Еврейския университет от ултраортодоксални равини.

– Те ще ни погубят всичките. Много добре ти е известно, че слепите фанатици на юдаизма и слепите фанатици на исляма ще ни замъкнат в пропастта.

Палестинецът кимна.

Бяха дискутирали тази тема многократно. След кратък размисъл отвърна:

– Ако хората като нас бяха повече, мирът нямаше да е голям проблем.

„Проблем“. На Спилман му направи впечатление използването на тази дума. Не беше минало много време, откакто той хранеше оптимизъм, че скоро ще бъде постигнат мир между двата народа на Палестина. Но сега разбираше, че се е лъгал. Години наред беше искал и копнял за примирие между арабите и евреите. Даваше си сметка, че за да оцелее малобройната му нация, трябва да поддържа приятелски връзки със съседите си. Напоследък обаче тази цел се изплъзваше.

– Не мисля, че ще доживея да видя мира.

Дейвид забеляза, че очите на стареца са изпълнени с искрена тъга.

– Може да не е толкова далеч в бъдещето, колкото си мислиш, Ейб – отвърна Дейвид, за да го окуражи.

Спилман поклати глава.

– Не, няма надежда. Нещата не са били така зле от времето на Войната за независимост. Щом млади момичета започнат да се препасват с бомби и да се взривяват на публични места, значи сме стигнали до таково отчаяние и омраза, каквито светът рядко е виждал.

– Дори и при нацистите ли?

– Нацистите бяха разбойници, безчовечни и студенокръвни касапи. Те ни презираха, защото знаеха, че сме много над тях. – Професорът замълча за миг и добави: – Камикадзетата, с които се сблъскваме днес, ни мразят до мозъка на костите. Но те са убедени, че ние сме лошите и сме причината за всичките им злини. Навремето предупреждавах, че тези лагери ще ни излязат през носа. Но никой не ме чу. – Спилман се

намръщи, късогледството на политиците искрено го огорчаваше. – Когато отнемеш на хората цялата надежда, когато се отнасяш с тях като с животни, не бива да се изненадваш, ако някой ден до един се вдигнат срещу теб. Историята на моя народ е същата – когато Мойсей ги е довел от Египет.

– Освен че палестинците вече са си у дома и няма къде да вървят.

– Точно така. Те няма да вървят никъде. Искат ние да се махнем. За първи път виждат надежда в тези така наречени „смъртници“. Излизат да ликуват и танцуват на улицата, когато бъде убита невинна еврейска жена или загиват деца.

– Вашите танкове и ракети не отнемат ли невинни животи? – риторично попита Дейвид.

Спилман го изгледа като строг баща.

– Нали не си виждал евреи да танцуват по улиците, когато извадят някое палестинско пеленаче от руините?

Дейвид кимна. Грозната действителност беше, че народът му не само оправдава убийството на цивилни, но и празнува всяка смърт като знаменателно събитие.

– Денят, в който ще бъде създадена палестинска държава, не е далеч. Икономиката на Израел е разклатена. Туризмът издъхва. Ако не бяха американците да ни подкрепят, нямаше да издържим и седмица. Да, Джабрил, вие ще получите държавата си и тогава ще настане страшно кръвопролитие. Еврейските заселници ще откажат да напуснат окупираните територии и шовинистите, към които народът ти гледа за напътствие, няма да се успокоят, докато не прочистят цяла Палестина от еврейска кръв. И така ще продължим по спиралата надолу за години напред. – Спилман мрачно поклати глава. – И боя се, че моят народ вече няма да има куража за подобна битка.

Дейвид кимна с разбиране. Беше съгласен с всичко, което каза старият евреин. Особено последното. Всъщност това беше и причината за неговото посещение тук.

– Съгласен съм с теб, но не съм чак такъв фаталист.

– Защото си млад. Тепърва имаш много години пред себе си, а на мен ми остава малко. Моята вяра в човечността се стопи през последното десетилетие. Струва ми се, че навлизаме в един мрачен период от историята.

– Не се отказвай още от надеждата. За утре вечер е насрочена среща. – Дейвид извади лист хартия от джоба на ризата си и го подаде на Спилман. На листа бяха написани осем имена, които определено щяха

да привлекат вниманието на професора.

Спилман извади чифт очила за четене и хвърли поглед върху листа. Устата му пресъхна.

Листът съдържаеше имената на най-опасните терористи в Окупираните територии. Беше повече, отколкото се бе надявал. Когато преди много години започна дружбата си с Джабрил по собствена инициатива, той знаеше, че палестинецът има голям потенциал. Родителите на Джабрил бяха националисти, които отделяха голямо внимание на образованието му и се стремяха да го предпазват от радикалната риторика на ООП. Спилман си мислеше, че Джабрил един ден ще стане водач на своя народ. Но колкото и да предполагаше, че приятелството им може да донесе плодовете на добра разузнавателна информация, той никога не беше очаквал да се стигне до подобен момент.

От известно време МОСАД го държеше под око и знаеше за успехите му при набирането на средства за различни терористични групи. Но въпреки това Спилман беше оставил вратата на приятелството отворена чрез монсеньор Лавен. И тактиката се оказа печеливша. Беше открил в лицето на Джабрил истински приятел – прагматик, който вярваше в мира.

Спилман вдигна листа във въздуха.

– Интересна група.

– Много.

Израелецът изгледа изпитателно младежа.

– Предполагам, няма да ми кажеш къде ще се състои срещата?

Дейвид прехапа устни. След малко извади друг лист. На него беше нарисувана скица и бяха указани размерите на куфарче.

– Трябват ми тези две неща. Накарай твоите хора да ги направят и утре ще дойда да обсъдим детайлите.

Спилман още веднъж внимателно изгледа младия палестинец. Търсеше някакви признаци в поведението и жестовете му, които да го издадат, да покажат, че Джабрил не е искрен. Ако нямаше такива, значи Ейб Спилман току-що беше получил златния шанс, за който всеки разузнавач мечтае цял живот.

ГЛАВА 15

Рап седеше пред лаптопа, вдигнал големите си мускулести ръце като мечок над клавиатурата. Прочете изписаното върху монитора и погледна през илюминатора на самолета „Гълфстрийм V“, собственост на Управлението. Под него се простираше океанската шир. Самолетът беше оборудван като за високоставени персони: меки кожени седалки, канапе, дневна, спалня, защитена срещу подслушване комуникационна система.

Мич не знаеше как Кенеди го е постигнала, но в края на краищата за пореден път беше успяла да убеди президента да даде одобрението си за операцията. Или да си затвори очите за нея. Така или иначе това нямаше голямо значение за Рап. Не, Май че не беше съвсем вярно. Имаше значение. Много по-добре за него беше президентът да си е затворил очите за тайните действия на Екип „Орион“.

Що се отнася до обикновените американци – преобладаващата част от тях изобщо не искаха да знаят с какво се занимава той. Америка бе нападната и влезе във война, а войната е грозно занятие. Те не желаеха да виждат неприятните подробности на битката. Не те бяха започнали войната, ала не искаха да я губят. Искаха хора като Мич Рап да се погрижат за мръсната работа.

Основният проблем, както винаги, се коренеше в политиците.

Те биха използвали всеки скандал, за да получат преднина пред опонента си. Колкото по-малко хора във Вашингтон знаеха за акцията, толкова по-голяма беше вероятността да минат незабелязано за радариците на политиците.

Щом президентът Хейс искаше да се изолира политически, добре. От оперативна гледна точка подобен вариант бе за предпочитане. Щом президентът не желаше да бъде свързан с операцията, значи нямаше да я обсъжда с никого от съветниците си и вероятността за ново изтичане на информация беше сведена до минимум. От морална гледна точка обаче нещата не стояха така. Не че Рап се съобразяваше много с морала.

В ранните години на кариерата си като експерт по борбата с тероризма веднъж той чу офицер от Специалните сили да разговаря с хората си преди акция за освобождаване на заложници. Офицерът събра екипа и заяви: „Ако ви е необходима тържествена реч, значи сте си сбъркали професията. Всички знаем за какво сме тук, затова качвайте се и да

вървим да си свършим работата.“ Никой не каза и дума – не беше необходимо.

Тази сцена се бе запечатала в паметта на Рап. Тогава беше само на двацет и три години. Дванайсет от най-хладнокръвните и спокойни мъже, които бе срещал, се качиха на хеликоптерите „Блек Хоук“, излетяха и изпълниха перфектно задачата си. Това бе пример за него.

Въпреки че му бе станало навик да набляга на оперативната сигурност, Рап беше малко разочарован от президента. Имаше друго мнение за този човек. Сега вече се питаше дали Робърт Хейс не е поизгубил от старата си решителност да се бори с тероризма. До този момент Хейс бе непоклатим по този въпрос. Защо сега реши да пасува, си оставаше загадка.

Когато тази сутрин Рап влезе в Овалния кабинет, очакваше на президента да му трябват не повече от две секунди, за да подпише. Щеше да се наложи да обсъди проблема с Кенеди, когато се върнеше. Ако някой знаеше какво става, това несъмнено беше Айрини.

Тя беше удивителна жена. Дори след като президентът реагира хладно на плана му, Рап знаеше, че в крайна сметка тя ще успее да го убеди. Нейната сила да убеждава беше толкова неустоима, че Рап често ѝ предлагаше шеговито, когато се уволни от ЦРУ, да стане политик. Умението ѝ да се ориентира в политическите лабиринти на Вашингтон бе впечатляващо.

В същото време Рап беше задействал машината веднага след като излезе от Белия дом. Първо се бе обадил в „Демолишън и Салвидж Корпорейшън“ в Балтимор. Разговаря с човек, с когото беше работил неведнъж. И тъй като говориха по незащитена линия, диалогът им бе кратък, пълен с условни думи. Но адресатът получи достатъчно информация, за да започне да събира екипа си и да е в готовност да заминат при първо повикване.

После, докато се прибираще от Ленгли, говори по телефона с жена си. Тя беше останала с впечатлението, че в деня, в който се оженят, той ще се оттегли от оперативна работа.

И Рап така си мислеше, поне когато се сгодиха.

Проблемът обаче беше, че в периода между годеза и сватбата Рап стана свидетел на безброй безплодни срещи, на които в крайна сметка не се реши нищо конкретно. Тогава бързо си даде сметка, че оттеглянето му от оперативна работа няма да е лесно.

Но с Анна бяха сключили сделка – опасните операции ставаха табу за Мич.

Но горчивата истина беше, че нямаше на кого друго да се повери подобна мисия.

Анна, както винаги, прояви журналистическото си любопитство и го затрупа с въпроси. На всички до един Рап отговаряше: „Знаеш, че не мога да ти кажа.“

Имаше обаче един въпрос, на който даде отговор. Анна го попита дали този път също ще е опасно. „Heeee!“ , засмя се Мич. Поне така смяташе.

Нещо му подсказваше обаче, че не е съвсем искрен със себе си. Ала в момента не му се мислеше за това. В момента се беше отдал на чувството за яснота и на спокойствието, което предшестваше мисиите му. Като всеки хищник Рап не можеше да стои дълго, без да прави нищо. Усещаше как енергията и силите му нарастват многократно, когато обмисляше даден план и пристъпваше към неговата реализация. Съживяваше се интелектът му и благодарение на изострените си сетива забелязваше неща, които иначе биха му убягнали.

Но имаше и друго. Нещо, за което никога не беше говорил. С никого, дори с Кенеди. Ако трябваше да бъде честен към себе си, следваше да признае, че елиминирането на хора като генерал Моро му носеше удовлетворение.

Това откритие го стресна.

Не беше на себе си при мисълта, че може да му става приятно от упражняването на насилие срещу друг човек. Но с времето помъдря и се примири. По-късно прие оправданието, че убива хора, които са възнамерявали да навредят на другите. Моро беше предател, заради него семейство Андерсън бяха задържани като заложници, заради него двама американски командоси загубиха живота си. Рап си даваше сметка, че планиране на операцията не му е достатъчно. Искаше да участва. Искаше да види изражението на лицето на генерала, преди да предаде Богу дух. Искаше да го задуши, да пречупи гръкляна му със собствените си ръце.

Мислите на Рап за кърваво отмъщение бяха прекъснати от някой, надвесил се над рамото му. Той затвори лаптопа и се обърна. Специален агент Скип Макмахън от ФБР сложи мечешките си лапи върху облегалката на стола. Малко старомоден, Макмахън беше с бяла риза с къси ръкави и раирана вратовръзка.

– Какво си намислил, тайни агенте? – изрече с гробовен глас.

Рап се усмихна. Макмахън беше сред малцината, които никога не говореха със заобикалки.

– Малко домашна работа.

Макмахън се плюсна на кожената седалка срещу него.

– Домашна работа, а? – повтори скептично.

Агентът от ФБР изгледа изпитателно Рап. В над трийсетгодишната си кариера в Бюрото Макмахън беше преследвал банкови обирджии, похитители, убийци, серийни убийци, терористи, хакери, шпиони, неколцина федерални съдии и политици. Той беше предан служител на закона, към когото Бюрото често се обръщаше, когато спешно бяха необходими резултати. Малцината, които го разбираха, го обичаха истински. За разлика от армията бюрократи, за които спазването на процедурите бе по-важно от постигането на резултати.

Но дори и старата върхушка във ФБР изпитваше истинско уважение към него. Докато 99.9 процента от агентите изобщо не бяха употребявали оръжието си, Макмахън вече не можеше да изброи операциите, в които бе участвал.

– Та кой, викаш, е тоя генерал Моро? – попита агентът, без да отмества поглед от Рап.

Мич не отвърна веднага. Мислено се прокле, защото е допуснал Макмахън да прочете написаното на монитора. После се замисли как да отговори. Макмахън беше изпратен заедно с него, за да провежда наблюдение на посланик Кокс. Когато Рап му наредеше, той трябваше да арестува дипломата и да го ескортира до Съединените щати.

Президентът лично беше настоял пред директора на ЦРУ Кенеди за участието на Макмахън. Кенеди и Макмахън се познаваха отдавна и отношенията им излизаха извън рамките на служебните. До каква степен, Рап не знаеше и никога не беше питал. Така или иначе агентът беше идеален за задачата. Той се славеше като абсолютен професионалист и щеше да си затвори очите за някои неща, ако се наложеше.

Рап си каза, че Макмахън може и сам да разбере кой е генерал Моро само с едно телефонно обаждане, затова не скри от него истината:

– От филипинската армия е.

– Без майтап? – Макмахън изобрази престорена изненада. – Едва ли бих могъл да разбера сам. – Агентът почеса косматия си лакът. – И с какво е привлякъл интереса ти този човек? Приятел или враг е?

Рап се усмихна.

– По-полека, Скип, не бързай толкова.

– Или какво... може да настъпя някое лайно ли? Виж, Мич, аз непрекъснато настъпвам лайна – такава ми е работата. И не ми излизай с тия номера, че трябва да знам само това, което ми е необходимо. Вече

знам доста за теб и – Макмахън се приведе напред – за онзи Русокоско. Другите не ми е ясно кои са, но съм готов да се обзаложа, че доста добре боравят с оръжие и владеят перфектно хватките от кунгфу. Така че – агентът от ФБР се наведе още по-близо до него – защо не зарежем тия глупости и не си спестим празните приказки?

Рап развеселено поклати глава. „Русокоското“, за когото ставаше дума, беше Скот Коулман, бивш командир на „Тюлен – Група 6“.

Коулман, морски офицер в оставка, сега ръководеше фирма, наречена „Демолишън и Салвидж Корпорейшън“. Тя имаше напълно легален бизнес и обучаваше полицаите от Балтимор до Норфолк във водозлазни умения. Неофициално обаче те от време на време работеха и като наемници на свободна практика за ЦРУ. Пътищата на Макмахън и Коулман вече се бяха кръстосали веднъж преди няколко години. Тогава агентът разследваше убийство, в което бяха замесени високопоставени хора. Случаят не стигна до съда, но и Рап, и Макмахън знаеха как са станали сензационните убийства. Скот Коулман беше играл главна роля в тази драма.

Макмахън беше избран за мисията поради единствената причина, че можеше да му се има доверие. Той далеч не беше някоя луда глава от ФБР, която ще се опита да издъни ЦРУ, за да напредне в кариерата. Агентът разбираше прекрасно, че играят в един и същ отбор. Въпреки това на Рап никак не му се искаше да споделя секретна информация с него.

– Скип, повярвай ми, за твое добро е да не се ровиш толкова надълбоко.

Макмахън вдигна вежди.

– Мич? – Тонът му беше на видял и препатил човек, който не може да бъде впечатлен с нищо. – Нито на теб, нито на мен ми трябва пазванти. Ще мога да арестувам посланика и сам. Затова мисля, че причината, поради която си взел тези четирима бабаити със себе си, може да е само една.

– Запознат ли си със случая „Андерсън“?

– Тъх. – Лично Кенеди беше инструктирала Макмахън защо трябва да арестува посланика. Знаеше за изтичането на информация, за двамата мъртви тюлени и за провалената операция за спасяване на заложниците. Не му беше необходимо много време, за да разбере, че генерал Моро е свързан с всичко това по някакъв начин. – Може ли да се вярва на Моро?

Рап поклати глава.

Макмахън кимна.

– Ясно.

– Други въпроси имаш ли?

В очите на едрия агент от ФБР заиграха лукави пламъчета. Той потупа Рап по рамото и отвърна:

– Не. Мисля, че и сам мога да си попълня празнотите. Но, за Бога, бъди внимателен и се пази.

Рап се усмихна.

– Тъй вярно.

ГЛАВА 16

Самолетът докосна настилката на старата военновъздушна база „Кларк“ в три часа през нощта. Нямаше посрещане с фанфари и духовна музика, нито пък дипломатическа делегация. Старата база беше предадена на филипинското правителство, когато то реши да не подновява договора с американските ВВС за експлоатацията ѝ. Пристигането им беше ненадейно, не беше планирано и никой не го очакваше. Гълфстриймът беше приет от уморен технически екип, чиито членове още не се бяха събудили и пет пари не даваха кои са новопристигналите. Една цистерна веднага паркира до самолета и двама души се заеха да зареждат резервоарите с гориво. Макмахън слезе пръв от самолета. Той беше посрещнат от човека от посолството за свързка с ФБР, който според плана беше вдигнат от леглото само преди час и му бяха наредили незабавно да пристига на летището, защото каца важна особа. Особата беше Макмахън и веднага щом се озова насаме със служителя, той на бърза ръка му взе страха.

Никой от посолството не трябваше да разбере, че той се намира във Филипините. Макмахън щеше да наблюдава отблизо посланик Кокс и когато му дадяха сигнал, щеше да закопчае белезниците на ръцете му.

След като Макмахън се отдалечи от самолета, по стълбичката слезе Рап с папка под мишница. Въпреки лепкавия влажен въздух той носеше масленозелено елече като на фоторепортерите. Елечето имаше доста джобове, от вътрешната и от външната страна, беше много подходящо за съхранение на фотообективи и резервни филмови касети. В случая на Рап обаче то беше натъпкано с резервни пълнители и боеприпаси към тях, заглушител за деветмилиметровия пистолет „Берета“ и осигурен срещу подслушване спътников телефон.

Един черен „Линкълн Континентал“ чакаше в сенките на големите сиви хангари. Когато Рап стъпи върху пистата, лимузината светна с фаровете си три пъти. Мич се огледа и кимна на Коулман, който чакаше на горното стъпало на стълбичката. Бившият тюлен се мушна отново в самолета. Стълбичката се прибра и крилатата машина се плъзна по пистата.

Рап отиде до колата. Задната врата се отвори, а той за последно погледна самолета, който рулираше за излитане. После влезе в колата, затвори вратата и се обърна към събеседника си. Генерал-лейтенант

Серхио Ризал изгледа Рап като опитен познавач. Ризал беше шефът на филипинската армия. Завършил беше академията в Уест Пойнт и беше един от най-ревностните съюзници на Америка в страната. Той и генерал Флът поддържаха добри работни взаимоотношения, които датираха още от Войната във Виетнам.

Генерал Ризал реагира остро, когато в началото на деветдесетте радикалите в правителството отказаха да подновят договора за американските военни бази. След двайсет и една години на диктаторски режим и репресии от страна на Фердинанд Маркос и съпругата му Имелда филипинският народ се разбунтува срещу военните и американските им поддръжници. Радикалите получиха своето и американците си заминаха. Помощите секнаха, икономиката на страната се задъхваше.

Не мина много време и мюсюлмански и комунистически партизански групи, държани изкъсо от режима на Маркос, подновиха опитите си да разрушат демокрацията в страната. Те съсредоточиха действията си на крайните острови на архипелага и започнаха да сеят хаос и разрушение. Моралът във филипинската армия се влошаваше с всяка изминала година и с всяко следващо намаляване на дотациите, комунистите си пробиваха път към властта.

След десет години на пагубна политика политиците в Манила най-накрая бяха решили, че може пък да не е чак толкова лошо американците да са наблизко. Вратата беше открената. Американските военни започнаха отново да използват базите и прославените „зелени барети“ се заеха с обучението на филипинските пехотинци как да се бият с партизаните. Крайно необходимата икономическа и военна помощ беше увеличена, но в тези бурни времена Ризал се питаше дали това е достатъчно. Силите на противника вече бяха укрепнали значително, а пък сега този американец идваше да му каже, че в редиците му има предател. За първи път в цялата си военна кариера петдесет и осем годишният генерал Ризал беше изгубил надежда, че страната му може да бъде спасена.

Рап не си направи труда да се представя. Беше прочел досието на Ризал два пъти. Освен това генерал Флът, който добре познаваше филипинеца, му беше казал, че този човек не гледа с добро око на хората, които много приказват. Мич небрежно извади от чантата си папка и му я подаде. Генералът си сложи очилата и се зачете.

След няколко минути затвори папката, свали очилата си, прецизно ги прибра в калъфа и бавно постави калъфа в джоба си. Лицето му бе като от камък.

– Значи генерал Моро е предател – проговори.

– Освен ако нямате друго разумно обяснение за случилото се.

Генералът се намръщи.

– Нямам. Всъщност, ако сега се замисля за минали неща, тази версия ми звучи доста логично. – Той потупа с пръсти папката. – „Абу Са-яф“, които и без това се движат достатъчно свободно из територията ни, бяха притискани в ъгъла два пъти, но и двата пъти като по чудо успяваха да се измъкнат. А ние си мислехме, че щом Моро и неговите прехвалени командоси не могат да спипат бунтовниците, значи никой не е в състояние. – Генералът поклати глава. – Как е възможно да съм бил толкова глупав и сляп за случващото се?

– Приятели ли сте? – попита Рап.

– Не. Никога не съм го харесвал, но той си има своите поддръжници. Добър политически играч е, хората му го обичат. Създал е нещо като култ към собствената си личност. Коего притеснява мен и още неколцина от известно време.

На Рап чутото му хареса. Благодарение на информацията, която ЦРУ и Разузнавателното управление на отбраната му бяха дали, знаеше, че командосите са предани до смърт на Моро. Съчетано с факта, че Моро има врагове в Генералния щаб, това даде на Рап допълнителна увереност, че ще може да изпълни плана си, без да му се налага да прибегва до извиване на ръце.

– Как биха постъпили хората му, ако го освободят от командването?

– Не знам. – Намекът на американеца беше много ясен. – Мога да го повикам в Манила по десетки поводи, до един – законни. Но ако го арестуваме открито, ще възникнат усложнения. Той има много приятели, някои от които са доста популярни и крайни антиамериканисти. Те ще нададат вой, че вие стоите зад това. – Ризал поклати тъжно глава и добави: – А в страната ми има страшно много хора, които ще повярват на подобни измислици. – Той погледна през стъклото. – Нашите военни са много слаби в момента. Едва ли биха издържали на подобен скандал.

Рап си каза, че неговият час е настъпил.

– Има и друг начин да излезете от ситуацията. – Ризал го погледна в очите за първи път. – Моро е нарушил офицерската си клетва. Той е най-долнопробен предател. – Рап посочи папката. – Това тук е само върхът на айсберга. Ако го изправите пред военен трибунал, ще се съберат достатъчно доказателства да го осъдите на смърт. Можете да избирате – да постъпите ли така, или да предприемем нещо друго.

– Слушам ви.

Рап се поколеба.

– Двама американски тюлени – започна – загинаха по негова вина, а едно семейство продължава да е заложник, защото генерал Моро е помогнал на врага. Ако го арестуваме, в крайна сметка той ще бъде изправен пред трибунала и каквато и да е сегашната политическа ситуация, ще го осъдят и най-вероятно ще го разстрелят. Но както посочихте, подобен процес може сериозно да навреди на връзките между двете страни и на имиджа на филипинската армия. Мисля, че и двамата бихме предпочели проблемът да се реши по-деликатно. Трябва ми главата му! – изстреля накрая.

Ризал се замисли.

– Какво се иска от мен? – произнесе след минута.

Рап внимателно изгледа генерала, след което му изложи плана си. До обяд проблемът щеше да е елиминиран. Филипинският народ щеше да получи своя герой, загинал в борбата срещу мюсюлманските екстремисти.

ГЛАВА 17

От Манила до остров Самар гълфстриймът извърши полет със средна скорост 1 000 километра в час за по-малко от шейсет минути, след което кацна на неосветена частна писта в южния край на острова. Самолетът се задържа на земята броени минути, колкото Коулман и хората му да слезат и да разтоварят багажа. След това отново се понесе по асфалтовата настилка и се издигна в небето. Четиримата мъже стояха безмълвни на пистата, докато ревят на реактивните двигателите постепенно отслабваше и беше заменен от песента на джунглата. Все още бяха далеч от зоната на бойните действия, но инстинктивно се разпръснаха. Всеки от тях взе под наблюдение различен сектор. Бяха облечени в камуфлажни дрехи, лицата им бяха покрити с камуфлажен грим. През раменете им бяха праметнати автомати.

Самолетната писта и прилежащият район бяха собственост на японски бизнесмен. Той беше купил плантацията с площ около пет хиляди декара и си беше построил страхотна къща с изглед към океана. Както и обширно игрище за голф. Рап беше накарал хората си в Центъра за борба с тероризма към ЦРУ да проучат обекта. Оказа се, че през седмицата къщата се използва рядко и в момента в нея няма никой. Един човек се грижеше за стопанството, но те щяха отдавна да са се изпарили, когато той се събудеше и тръгнаше да проверява какво става.

Двама от бившите тюлени, Кевин Хакет и Дан Стробъл, надянаха уредите за нощно виждане и поеха в противоположни посоки, стиснали автоматите си MP 5 със заглушители. Коулман предпочете да не използва очилата за нощно виждане и се вгледа с невъоръжено око в голямата къща на хълма, обляна от лунна светлина. Извади от джоба си малък бинокъл. Само портата и алеята, водеща до сградата, бяха осветени. Коулман насочи вниманието си към предната врата. Прислужникът беше отвън. Бившият тюлен се намръщи. Беше се надявал, че няма да се сблъска с подобен проблем.

Четвъртият от групата тихо се приближи до него.

– Хеликоптерът е тръгнал.

Коулман кимна, макар че още не бе чул характерния шум. Доверяваше се на Чарли Уикър повече, отколкото на собствените си сетива. Въсщност имаше вяра в очите и ушите на Уикър повече, отколкото на който и да е друг воин. Висок едва метър шейсет и пет, Уикър,

приличен на малък елф, беше най-добрият снайперист, когото Коулман бе имал честта да командва. Уикър беше единственият редовен военен в групата. Рап го беше изкрънкарал от „Тюлен – Група 6“. Когато заемеха позиции, Уикър щеше да е звездата на шоуто.

След миг Коулман вече можеше да долови шума на хеликоптера. „МН 60G Пейв Хоук“ летеше бързо, на сантиметри над върховете на дърветата. Премина над главите на Коулман и хората му. Изведнъж машината зависна, снижи се и кацна меко с помощта на масивните амортизатори на колесника.

Коулман и неговият екип наблюдаваха приземяването. Надяваха се да разполагат с най-доброто и по всичко личеше, го бяха получили. „Птицата“ принадлежеше към Командването за специални операции на ВВС. Беше част от 353-а група за специални операции, дислоцирана във военновъздушната база в Кадена, Япония. Детайлите на операцията бяха доизяснени по време на полета им до Филипините. Рап беше съобщил на Коулман целта на мисията и му беше казал да се погрижи за конкретната реализация. Всякакви молби за помощ и техника трябваше да бъдат отправени към генерал Кембъл от Обединеното командване за специални операции във форт Браг. Коулман имаше само едно искане – просто, но много важно. Настоя за най-добрия екипаж. Както се видя при провалената операция за спасяването на семейство Андерсън, най-опасната част винаги се оказва проникването и изтеглянето.

Коулман спря до отворената врата на хеликоптера и потупа го гърба всеки от хората си, докато се качваха на борда. Когато всички се качиха, пилотът се обърна към тях. Върху черния му шлем бяха прикрепени очила за нощно виждане, в момента повдигнати нагоре. Коулман му подаде лист със спътниковите координати.

– Приблужи се ниско над дърветата и ние ще се спуснем с въжета.

Пилотът кимна. Никой воин не се нуждаеше от повече обяснения. Всички участници в операцията съзнаваха, че действията им няма да се документират никъде. Пилотът въведе координатите в усъвършенствената електронна навигационна система на хеликоптера.

Коулман се закопча с колана, защото знаеше, че им предстои диво препускане.

ГЛАВА 18

Когато Дейвид влезе в кабинета на монсеньор Лавен, първото, което забеляза, беше напрежението в погледа на винаги веселия свещеник. А на Дейвид точно такива жестове не му трябваха. И без това вече се беше изнервил, докато настъпи часът на срещата. Само една грешка, един пропуск – и ще свърши след брутални мъчения в ръцете на собствените си хора.

Дейвид изпитателно изглежда отеча.

– Какво има? – попита.

– Нищо – отвърна Лавен, посочи вратата зад себе си и се наведе над някакви документи на бюрото.

Нещо не беше както трябва, но какво? Дейвид не можеше да разбере. Поколеба се за кратко, но после си наложи волята да влезе вътре. Имаше чувството, че от другата страна го чака неприятна изненада. Когато отвори вратата, се оказа, че интуицията не го е излъгала.

Там, на обичайното си място, в другия край на масата, седеше Ейб Спилман. Този път до него обаче имаше и друга фигура. Дейвид не можеше да различи чертите на непознатия, но не му беше и необходимо. Голямата плешива глава и раменете като на бик можеха да принадлежат само на един човек – Бен Фридман. Дори името му беше достатъчно да предизвика омраза и страх у мнозина. Но у Дейвид то пораждаше и дълбоко уважение.

Из целия Западен бряг сигурно нямаше по-ненавиждан човек от Бен Фридман. Като генерален директор на МОСАД работата му беше да води тайна война с враговете на Израел. Израелските сили за отбрана се бореха с терористичните групи на окупираните територии по по-открит начин, но най-мръсните акции бяха приоритет на МОСАД. А Фридман беше главният архитект на много подобни акции през последните две десетилетия.

Зрението на Дейвид се адаптира към слабата светлина и той можа да различи по-добре човека до Спилман. Макар и никога да не се бяха срещали, двамата кръвни врагове се познаваха много добре. Никой не проговори. Напрежението нарастваше.

Спилман се изнерви, че приятелят му може да размисли и да си тръгне. Затова реши пръв да наруши мълчанието:

– Джабрил, извини ме, че те изненадвам по този начин. Мога да ти

обясня.

Дейвид премести погледа си върху стария си приятел. Предпочете да не казва нищо. Хванат неподготвен за идеята към клуба им да се присъедини още един човек, палестинецът разбираше, че е трябвало да бъде по-предпазлив. Информацията, която беше дал на Спилман при последната им среща, щеше да разтърси стените на Института, както наричаха МОСАД посветените, и да накара някои там да се пробудят от летаргичния си сън.

Дейвид бавно се приближи до двамата и седна. Не, както обикновено, на стола срещу Спилман, а на един от крайните. Посланието беше ясно: ще ги изслуша, но няма да се съгласява. Другото, което искаше ясно да се разбере, беше, че не се доверява на чудовища като Фридман. Но тъй като бе прагматик, Дейвид знаеше, че всяко действие си има противодействие.

– Не знаех, че можем да си водим гости. Със сигурност и аз щях да намеря някой подходящ – изрече бавно.

Спилман не се усмихна на шегата.

– Повярвай ми, идеята не беше моя. – Възрастният професор вътрешно кипеше от гняв, че Фридман е настоял да го придружи.

Сякаш отдавна беше забравено как като оперативен офицер самият Фридман се е противил шефовете да се срещат с неговите агенти. Според професора Фридман беше побъркан на тема контрол. Той беше човекът, който раздухваше пожара на палестинско-израелската омраза. И сега имаше опасност пак той да развали трудно спечеленото му приятелство с Джабрил. Тъй като познаваше Спилман достатъчно добре, Дейвид разбра, че професорът е искрен с него. Кимна му в знак, че засега приема думите му за чиста монета.

Фридман се наведе напред, сложи косматите си ръце на масата и попита дрезгаво:

– Знаеш ли кой съм?

– Разбира се.

Знаеше, че Бен Фридман е роден в Йерусалим през 1949 г., че е герой от Шестдневната война от 1967 г., че след войната е бил прехвърлен в АМАН, военното разузнаване на Израел, а по-късно е дошъл в МОСАД. В МОСАД той бързо бе станал един от най-ефективните кидони, или убийци. Неговата специалност бе издирването и ликвидирането на членовете на „Отряд 17“, елитната част на Ясер Арафат. Способността му неуморно да преследва хора по всички континенти бе направила от него един от най-страховитите воители за палестинците.

– Държах те под око от години – каза Фридман. – А от известно време чаках да дойде и този ден.

Дейвид се запита дали шефът на МОСАД е имал предвид срещата му с него, или възнамерява да го удуши с големите си ръце. Може би и двете. Не се съмняваше, че Бен Фридман е омесен от същото тесто като терористите, които управляваха народа му.

Имаше и много въпроси, които Дейвид би искал да зададе на ангела на смъртта, седнал срещу него. Имаше обаче и график, който да се спазва, цели, които да се постигнат, и държава, която да бъде създадена. А пък и мисълта, че човекът до него ще бъде поставен под огромен натиск през следващите две седмици, действаше утешително.

Затова Дейвид преглътна гордостта си и отвърна:

– И аз също чаках срещата с теб.

Фридман изсумтя, сякаш за да демонстрира, че не вярва много на събеседника си.

– Каж ми, Джабрил, и ме извини, ако звуча мнително – такава ми е работата. За онази среща довчера – защо всичките тези хора ще рискуват да се съберат на едно място?

Дейвид се запита доколко е ефективно разузнаването на Фридман. Много вероятно беше той да има агенти, които да му дадат необходимата информация, за да сглоби мозайката. Сами по себе си късчетата информация не означаваха нищо, но заедно съставяха доста ясна картина.

– За тях не е нещо необичайно да се събират под един покрив – отвърна откровено.

Плешивият мъж обаче продължаваше да е скептик.

– Водачите на „Хамас“, шефът на Палестинското общо разузнаване и ръководството на „Отряд 17“... да не би да е обичайно, че всички те се събират, за да планират заговор за унищожаването на моя народ?

– Да.

– Трудно ми е да повярвам, че могат да се гледат спокойно един друг.

– Да кажем само, че са обединени от омразата си към вас... и жаждата за пари.

Сега нещата започнаха да се проясняват за шефа на МОСАД. Първоначално си мислеше, че Джабрил е поканен на срещата на терористите като финансов експерт, но сега разбра, че не е само това. Възможно беше благодарение на уменията си да набавя средства той сам да е свикал тази среща, за да раздаде парите.

– Ами ти? Кого мразиш ти?

– Старая се да не мразя. Влияе на взимането на решения – отвърна хладнокръвно Дейвид.

– Но може да бъде и много мотивиращо.

– Да, така е. Но вижте докъде ни доведе нас.

Фридман се облегна назад и отново сянка скри лицето му.

На Дейвид му се прииска да беше възможно ей сега, в момента, да го убие. Можеше да го направи. Можеше да прекара остатъка от дните си в израелски затвор – третиран като животно, – но самоубийството не влизаше в плановете му. Може би някой ден щеше да му се удаде възможност, но сега трябваше да склучи сделка с дявола. Фактът, че ще използва убиеца на палестинци за своите цели, го огорчаваше. Бен Фридман имаше много общо с хората, с които Дейвид щеше да се срещне до вечеря. Жалко, че не можеше да накара и него да присъства.

Едно черно дипломатическо куфарче беше извадено изпод масата, а след него и още едно. Фридман ги сложи пред Дейвид:

– Както поиска. – Отвори едното. – Всяко съдържа два килограма и половина пластичен експлозив С 4. Ти ги поиска и предполагам, си наясно за какво ще ги употребиш.

Снощи до късно се беше водил спор между израелските топексперти по антитероризъм и Спилман.

Въпросът, който вълнуваше всички, беше как агентът на Спилман ще извърши операцията. Дали ще използва куфарчетата за самоубийствен атентат, или ще ги остави, ще се отдалечи и ще ги взриви с дистанционно управление? Мненията бяха разделени поравно. Спилман настояваше, че е невъзможно Джабрил Хатаби да извърши самоубийство, а аналитиците държаха на своето, че плащат за палестинец камикадзе. Това разногласие накара Фридман да вземе някои предохранителни мерки.

Дейвид кимна и огледа куфарчетата. Бяха най-обикновени, черни, марка „Самсонайт“. Щеше да ги претегли, като се прибере в апартамента си. Съмняваше се, че израелците ще са сложили повече експлозив.

Протегна ръка.

– А детонаторът?

– Ето, както поръча. – Фридман му подаде черен електронен часовник „Касио“. – Натисни бутона за сверяване и бутона „старт-стоп“ два пъти в течение на три секунди, за да взривиш експлозива.

– Благодаря. – Дейвид взе часовника, огледа и него, след което го пхна в единия от куфарите. – Само за ваша информация, господин Фридман, смятам да се отбия на доста места.

Фридман се намръщи.

– Не съм чак толкова наивен – ухили се Дейвид, – за да повярвам, че часовникът има само един детонатор. Знам, че бихте дали мило и драго за главата ми. Не си мислете, че можете да взривите куфарчетата. Довечера ще предприема дълго пътешествие и ще спра в много къщи, преди да стигна до крайната точка. Само аз знам къде и кога ще сложа бомбите. Разбирам, че ви е трудно да се доверите на палестинец, но повярвайте ми, и аз като вас искам тези хора да са мъртви.

Фридман кимна.

– Операцията си е твоя. Как ще я проведеш, си е твоя работа.

– Има ли нещо друго, което трябва да знам?

Шефът на МОСАД се поколеба. Имаше много въпроси, но сега не беше време за тях. Ако този палестинец се докажеше довечера и успееше да оцелее след взрива, щяха да имат и други възможности да си поговорят. Затова поклати голямата си глава и отвърна:

– Не.

– Но защо, Джабрил? – чу Дейвид гласа на приятеля си, докато взимаше куфарите.

Палестинецът погледна към Спилман. В очите му се четеше искрена тъга.

– Не се ли сещаш?

– Може би, но искам да го чуя от теб.

– Мъжете, с които ще се среща, не искат мир. Докато те са водачи на народа ми, няма да постигнем нищо друго освен омраза и смърт. – С тези думи Дейвид грабна куфарчетата и излезе от стаята.

ГЛАВА 19

Хеликоптерът на американските ВВС се устреми над спокойните, огрени от луната води на залива Лейте. Пред тях се простираше остров Динагат, мястото, където двама техни колеги бяха застреляни преди броени дни. Само един от мъжете в хеликоптера беше на редовна военна служба, но това нямаше значение. Тюлен се става за цял живот, тюленът не излиза в пенсия.

Коулман и хората му се бяха разположили край страничните врати на хеликоптера, по двама от всяка страна. Бяха седнали на ръба, краката им висяха във въздуха. Всеки от командосите се беше завързал с обезопасителни ремъци в случай, че на машината се наложеше да извърши рязка маневра. Всички бяха с очила за нощно виждане.

В допълнение Коулман се беше включил към вътрешната радиовръзка, за да комуникира с пилотите. Те докладваха за четири обекта, засечени с тяхната радарна система FLIR, които се приближаваха към острова от изток. Точно навреме.

За да замаскира по-добре проникването на групата, Коулман беше наредил хеликоптерите от „Бело Ууд“ да прелетят над острова, докато те се спускат. Големите „СН 53 Сий Стелиън“ щяха да минат малко по на юг от целта им, докато техният „Пейв Хоук“ щеше да се появи от север под прикритието на скалната верига. Коулман не се притесняваше, че могат да ги засекат с радар. Щяха да летят прекалено ниско, за да се случи подобно нещо. Проблемът беше, че когато слънцето изгрееше, те трябваше да са заели позиция на не повече от километър от лагера на генерала.

За тази цел хеликоптерът им „Пейв Хоук“ трябваше да ги свали поблизо до целта. Наблюдателите от полевия команден пункт сигурно нямаше да чуят бръмченето на хеликоптера в тежкия и влажен тропически въздух, но ако генералът решише да изпрати разузнавателни групи, проблемът щеше да е значителен. Коулман не искаше да поема неоправдани рискове, когато можеха да се спуснат, без машината да каца.

Спокойните води под тях изчезнаха и бяха заменени от пясъчна брегова ивица. После дойде ред на джунглите. Коулман погледна надолу. Летяха толкова ниско, та му се стори, че може да се протегне и да откъсне листо от някое дърво. Хеликоптерът се заиздига над едно възвишение, използвайки усъвършенствания си радиолокатор за следване

на релефа. Пилотът спокойно обяви, че остава една минута до спускането, когато машината се наклони наляво, а после и надясно, лавирайки през въздушните потоци.

Коулман си сложи кожените ръкавици, стегна ги добре и се хвана за тежкото дебело въже, което лежеше между него и Кевин Хакет. Пилотът обяви готовност трийсет секунди и поиска от бордовите стрелци да докладват. Мъжете от двете страни на машината огледаха района зад техните 7.62-милиметрови оръдия „Минигън“ и след миг докладваха, че всичко е чисто. Един по един хората му разкопчаха обезопасителните ремъци.

Сърцето на Коулман заби по-бързо, когато вертолетът започна да се снижава. Беше тренирал тези действия стотици пъти. Въпреки това беше виждал как опитни мъже загиват при спускане с въже.

В секундата, в която Коулман чу сигнала за тръгване от пилота, изхвърли края на дебелото въже навън и свали слушалките за вътрешна радиовръзка. После стисна въжетото, отгласна се, придърпа го по-близо до гърдите си и отпусна хватката. Първите десетина метра падаше като камък, на последните три задейства специалното устройство и забави спускането.

Кубинките му нагизаха в потока и той се озова до коленете във вода. Отстрани се от въжетото и „описа“ с цевта на заглушения МР 10 бреговете на потока. Очилата му за нощно виждане проникваха дълбоко в непрогледния мрак. В слушалката си чу как всеки от хората му се отзовава, след като докосне земята. Екипът бързо прекоси рекичката и се насочи към определеното място за сбор на източния бряг.

Хеликоптерът се завъртя на 180 градуса и след като въжетата бяха издърпани, се насочи обратно към океана. Обикновено въжетата се изхвърляха през борда, но при тази мисия нямаше време да ги събират и заравят. Трябваше да стигнат върха преди изгрев.

Проникването отне по-малко от десет секунди. Коулман и групата му незабавно поеха към целта си. Уикър поведе колоната, следван от Коулман, Хакет и Стробъл. До един бяха нашрек и за най-малкия знак, че не са сами. Първата им задача беше да изминат колкото може по-голямо разстояние от мястото на проникване.

Хеликоптерът на филипинската армия доближи острова от югозапад, докато изгряващото слънце хвърляше оранжев блясък над хоризонта. Рап седеше в задната част на машината „Бел УН 1 Хюи“ заедно с

един полковник от Специалните сили от щаба на генерал Ризал. На Ризал не му хареса идеята да изпрати Рап в лагера на генерал Моро без придружител. Затова нареди с него да иде най-довереният му помощник, за да е сигурен, че на загадъчния американец няма да му се случи нищо.

Рап не гледаше с голям ентузиазъм на идеята някой непрекъснато да го наблюдава, но трябваше да признае, че ако нещата се объркат, щеше да е по-добре да има на разположение високопоставен филипински офицер от Специалните части. Ризал го беше уверил, че полковник Барбоза не е голям почитател на генерал Моро. Моро беше служил под командването на Барбоза и изпитваше подозрение към действията му. Доказателството, което Рап донесе със себе си, потвърди до голяма степен подозренията му.

За щастие полковник Барбоза не беше много приказлив. Рап пътуваше с него повече от два часа, но офицерът бе произнесъл само няколко думи. Качиха се на самолета на генерал Ризал в Манила малко преди четири сутринта и отлетяха за Суригао в централната част на Филипините. После се качиха на „Хюи“ за относително краткия полет до остров Динагат.

Рап проведе само два разговора по защитения си спътников телефон. И двата бяха с Айрини Кенеди. При единия потвърди, че Макмахън е готов да наблюдава посланик Кокс, а при втория – че екипът на Коулман е проникнал успешно. Дали бяха стигнали до уреченото място, или не още, той не знаеше. Мич можеше да се свърже директно с тях, но устоя на изкушението. Знаеше, че сами ще му се обадят и ще му съобщат каква е ситуацията, когато имат готовност. Планът беше Коулман да му звънне, щом заемат позиция.

ГЛАВА 20

Дейвид беше получил ясни инструкции. В шест вечерта, когато тесните улици на Йерусалим бяха задръстени от автомобили, той трябваше да мине през Църквата на всички народи на улица „Йерихон“ и да се отпрати на север.

Рейнджроувърът спря пред църквата, Дейвид благодари на шофьора, слезе от джипа и пое към завоя. Беше ослепителен в тъмносиния си италиански костюм, бяла риза без вратовръзка и черни обувки. Слънчевите му очила бяха маркови, гъстата му черна коса беше пригладена назад.

Строгийт външен вид на Дейвид несъмнено го открояваше сред тълпата, но сега, с двете куфарчета в ръце, застанал близо до джамията „Ал Акса“, той се набиваше в очи още повече.

Сложи куфарчетата на земята и бръкна в джоба за цигарите си. Запали си една и се опита да си придаде небрежен вид. Огледа се. Църквата срещу него беше любимо място за посещение на туристите християни. Църквата на всички народи, или Църквата на агонията, както беше известна отпреди, не беше най-подходящото място за начало на пътешествие като неговото.

Никои друг палестинец не би започнал важното си пътуване от такова знаменателно библейско място. Освен това, ако имаха и най-малкото подозрение, че се е срещал с шефа на МОСАД, хората му щяха да го подложат на неопишуеми мъчения. Никога не биха склонили да играят такава сложна игра.

Слънцето още бе високо, спускаше се ранна привечер. Дейвид огледа улицата.

Те бяха някъде там и го наблюдаваха. Израелците, палестинците – също може би. Дейвид се надяваше Бен Фридман да не е чак толкова глупав да се опита да го проследи. Ако хората, които щяха да го откарат до мястото, изпитаха и най-мъничко съмнение, че ги следят, щяха незабавно да отменят мероприятиято.

Срещата довчера беше нещо знаменателно. Всички щяха да го чакат с нетърпение, като лакоми деца. Искаха си парите и бяха готови да поемат риск. И все пак Дейвид се питаше какво са намислили Фридман и шпионите му от МОСАД. Беше ги предупредил да не поставят предаватели в куфарчетата. Причината беше очевидна. Хората, натоварени с

охраната на срещата, щяха да ги открият незабавно и на Фридман това му бе пределно ясно. Ала Дейвид си даваше сметка, че израелецът никога не би му се доверил дотолкова, та да го остави да се разхожда където си поиска със седем килограма пластичен експлозив.

Беше установил точното тегло веднага щом се прибра в апартамента си. Хората на Фридман бяха поставили по три килограма и половина смъртоносен експлозив в куфарчетата, а не по два и половина, както им беше казал. Така всяко куфарче тежеше с четирийсет процента повече. Това щеше да го затрудни, но той имаше план, който да му позволи да се измъкне невредим след взрива.

Хвърли наполовина изпушената цигара на улицата, вдигна куфарчетата и пое на север. При първото кръстовище пресече и продължи покрай Гроба на Дева Мария. Малко преди следващата пресечка светлосин микробус „Тойота“ се закова до него. Страничната врата се отвори. Дейвид скочи вътре с тренирано движение. Потеглиха още преди да бе седнал. Някой отзад затвори вратата и в същото време мъжът до него започна да претърсва всеки сантиметър от тялото му за оръжие.

ГЛАВА 21

Стъпваха крайно предпазливо. Избягваха малките камъчета и търсеха по-твърда почва под краката си. През цялото време поддържаха дистанция помежду си. Темпото определяше Уикър, а останалите трябваше да не изостават и да не изпреварват. Безшумното придвижване в пълния мрак, по непознат и враждебен терен, с петнайсет килограма багаж на гърба, е може би най-трудното изкуство, което един командос от Специалните сили усвоява.

Четиримата мъже, които тази нощ си проправяха път през джунглата, бяха овладели до съвършенство необходимите умения. Откакто хеликоптерът ги остави, бяха напреднали доста, но теренът не позволяваше бързо придвижване. Коулман вече започваше да се съмнява, че ще могат да заемат позиции на уреченото място до изгрев-слънце. В редките мигове, когато гъстата растителност над тях се разтваряше, той виждаше как небето избледнява до тъмносиво. Погледна часовника си. Слънцето скоро щеше да се покаже.

Стиснал автомата в готовност, Коулман потърси през очилата за нощно виждане някаква твърда повърхност, за да може да прескочи едно паднало дърво. Постави десния си крак върху обраслия с мъх дънер, погледна към Уикър и замръзна на място. Чарли Уикър стоеше напълно неподвижен, дясната му ръка бе свита в юмрук. Коулман незабавно вдигна стиснат пестник – знак за тези зад него да спрат. Бившият командир на тюлените се взря напред в здрача, за да види какво е обезпокоило водача му.

Изминаха няколко секунди, заредени с напрежение. Уикър направи знак на Коулман да се приближи. Можеше да го повика по миниатюрната радиостанция, но предпочете да използва сигнал с ръка. Коулман внимателно прекрачи дънера и безшумно като котка се озова до Уикър.

– Горел някой се движи – прошепна в ухото му снайперистът.

Коулман напрегна зрението си и отвърна също шепнешком:

– Не виждам нищо.

Водачът на групата посочи с пръст ухото си – беше чул, не беше видял.

– Животно? – попита Коулман.

Уикър поклати глава.

– Човек е. Ще се промъкна да проверя.

Коулман кимна. Без да сваля поглед от Уикър, той вдигна ръка и с жест повика Хакет и Стробъл. Ако Уикър се натъкнеше на неприятности, те трябваше да са готови да му помогнат. Когато се приближиха до него, той им каза за откритието на Уикър, след което тримата поеха отново напред един след друг.

Продължиха да се катерят по левия бряг на поточето. Стигнаха до мястото, на което теренът ставаше по-равен, растеше трева. Вървяха приведени, като стъпваха леко и се движеха близо до надвисналите клонове на дърветата. След като заобиколиха и следващия завой на потока, Коулман забеляза Уикър на около десетина метра пред тях, коленичил до едно дърво. Сега командирът също чу гласове. Двама мъже си говореха с приглушен тон.

На Коулман тази промяна в ситуацията никак не му хареса. Динагат не беше малък остров. Дълъг бе над петдесет километра, а широк – двайсет. Имаше само един главен път, който го пресичаше от север на юг, а те бяха далеч от него. Шансовете в тази пустош да са се натъкнали на местни жители по това време на денонощието бяха нищожни.

В паметта на Коулман изплува мисълта за двамата тюлени, загинали недалеч оттук. Беше видял със собствените си очи доказателството за провала на мисията, но умът му не побираше как се е разчуло и за сегашната им суперсекретна акция. Рап го беше уверил, че кръгът от хората, посветени в плановете им, е много тесен. А броят на онези, които знаеха за операцията с подробности, като мястото и времето на проникването например, беше ограничен до членовете на бойната им група и пилотите, които ги бяха стоварили.

И въпреки това не бяха сами в джунглата!

Уикър се обърна към командира си. Посочи с два пръста към очите си, след което вдигна три пръста. Това означаваше, че е забелязал трима противници. Коулман се извърна към Хакет и Стробъл, посочи ги и стисна юмрук. Двамата кимнаха и Коулман тръгна напред.

Трябваше му почти минута, за да стигне до Уикър. По пътя долови тютюнев дим във въздуха. Въздъхна. Почти не беше за вярване, че тези, които възнамеряваха да им устроят засада, са толкова тъпи, че са запалили цигари. Но Коулман беше виждал доста хора да вършат глупави неща по време на война. Когато стигна до позицията на Уикър, той видя въпросните мъже да стоят на петнайсетина метра от него. Намираха се от другата страна на потока, до нещо, което приличаше на мост от паднали дървета и камъни. Водата под моста блъбукаше, тъй като потокът се вливаше в кръгло езерце. Над земята се беше спуснала лека мъгла.

Бившият командир на тюлените забеляза малък водопад и чу шума от спускаща се вода. Този шум щеше да маскира приближаването им. Двете танга бяха въоръжени с автомати АК 47, лесно разпознаваеми по дълговидните пълнители. Третият носеше някаква пушка. Бяха провесили оръжията през рамо, с цевите надолу. Коулман се удиви от подобно глупаво поведение. Които и да бяха тези трима филипинци, очевидно не бяха много умели воители. Дори и да бяха преминали основно военно обучение, със сигурност вече бяха забравили доста от важните принципи на боя. След като ги наблюдава в продължение на още няколко секунди, Коулман реши, че не са дошли, за да им устроят засада. Най-вероятно бяха от „Абу Саяф“. Начинът, по който се държаха, говореше, че не са много загрижени за безопасността си. Ако тези бяха най-добрите в редиците на терористите – ислямисти, шансовете за успех на спасителната операция бяха високи. Възможно беше тези мъже да са членове на някоя местна милиция или работници от някоя от фермите на острова. Според разузнавателната информация местните жители ходеха въоръжени ден и нощ.

Тюлените са много добри в търпеливото изчакване и наблюдаване на врага, но в момента Коулман трябваше бързо да качи екипа си на върха на планината. А върхът все още се намираше на около четиристотин метра от тях. Вариантите за действие бяха три. Първият, най-простият и най-нежеланият, беше да убият тримата филипинци. Ако беше уверен, че са от „Абу Саяф“, и сам щеше да ги застреля с удоволствие. Слабата страна на този план обаче беше, че ще трябва да слязат от върха, когато приключат задачата си. Трима липсващи терористи щяха да предизвикат прекалено голямо внимание към този район.

Най-лесният вариант беше да не правят нищо. Да чакат, докато непознатите си тръгнат, след което да продължат. Но те не разполагаха с много време. Трябваше да стигнат догоре, и то бързо. Това за нещастие означаваше да се изтеглят и да заобиколят филипинците. На Коулман не му се искаше да си признае, но ставаше все по-ясно, че няма да успеят да се качат на хълма навреме.

Командирът на екипа усети ръката на Уикър върху своята. Водачът направи знак, че се приближават още двама души. Слухът на този човек беше феноменален. Коулман, който далеч не беше новак, не беше чул нищо.

Изведнъж тримата филипинци до моста хвърлиха цигарите и ги стъпкаха. Един по един те свалиха от рамо оръжията си. Коулман чу как някой им заговори нещо. Двама от мъжете изтичаха от другата страна

на мостчето и заеха позиции, в същия момент от джунглата излезе четвърти. Носеше автомат М 16.

Коулман и Уикър залегнаха като един. Няваше грешка, новодошлият беше с очила за нощно виждане. Двамата командоси се заслушаха в долитащите шумове. След известно време, което им се стори цяла вечност, Коулман надзърна иззад дървото. Оттук се виждаше само едната страна на моста. Мъжа с уреда за нощно виждане го нямаше. Той внимателно се спусна на земята и бавно запълзя към потока.

Отново виждаше целия мост. И ето – откри човека, когото търсеше. Онзи беше вдигнал нагоре очилата за нощно виждане и говореше нещо на двамата мъже от другия край на моста. Махна в противоположна посока на мястото, откъдето беше дошъл, и другите двама веднага тръгнаха натам. Мъжът с М 16 отново наядна уреда за нощно виждане и се заоглежда. Коулман безшумно се върна зад дървото. Най-разумно за момента беше да останат на местата си, без да помръдват. По-добре беше да не рискуват да привличат вниманието върху себе си.

Докато отново си изброяваше наум възможностите за действие, Коулман се запита дали не са ги забелязали, когато са проникнали тук и дали сега бунтовниците не се опитваха да заградят района. Ако пристигнеха още хора и тръгнаха да претърсват джунглата, значи ги бяха открили. Командирът се зае да обмисля как да им устроят засада. Щяха да я проведат в движение.

Коулман ще остави Уикър на мястото му и заедно с Хакет ще изчакат врага да се отдалечи от тях и да стигне до потока, докато се озоват във фланговете му. После Стробъл и Уикър ще стоварят огъня си върху тях от едната страна, а той и Уикър – от другата. Няма да е трудно с безшумните си оръжия да повалят поне дванайсет от лошите, преди да е проехтял първият предупредителен изстрел.

Коулман тъкмо се канеше отново да се оттегли, когато Уикър силно го стисна за ръката. Той видя, че водачът му също наблюдава моста от другата страна на дървото. Не повярва на очите си. Трябваше му секунда, за да възприеме случващото се на моста, и в следващия миг осъзна, че пръстът му се е озовал на спусъка на неговия МР 10.

ГЛАВА 22

Коулман наблюдаваше невярващо как петима души с европейски черти – двама възрастни и три деца – минават пред него като в сън. Рижавите им коси контрастираха с черните коси на въоръжените мъже, които ги водеха. Бяха завързани един за друг, явно бяха търпели глад и малтретиране. Майката вървеше отпред, двете деца бяха по средата, а най-отзад пристъпваше бащата, понесъл най-малкото дете. По петите им се тътреше пазач.

Тъжната процесия се скри в джунглата.

Коулман, който само преди малко бе проклинал лошия им късмет, сега сияеше. Посред необятната джунгла, посред Филипините, те токущо се бяха натъкнали на американското семейство, издирвано от седмици! Да заеме позиции и да подкрепи Рап, беше неговата приоритетна задача, но не можеше да устои на удалата му се възможност. Уикър се наведе и му прошепна в ухото:

– Преброих двайсет и един.

Коулман кимна и направи знак на Уикър да тръгне напред и да провери обстановката. После, като закри с длан устата си, тихо каза в микрофона:

– Кевин и Дан, идвайте тук.

Малко по-късно групата се събра около моста.

Небето просветляваше. Докато Коулман разказваше накратко видяното на Хакет и Стробъл, Уикър провери пътеката, за да се увери, че никой не ги преследва. След като се върна, водачът изложи набързо вариантите за действие. И четиримата отправиха погледи към върха на планината, където трябваше да са стигнали до изгрев-слънце. После обърнаха глави към тясната кална пътека, по която отвлеченото американско семейство и похитителите им бяха тръгнали.

Тюлените се обучават да мислят независимо на бойното поле. Ала никой от екипа не беше готов за подобен развой. Имаха определена мисия и Коулман за нищо на света нямаше да остави Рап да се оправя сам. И в същото време хич не му се искаше да загубят Андерсънови. Стандартните оперативни процедури повеляваха да се изкачи на върха и оттам да докладва по радиостанцията, че е забелязал Андерсънови. Здравият разум обаче му подсказваше, че втори път може да не му се удаде възможност да види заложниците.

Спътниците и разузнавателните самолети не можеха да проникнат през гъстата джунгла. Нямахше надежда заложените да бъдат открити от въздуха. Ако Коулман съобщеше по радиостанцията координатите, щеше да им е нужен цял ден, че и повече, за да се включи нов екип. Дотогава следите със сигурност щяха да са неизползваеми.

Отговорът му хрумна изведнъж. Как би постъпил Рап на негово място? Беше очевидно! Решението не бе идеално, но при създадите се обстоятелства беше оптималният вариант.

Бившият командир на „Тюлен – Група 6“ направи знак на хората си да прилекнат до него, след което им изложи в подробности предстоящите действия.

ГЛАВА 23

Бяха минали северно от Рамала, после до Наблус. Сменяха колите във всеки град.

Дейвид нямаше никаква представа нито кога, нито къде ще се състои срещата. Само – че със сигурност щеше да е, след като се стъмни. Движението им на север можеше да е просто за заблуда на евентуални шпиони. После можеше отново да сменят посоката. А можеше и да блуждаят от един град в друг, докато не се уверят напълно, че никой не ги следи.

Когато мракът започна да се спуска, те влязоха в един закрит паркинг. Дейвид беше любезно бутнат от жълтото палестинско такси в бяло, паркирано до първото. Накараха го да легне на задната седалка и го покриха с одеяло. После потеглиха рязко от паркинга и се запромъкваха из улиците на Наблус.

Приблизително двацет минути по-късно те пак спряха. Някой вдигна одеялото от Дейвид и отново му казаха да излезе от колата. И за втори път той се озова в слабоосветен покрит паркинг. Изобщо не знаеше къде се намира. Известно му бе, че е на Западния бряг.

От другата страна на алеята, до друга кола, стояха трима мъже и пушеха.

Двама бяха провесили автомати, третия Дейвид позна моментално.

Казваше се Хасан Рашид. Работеше за Палестинското общо разузнаване. Службата трябваше да се бори с тероризма и да работи за укрепването на мирните взаимоотношения с Израел, но като всяко нещо, свързано с ООП, и тя беше корумпирана до дъно.

Хасан Рашид беше уличен разбойник, превърнал се в един от преданите помощници на Ясер Арафат още в детството си. Беше израснал в Наблус и активно бе участвал в Интифадата през 1987 г., но не като хвърлял камъни по израелските войници. Докато конфликтът се ожесточаваше, Арафат съзря възможност да консолидира властта си и скъса с палестинските екстремистки групи, като в същото време призова за създаването на палестинска държава, която мирно да съществува заедно с еврейската.

Това беше истинският гамбит на Арафат, за да спечели уважението на международната общност. Планът обаче криеше риск, тъй като за един арабин е равносилно на богохулство да се отклони от линията за

пълно унищожение на еврейската държава. Поради дръзкия ход на Арафат различните групи под слабия контрол на Палестинското обединено национално командване се разцепиха. „Ислямски джихад“ и „Хамас“ се обърнаха срещу Арафат и кръвта започна да се лее. Рашид помогна на ООП да се задържи в Наблус, като извършваше изключителни жестокости срещу всеки ислямски екстремист, обявил се против Арафат.

На Дейвид не му беше лесно да прикрие ненавистта си към този човек. Докато стоеше с двете куфарчета в краката си, Рашид изстреля с пръст фаса си във въздуха. Той се приземи на сантиметри от Дейвид, по обувките му се разпиляха искри. Върху белязаното лице на Рашид се разля ехидно самодоволство.

– Е, красавецо, какво си ни донесъл тази вечер?

Дейвид реши да не отговаря. Неговият ранг в редиците на палестинската съпротива беше недостижим и ако Рашид мислеше, че с хулиганското си поведение ще го уплаши, следваше да му напомни, че всеки трябва да си знае мястото.

Рашид тръгна към него.

– Още ли не си ми ядосан след всичките тези години?

– Не. Обичам те като роден брат.

– Хайде, хайде, красавецо, всички знаем, че ти хареса.

– Страшно много ми хареса. Всъщност може и да се съберем някой ден и тогава ще ти завра железен прът в задника. Като знам пристрастеността ти към малки момченца, съм удивен, че още не си опитал.

Усмивката на Рашид се стопи. Той вдигна юмрук и замахна. Голяма грешка! Повечето удари, които беше нанасял напоследък, бяха по вързани за стол или за тавана мъже. Уменията му в уличния бой вече не бяха като едно време. Затова, когато Дейвид отстъпи леко встрани, юмрукът пропусна целта и Рашид залитна.

Чашата преля. Този човек го беше отвлякъл и го беше измъчвал, защото имаше приятели – евреи, когато бе юноша. Тогава някой беше подшушнал на ООП, че Джабрил Хатаби симпатизира на врага, и от организацията бяха наредили на Рашид, уличния бандит, да му даде урок. От онази случка бяха минали двайсет години и сега Дейвид беше готов да се разплати с човека, съсипал младостта му.

Той се извъртя на 360 градуса, прехвърли куфарчето в дясната си ръка. И тъкмо когато разгневеният Рашид се нареди да нападне втори път, тежкото куфарче го улучи в носа така, че се чу изпукването на костта.

Ударът запрати палестинеца право в багажника на отворената кола.

Мониторите, които предаваха изображение от целия Западен бряг, просветваха. Бен Фридман беше изпълнен с очакване. Беше си наложил да използва хората си ограничено и разумно. За удара, който замисляше, щеше да е необходима умела ръка. Довечера щеше да отмъсти за смъртта на стотиците загинали невинни израелци. Палестинците, с които Хабаби щеше да се срещне, бяха мозъците на всички самоубийствени бомбени атентати, разтърсили родината му и вкарали израелската икономика в тежка криза.

По заповед на Фридман техниците от МОСАД бяха поставили по едно високотехнологично устройство във всяко от куфарчетата. Устройствата предаваха сигнали, приемани от навигационните спътници, и имаха монтиран часовников механизъм с дистанционно управление. На всеки пет минути устройствата се задействаха и след шест секунди отново се изключваха. Спътниковата система за глобално позициониране записваше координатите на куфарчетата с точност до два метра. После устройствата се изключваха, за да не бъдат засечени от детекторите.

Фридман най-добре разбираше какви мерки за сигурност прилага противникът, за да запази дейността си в тайна. Всъщност той беше главната причина за подобна параноя.

Главният директор на МОСАД имаше солиден опит в областта на ликвидациите. През 1972 г., когато по време на Олимпийските игри в Мюнхен единайсет израелски спортисти бяха взети за заложници от палестинската терористична група „Черният септември“, Бен Фридман също беше там. Стоеше рамо до рамо с легендарния си учител, тогавашния директор на МОСАД Цви Замир, докато германската полиция с неумелите си действия провали цялата спасителна операция. Резултатът беше смъртта на всички израелски заложници.

И сякаш подобна трагедия не беше достатъчно обидна за Тел Авив, двама от оцелелите терористи по-късно бяха пуснати от германските власти. МОСАД взе нещата в свои ръце. Замир убеди министър-председателя Голда Меир да действа. През следващите девет месеца се проля много кръв, а Фридман се прояви като един от най-ефективните ликвидатори на МОСАД.

Първата мишена беше Уаел Цвайтер, представител на ООП в Рим. На 16 октомври Фридман се приближи зад Цвайтер на улицата и изстреля два куршума в тила му.

Два месеца по-късно Фридман участва в екипа, който уби Махмуд

Хамшари, като постави бомба в телефона в парижкия му апартамент. Устройството беше детонирано с дистанционно управление и представителят на ООП беше буквално обезглавен от взрива. Но коронният удар на Фридман бе на 13 април 1973 г.

Елитна група агенти на МОСАД и командоси извършиха нападение в центъра на Бейрут. Мишените бяха трима от най-високопоставените водачи на ООП. Мохамед Наджар, Камал Адван и Камал Насър бяха застреляни в домовете си. Информацията, добита по време на рейда в Бейрут, помогна за ликвидацията на други трима водачи на терористите, свързани с „Черният септември“. Победата обаче беше краткотрайна.

Само два месеца след това МОСАД преживя най-голямото си фиаско. Провалът стана в курортното градче Лилехамер в Норвегия. Екип на МОСАД беше изпратен да провери информацията, че там се укрива терористът Али Хасан Саламех. Неопитните агенти погрешно потвърдиха, че обектът е същият, но вместо него убитият се оказа Ахмед Бушики, мароканец сервитьор. И сякаш това не беше достатъчно, шестима от екипа бяха арестувани, изправени пред съда и петима получиха присъди затвор. Международната общественост реагира остро и на МОСАД официално беше наредено да спре ликвидациите.

За щастие на Бен Фридман той не беше замесен в инцидента от Лилехамер. Защото, ако беше, това щеше да е краят на кариерата му. Но фиаското от Норвегия го наведе на мисълта, че непрекъснато трябва да усъвършенстват уменията си – той и неговите колеги. И че трябва да удвоят усилията си в тайната борба срещу арабските агресори.

Въпреки официалната забрана за убийства Фридман и групата му от кидони („щикове“ на иврит) продължи да дебне терористите. Най-голямото му постижение беше, когато внедри кидон в редиците на „Хамас“. Един от водачите на терористичната група, инженер и експерт по взривовете, беше като трън в окоото на израелците. Казваше се Йехия Аяш. Ликвидаторът от МОСАД беше снабден от техниците в службата със специално оборудван за случая телефон. Един ден той вдигна слушалката, след което я подаде на Аяш и каза, че е за него, след което се отдалечи. Секунди по-късно натъпканата с пластичен експлозив С 4 слушалка експлодира и пръсна главата на терориста.

Но довечера залогът щеше да е много по-голям. Разбира се, ако отрежеше пипалата на хидрата, на тяхно място щяха да израснат нови и по-многобройни, но щяха да са необходими години, за да се възстанови врагът му от подобен удар. Дотогава обаче всички палестинци, до последния човек, щяха да бъдат изгонени от окупираните територии.

Израел щеше да издигне стена, завинаги разделяща двата народа. И тогава може би палестинците щяха да се обърнат един срещу друг. Този Джабрил Хатаби беше красноречив пример на какво са способни. Фридман не се съмняваше, че ако Израел престане да е враг номер едно за палестинците, те щяха да се самоунищожат.

Мислите му бяха прекъснати от гласа на един от хората му:

– Отново сменя колите.

Главният директор погледна към стената от монитори. Отляво бяха подредени дванайсет телевизора. В средата имаше четири големи екрана с размери метър и двайсет на метър и осемдесет всеки. Отдясно също имаше дванайсет телевизора. На един от големите екрани се виждаше червена лазерна точка, маркираща покрива на бяла кола, която се движеше по улицата. Един по един всички екрани мигаха, докато сменяха кадрите от една позиция на друга.

Модерната зала за наблюдение не беше много по-различна от подобните помещения в някой телевизионен канал. В момента началникът на наблюдателния екип и двамата му помощници сменяха ъглите на камерите. На тяхно разположение беше невероятно богат арсенал от оборудване. Два спътника, над хиляда миниатюрни камери по улиците на цялата страна, специално екипиран разузнавателен самолет, кръжащ на височина четири хиляди и петстотин метра. Няколко хеликоптера щяха да се присъединят към внушителната армия веднага щом слънцето залезе над Средиземноморието.

Фридман беше вперил поглед в екраните, докато хората му работеха на компютърните конзоли и джойстикове, насочваха наблюдателни екипи в района, за да потвърдят, че обектът още се намира в колата. Фридман предупреди подчинените си да не прибързват прекалено много. Ключът беше в куфарчетата. Трябваше да вярва на Джабрил. Той самият желаше смъртта на онези хора, колкото и Фридман. Ако директорът на МОСАД се окажеше прав, Джабрил щеше да стори всичко, за да предотврати раздаването на парите.

Рап отвори вратата на хеликоптера и скочи на земята. Огледа се. Търсеше генерала, макар да се съмняваше, че той ще излезе да посрещне гостите си още на площадката за кацане. След него слезе полковник Барбоза и двамата се отдалечиха от въртящите се перки на машината.

Когато стигнаха края на площадката, бяха посрещнати от отзивчив лейтенант в камуфлажна униформа, кубинки и черна барета на

Специалните части. Той козирува на полковник Барбоза и се представи като адютант на генерал Моро. След краткото запознанство офицерът ги поведе по пътеката. Лагерът бе разположен в тревист, разчистен от дърветата терен с размера на две футболни игрища, и се състоеше от две редици големи зелени палатки.

От спътниковите фотографии Рап знаеше какво има във всяка от шестнайсетте палатки, в коя спяха войниците, къде се намираха кухнята, лазаретът, командването и най-важното – коя беше палатката на генерала.

Но от снимките Рап нямаше как да разбере къде е разположена охраната по периметъра на гората. По време на полета им за Филипините Коулман беше споменал, че е много странно, дето няма ограда от бодлива тел около лагера, нито картечни огневи точки за отбрана. Според Коулман Моро беше или некадърен командир, или не се боеше изобщо от нападение на бунтовниците.

При палатката на генерала адютантът спря и почука върху дървен знак, на който, колкото и удивително да изглеждаше, беше изписано името на генерала. Американските Специални части в района правеха всичко възможно, за да скрият чиновете на офицерите си. Подчинените не козируваха на командирите си, а последните рядко носеха отличителни знаци. На „зелените барети“ беше наредено дори да не стоят изпънати, когато разговарят с офицер.

Моро или беше много горд с генералските си пагони, или ни най-малко не го беше страх, че врагът ще узнае къде точно може да го открие. Рап подозираше, че табелата е признак отчасти и за двете.

– Влез – чу се отвътре.

Гласът бе спокоен и небрежен. Рап свали слънчевите си очила и влезе. Зад малко преносимо бюро беше седнал генералът по камуфлажен панталон и зелена тениска. Рап веднага забеляза, че офицерът е в страхотна форма. Ръцете му бяха дълги, с яки бицепси, изпълващи ръкавите на тениската.

Генералът не си направи труда да стане да ги приветства. Барбоза козирува, както изискваше уставът, сетне посочи спътника си.

– Това е господин Рап. Работи за ЦРУ.

На лицето на генерала се появи едва забележима ехидна усмивка. Може би тя означаваше, че го познава, или бе само демонстрация на неуважение към ЦРУ. Генералът не протегна ръка, Рап също не подаде своята. Във въздуха увисна някакво напрежение. Рап си имаше стратегия, ключова част от която беше да изкара генерала от равновесие.

Моро остана седнал. Стискаше облегалките на брезентовия стол. Рап бе играл тази игра и преди. Убеден беше, че и генералът многократно е постъпвал по същия начин с подчинените си, а сигурно и с американски военни съветници и служители от Държавния департамент.

По-различното този път беше, че Рап не бе някой американски дипломат, притеснен, че може да засегне чувствителния генерал. Мич възнамеряваше да стигне много по-далеч и искрено се надяваше в крайна сметка напълно да загърби дипломацията.

Генералът премигна пръв. По лицето му се разля фалшива усмивка.

– На какво дължа честта да бъда посетен от печално известния господин Рап от ЦРУ?

Мич прие обидата за комплимент. Можеше да избира между два варианта. Или да продължи да се държи хладно като човек, който очевидно не се доверява на Моро, или да си побъбри с генерала и да спечели поне малко от неговото доверие. Предпочете втория вариант. Усмихна се широко и отговори:

– Посещението ми не е никаква чест, господин генерал. Аз съм просто един бюрократ на служба на моето правителство.

Моро се разсмя.

– Бюрократ. Това ми хареса. – Генералът се плесна енергично по бедрата и погледна към объркания полковник Барбоза: – Полковник, виждам, че не сте информиран за славата на човека, когото сте ми довели. – Явно Моро се забавляваше с по-младия офицер. – Трябва да четете повече. Господин Рап е американски герой. Антитерорист номер едно на Америка.

На Рап не му беше смешно. Нищо смешно нямаше и в професията му. Когато Моро се успокои, той каза:

– Генерале, ако позволите, бих искал да говорим насаме.

Моро стрелна с поглед Барбоза.

– Полковник, свободен сте. Ще наредя да ви повикат, щом приключим.

Барбоза козирува и се обърна към Рап:

– Ще ви чакам отвън.

Когато излезе, Моро предложи на госта си стол. Рап седна.

– Предполагам – започна Моро, – че тъй като сте специалист в борбата с тероризма, посещението ви е свързано с моя напредък в действията срещу „Абу Саяф“.

Рап вдигна вежди.

– Не знаех, че сте постигнали напредък.

Генералът пренебрегна коментара.

– Вашето Управление е прочуто с това, че интерпретира грешно фактите, господин Рап. Не знам какво са ви наговорили, но само през последния месец терористите загубиха над сто души.

– Така казвате вие.

– Лъжец ли ме наричате? – не се сдържа Моро.

– Генерале – кротко заговори Рап, – аз съм практичен човек. Казаха ми, че и вие сте практичен човек – човек с невероятни способности. И двамата знаем какво е да воюваш, а в същото време политиците да те притискат за резултати. Не съм дошъл тук да оспорвам достойнството ви, но знам със сигурност, че хората ви не са убили нито един терорист.

Моро седеше, изпънал гръб. Колебаше се дали да признае истината, или да се придържа към пропагандата. Реши да не е нито едното, нито другото.

– Какво имате предвид, господин Рап?

– Имам предвид, че знам за вас, генерале, неща, които собственото ви правителство не знае. – Рап нарочно нажежи обстановката. Беретата в кобура под дясната му ръка му действаше успокояващо. Не би се поколебал да убие змията срещу себе си. Коулман и екипът му, изглежда, бяха попаднали в някакви неприятности и се очертаваше той сам да се справя със задачата. Вече беше измислил план, който му се струваше, че ще проработи.

Ако Моро направеше и най-малко движение, за да се добере до пистолета си, който беше пхнат в кобур, окачен зад него, на Рап щеше да му се наложи да влезе в схватка. Но така или иначе той беше уверен, че ще успее да завърши мисията и в същото време да не бъде разкъсан от верните на генерала войници. Веднъж щом разкриеше картите си на Моро, вероятността нещата да излязат от контрол беше много голяма.

Смръщил вежди, генералът се опитваше да отгатне защо този убиец е дошъл при него. Първото и най-вероятното предположение беше отхвърлено незабавно. Бойците му бяха ревностно предани. Американецът никога нямаше да се измъкне жив оттук, ако направеше опит да го убие.

– Господин Рап, хванахте ме неподготвен. Нямам никаква представа за какво говорите.

Потта се лееше по намазаното с камуфлажни цветове лице на Коулман, докато той се опитваше да не изостава от Уикър. Безнадежно. Уикър беше с десетина години по-млад от него и с петнайсетина килограма

по-лек. Сякаш енергията му беше неизчерпаема. Младият мъж пъргаво се катереше по склона. И не че Коулман вече беше бита карта, а по-скоро Уикър беше необикновен боец. Можеше да се движи безшумно през джунглата с непостижимо за другите темпо. Коулман беше достатъчно разумен, преди да тръгнат, да му каже да не го чака, а да бърза нагоре.

Долу при моста Коулман беше взел трудното решение да раздели отряда си. Стробъл и Хакет трябваше внимателно да проследят терористите, докато Уикър и Коулман отидоха да изпълнят първоначалната мисия. Доколко такъв ход можеше да се определи като мъдър, винаги зависеше от крайния успех.

Физическите тестове за подбор на кандидати за тюлени са добре известни. Това, което се подминава обаче, е, че мъжете, които работят в Учебния център на ВМС за специални бойни действия в Коронадо, отделят еднакво значение и на интелекта и волевия характер. Накратко, от един физически силен воин, който изпълнява безпрекословно заповедите, става съвършен пехотинец. В съвременния бой всяко тяхно движение се контролира от командира на батальона, бригадата, а понякога дори и на корпуса. Те са като пешки, които трябва да бъдат местени много прецизно върху сложна шахматна дъска.

Светът на Специалните сили обаче е различен. Физически силният воин е добро начало, но по-добър е интелигентният воин. Още от първия ден тюлените биват обучавани, че операциите рядко протичат според плана. В главите им непрекъснато се набива, че бързото и умно взимане на решения подобрява шансовете за успех на мисията и допринася за оцеляването на подразделението.

Те трябва да могат да действат в тила на противника често без поддръжката на артилерия и авиация. Участват в мащабни операции, освен ако задачата им е да премахнат специално подбран високопоставен обект преди започването на офанзивата. С две думи, те се учат да действат независимо от командването.

Коулман никога не би изоставил Рап, но отвлеченото американско семейство не можеше да бъде зарязано. Командирът спря за малко, за да си поеме дъх и да пийне вода. Мушна тънкия маркуч на резервоара с вода в устата си и пое малка глътка. Уикър вече беше далеч напред, поне на седемдесет и пет метра. Зърна го, когато се изкачваше по една скала, сетне изчезна от погледа му. Сянка, движеща се сред сенките.

Коулман отново забърза нагоре. Теренът беше каменист. На места скалите бяха като бръсначи. Поройните дъждове бяха отнесли всякаква ниска растителност.

Невъзможно беше някой отдолу да ги види, защото вървяха под гъстите клони на дърветата. Планинските върхове са стратегически важни точки за воюващите страни. Те предлагат кръгов обзор на района, а следователно – и жизненоважна разузнавателна информация. Също така са идеални места за разполагането на антинайперистки екипи.

Снайперското дело в Специалните части е игра на живот и смърт. Снайперистът не се бои от огъня на автоматите и картечните, от артилерийските снаряди или пуснатите от въздуха бомби. Снайперистът се бои от куршума на друг снайперист. Елитните стрелци често лежат неподвижно и чакат с дни. Бавно и внимателно оглеждат всеки сантиметър от терена, квадрат по квадрат, методично, за да не се превърнат в мишена на противник, който се прицелва в тях през мощната оптика на своята пушка. Именно страхът от снайперисти беше главната причина да искат да се изкачат на върха до изгрев. За нещастие намерението им щеше да остане изпълнено. Можеха само да се надяват, че са единствените на острова, притежаващи оптически мерник.

Коулман ускори темпото. Мускулите на краката му изгаряха от болка, ала той не й обръщаше внимание. Стигна до отвесна скала, висока над три метра. Тъкмо се канеше да се изкачи по нея, когато забеляза стъпкана растителност отляво – признак, че оттук е минал Уикър. Без да се колебае, той се шумгна в храстите. Когато отново излезе на планинския гребен, видя, че Уикър вече е близо до върха. Коулман наведе глава и удвои усилията си. След няколко минути и той щеше да е горе.

ГЛАВА 24

Изглеждаше, че ще спрат в Хеброн. В над петдесетгодишната история на държавата Израел Хеброн винаги беше играл роля на междинен град. Тук бе Гробът на Авраам – пророк, еднакво почитан от мюсюлманите, евреите и християните. В центъра на Хеброн живееше общност от ортодоксални евреи, но те наброяваха по-малко от хиляда души и трябваше да бъдат охранявани от гарнизон на Израелските сили за отбрана.

Палестинците се дразнеха дори само един евреин да живееше в града им и многократно през последния век се бяха опитвали да решат проблема с недотам хуманни методи. Теренът беше подходящ за градски партизански бой – тесни улици, които се виеха по склоновете, многоетажни каменни сгради с плоски покриви. Израелските войници стояха далеч от града, защото знаеха, че ако влязат, съществува голяма вероятност да не се върнат.

Дейвид изобщо не се изненада, че срещата ще се състои тук, на територия, контролирана от палестинците. Сблъсъкът му с Рашид на паркинга му беше подействал отрезвяващо. Ако Рашид и хората му разбираха от нещо, то беше грубата сила. Те бяха станали очевидци как набиha шефа им. Наби го по-млад от него мъж, който, ако се съди по факта, че ще участва в срещата, беше важна клечка.

И все пак Дейвид не им даде много време да реагират, докато гледаха зяпнали окървавения Рашид да лежи в безсъзнание на пода. Той им изкрещя да не се тукат и се качи в бялото израелско такси. Мъжете се поколебаха.

– Оставете го! – заповяда им той. – Когато разкажа на Мохамед Атва какво е направил, Рашид ще ви е благодарен, че сте го зарязали тук.

Те се подчиниха. Името на Атва, шефа на Палестинското общо разузнаване, всяваше ужас у палестинците. За службата за сигурност се знаеше, че изтезва и убива безжалостно всеки, заподозрян в сътрудничество с евреите. Атва беше човекът, наредил Дейвид да бъде разпитван и измъчван.

Дейвид погледна през прозореца на колата. Движеха се по тесните улички на Хеброн. Беше се стъмнило, а те вече не бяха в израелското бяло такси. Да се возиш в подобна кола в Хеброн, бе равносилно на това – да се разходиш из Харлем с куклуксклановска качулка. Бяха се преместили в жълто палестинско такси.

Направиха остър завой и рязко спряха. Група маскирани младежи веднага обкръжиха колата. Носеха най-различно оръжие – от руските АК 47 до американските М 16. Четирите врати бяха рязко отворени и маскираните наредиха на всички да слезат. Дейвид отново беше претърсен за предаватели. Един от въоръжените пристъпи напред и понечи да вземе куфарчетата, но Дейвид го спря с жест. Постави куфарчетата върху багажника и ги отвори. При вида на новичките стодоларови банкноти мъжете загубиха ума и дума. Елегантно облеченият непознат очевидно беше някой много високопоставен.

Дейвид затръшна куфарчетата, преди пазачите да се опомнят. Демонстрирайки нетърпение, той грабна куфарчетата и се сопна на младежите да не го бавят повече. Онемели от вида на милионите, те го преведоха през барикадата и му помогнаха да се качи в задната част на един микробус. Колата потегли с вой на гуми.

Шест пресечки по-нататък спряха пред триетажна къща. Двата края на улицата бяха барикадирани със спрени автомобили. Безпокойство обзе Дейвид за миг, но после видя колата, която търсеше. Мерцедесът беше паркиран срещу буса, от другата страна на улицата. Дейвид си отдхна. Бронираната кола принадлежеше на Мохамед Атва.

Стиснал куфарчетата, той излезе от микробуса и тръгна към къщата. Изведнъж товарът му се стори много тежък, ръцете му отмаляха. Всичко сякаш се развиваше на забавен каданс. Погледна надолу, към напукания тротоар, а после бавно вдигна глава към двамата маскирани мъже, застанали пред синята дървена врата с олющена боя. Мъжете махаха и казваха на Дейвид да побърза, но той изобщо не ги чуваше. Сам не забеляза кога се озова във вътрешността на сградата.

Беше пълно с хора. Въздухът беше пропит с дим, гласовете бучаха. В стаите отляво се вихреше банкет с печено агне, шашлик, пилета. Мъж на средна възраст, който оглавяваше Комитета за народно освобождение в Газа, тъпчеше баклава в устата си и кимаше ентусиазирано пред шефа на „Отряд 17“. В ъгъла други двама сърбаха арабско кафе и явно обсъждаха нещо сериозно. Единият бе шефът на сигурността в „Ислямски джихад“, другият не му бе познат. Дейвид усети как гърлото му пресъхна и се стегна. Това беше кулминацията на цялата прецизна, търпелива и упорита подготовка. Сякаш се намираще в някакъв сън.

Обърна глава надясно и видя голям телевизор. Предаваше програмата на „Ал Джазира“, но, изглежда, никой не му обръщаше внимание. Около телевизора бяха подредени три големи канапета. Някои от разпожилите се в тях мъже Дейвид познаваше. Никога досега не беше

присъствал на подобна среща на върха в света на тероризма.

Имаше представители от Ивицата Газа, Западния бряг и поне един от Бейрут. Забеляза няколко нови лица от Бригадите на мъчениците и много стари физиономии от ООП и основния им съперник, „Хамас“.

Към него приближи Мохамед Атва. Дейвид се усмихна престорено и вдигна двете куфарчета във въздуха. Атва, началникът на Палестинското общо разузнаване, мъчителят на хиляди, се изправи на пръсти и целуна Дейвид по челото. Сетне, засиял от радост, се обърна и театрално размаха ръце:

– Той е тук! Нашият син се върна от богатите ни саудитски приятели!

Всички млъкнаха, след което помещението бе разтърсено от бурни аплодисменти. Присъстващите се усмихваха и кимаха одобрително. Това беше апогеят, връхната точка на неговия двегодишен тежък труд. Дейвид беше започнал от низините, изкачвайки се постепенно по стълбата на палестинската власт. Първата осигурена от него сума възлизаше едва на десет хиляди долара. Оттам нататък парите ставаха все повече и повече. Докато позициите му укрепваха, той все повече се сближаваше с Атва – истинската власт, стояща зад фиктивната. Човека, когото някой ден щеше да убие.

Дейвид знаеше, че за да има палестинска държава, на „Хамас“ трябва да бъде нанесен мощен и съкрушителен удар. Ислямските фанатици нямаше да се успокоят, докато не умре и последният еврейин на тази земя. А дори и когато това станеше, щяха да са доволни само ако палестинската държава се управлява от радикални духовници, които да наложат строгия ислямски закон – шериата. И най-крайните членове на ООП изглеждаха като кротки дечица в сравнение с умопобърканите фанатици от „Хамас“.

Дейвид предпазливо беше посъветвал Атва да озапти „Хамас“, като им даде пари. Споразумението беше Дейвид да използва уменията си за набиране на средства, а Атва да предостави част от средствата за финансирането на терористичните операции на „Хамас“. Едновременно с финансовите възможности на Дейвид растеше и зависимостта на „Хамас“ от ООП. Действията на младия палестинец бяха толкова успешни, че Атва съумя да постави под крилото си и други групировки. Между тях бяха „Ислямски джихад“, Комитетът за народна съпротива и „Хизбула“.

Тази вечер щеше да бъде ключова за всички групи.

Атва пое едното куфарче от ръцете на Дейвид. Развълнуван, го отведе при канапетата и телевизора. Там отвори куфарчето и го показа на

всички. После кимна на Дейвид да отвори и другото.

– Два милиона долара, приятели мои!

Стените отекнаха от десетки викове, възвеличаващи Аллах. Мъжете скочиха на крака и се запрегръщаха. Иронията да видиш тези хладнокръвни убийци да се държат така емоционално накара Дейвид да се усмихне едва доловимо. Какви идиоти! Не само че парите бяха фалшиви, но в куфарчетата се криеше и друга изненада за тях.

Атва остави куфарчето на масата, Дейвид също. Шефът на палестинското разузнаване се обърна към един от помощниците си, подаде му лист хартия и му обясни как трябва да се разпределят парите. После, във внезапен израз на чувства, сграбчи Дейвид в прегръдките си. Потупа го по страните като роден син и заяви, че се гордее с него.

Дейвид стоически изтърпя този акт на внимание.

– Нищо не съм направил – сви рамене.

– Напротив, напротив – вдигна показалец Атва. Сетне огледа стаята и се намръщи. – Къде е Хасан?

Дейвид се поколеба, но след секунда реши, че няма какво да губи.

– Трябва да поговоря с теб за това.

– Какво се е случило? – смръщи чело Атва.

– Не тук. – Дейвид махна на палестинеца да го последва.

Проправиха си път през тълпата. На всяка крачка младият мъж трябваше да спира, за да се ръкува или прегръща с присъстващите. Не му беше никак лесно, като си дадеше сметка, че възнамерява да ги прати до един на оня свят. Когато излязоха навън, Атва спря. На лицето му бе легнала сянка.

Дейвид посочи мерцедеса.

– Насам. – Заобиколи колата и се качи отзад.

Атва седна до него и когато вратите се затвориха, Дейвид едва чуто въздъхна.

ГЛАВА 25

Рап беше готов известно време да играе по свирката на генерала. Моро щеше да си остане нагъл до мига, в който не му покажеше доказателствата.

– Кажете ми, генерале, вие май не харесвате Америка?

Моро реагира с озадачена физиономия върху мазното си лице.

– Не разбирам накъде биете.

– Не е трудно. Харесвате ли Америка? Да или не?

– Зависи. Има неща, които харесвам, и неща, които не харесвам.

– Доста сте откровен. Ами Китай?

При последната дума филипинецът леко присви очи.

– Нямам мнение за Китай.

– Наистина ли? Това ме изненадва.

– Какво намеквате, Рап?

Рап реши да ускори нещата.

– Искам да сключа сделка с вас, генерале. Както казах, аз съм практичен човек, вие – също. Искам „Абу Саяф“ да бъдат унищожени, каквото и да струва това. Ако трябва да платя на някого голяма сума, за да бъде свършена работата, готов съм да го сторя.

– Мисля, че ме оскърбявате с това предложение.

Рап го погледна право в очите и поклати глава.

– Не, съвсем не. Вече споменах, че знам някои неща за вас. Невъзможно е да съм ви оскърбил с току-що казаното.

Моро си пое дълбоко дъх. Изглежда, американецът беше посветен в неговите бизнесдела. Внимателно подбра следващите си думи:

– За какво точно дойдохте тук, господин Рап?

– Дойдох да ви направя по-добро предложение.

– Слушам ви. – Генералът се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

– Знаем за вашите банкови сметки в Хонконг и Джакарта. Знаем, че шпионирате за китайците още от началото на осемдесетте и че „Абу Саяф“ ви плащат да не се стараете много при преследването им.

– И?

– Ще повторя – аз съм практичен човек. Макар и да не са ми много приятни връзките ви с Пекин, ще се примирия. Но „Абу Саяф“ е напълно различно нещо. С него не мога да се примирия.

– Господин Рап, все още не разбирам за какво говорите.

Рап бръкна в джоба на елечето си, без да отмества поглед от Моро. Извади плик и го хвърли на бюрото пред генерала. Моро измъкна листовете от плика и се вгледа в тях. Те съдържаха банкови извлечения и телефонни номера.

След малко върна документите в плика и внимателно го постави в средата на бюрото. Значи американецът знаеше тайната му или поне част от нея. Но Моро не мислеше да признава вината си толкова лесно.

– Нямам представа какви са тези неща.

– Има и още – сякаш не го чу Рап. – Разполагаме с прехванати телефонни разговори и преговори по радиостанцията. Вашият глас беше идентифициран.

Моро се втрени в събеседника си. Отчаяно търсеше начин да се измъкне от засадата.

След близо едноминутно мълчание той избра единствения възможен вариант:

– Колко хора зная за това? – Кимна към плика.

– Достатъчно.

– В моята страна?

– Неколцина специално подбрани.

– Полковник Барбоза?

Барбоза определено имаше някаква информация, но Рап не знаеше точно каква. И тъй като не искаше да усложнява излишно нещата, отвърна:

– Не.

Моро кимна. Фактът, че полковникът не беше осведомен, го утеши.

– Изглежда, сте ме хванали натясно, господин Рап. Защо не се върнем към това, което говорехте преди малко?

– За големите пари ли?

– Да. – Моро се усмихна.

Рап също разтегна устни, макар вече да мразеше този човек.

– Както казах, аз съм прагматик. За връзките си с китайците ще отговаряте по-късно. Мен ме интересуват „Абу Саяф“.

Моро кимна.

– Искам американското семейство да се върне невредимо и да преследват „Абу Саяф“ толкова безмилостно, че изобщо да не си помислят да отвлекат американец отново. Дори бих предпочел напълно да ги унищожите.

– Няма да е лесно.

– Да гниете във филипински затвор през остатъка от живота си, ще е много по-трудно.

Генералът потръпна.

– Не казах, че не е възможно.

Рап кимна одобрително.

– Генерале, страхът може да бъде чудесен стимул, но не е достатъчен за изграждането на трайни взаимоотношения. Затова ще ви направя предложение, на което не можете да откажете. – Рап се наведе напред и изрече: – Ако ни върнете семейство Андерсън невредимо, ще се погрижа сто хиляди долара да бъдат преведени в сметка по ваш избор. Ако до края на годината успеете да прогоните или унищожите „Абу Саяф“, ще получите още сто хиляди долара. Ако се справите успешно и с двете задачи, ще седнем и ще обсъдим каква ще е следващата компенсация, що се отнася до връзките ви с Пекин.

– Искате да ме направите двоен агент ли?

– Както казах – Рап сви рамене, – първо да видим как ще се справите с двете задачи и тогава ще решим дали да продължим.

Моро дълго обмисля офертата.

Рап предварително беше проиграл в мислите си ситуацията и знаеше какво ще последва. Всъщност щеше да се разочарова, ако Моро откажеше.

Най-накрая генералът отвърна:

– Господин Рап, Америка е много богата страна. Това, за което ме помолихте, ще струва повече от посочената сума. Щом искате да измъкнете семейство Андерсън от ръцете на терористите, ще ми трябвават повече пари.

Рап призова на помощ целия си запас от хладнокръвие. Коулман и хората му явно не бяха заели още необходимите позиции, за да проведат мисията. Иначе щяха да са се обадили. Това означаваше, че всичко зависи от него. През цялото време, докато говореше с Моро, той обмисляше новия си план. Трябваше да изглежда така, сякаш Моро се е застрелял сам, за да не бъде изправен пред военен трибунал за измяна и предателство. Генералът носеше стандартния за Специалните части деветмилиметров „Берета“. Рап щеше да използва собствения си пистолет със заглушител – също деветмилиметров пистолет „Берета“, – за да го простреля в главата отстрани, след което щеше да извади един патрон от пистолета на генерала и да сложи оръжието в ръката му. След това щеше да повика полковник Барбоза в палатката. Щяха да постоят минута и да си тръгнат. Барбоза щеше да каже на адютанта на генерала, че шефът има

важна задача и не иска да го безпокоят при никакви обстоятелства.

После щяха да се качат на хеликоптера и да си заминат. Всички щяха да си мислят, че звукът от изстрела е бил заглушен от шума на хеликоптерния двигател. Генерал Ризал на свой ред щеше да се погрижи за трупа и оръжието да бъде направен само повърхностен оглед. Трупът ще бъде открит по-късно, заедно с уличаващите банкови сметки и телефонни записи. Дори и за най-глупавия щеше да е ясно, че Моро е предпочел сам да сложи край на живота си. Генералите в Манила ще гледат военните следователи да не ровят прекалено дълбоко в случая.

Най-сетне Рап проговори:

– Мога да дам до двеста хиляди долара за връщането на Андерсънови, но нито цент повече.

Моро се намръщи.

– Пак е малко. Боя се, че не сте много изпечен в тази игра, господин Рап.

– Така ли? Генерале, не знам дали сте забелязали, но аз съм този, у когото са всички карти. Това е последното ми предложение. Двеста хиляди за връщането на семейство Андерсън и още сто хиляди, когато елиминирате „Абу Саяф“.

– Не съм много сигурен. – Моро бавно поклати глава.

– Аз пък съм. Пазарете се още малко с мен и ще предизвикате ареста си и изправянето си пред военен трибунал. Полковник Барбоза ще ви смени и с помощта на американските Специални сили ще освободи американското семейство и ще отърве острова от „Абу Саяф“.

– Полковник Барбоза е глупак! – избухна Моро. – Ако искате Андерсънови невредими, аз съм този, който може да ви помогне. Дайте триста хиляди и ще си ги получите до четирийсет и осем часа.

Рап вече едва съдържаше гнева си. Наглостта на Моро го изкарваше от равновесие. Той стисна юмруци, като си напомни, че скоро всичко ще е свършило. Просто използваше хитър ход, за да накара генерала да сваля гарда.

– Добре, генерале – отговори с напълно спокойно лице той. – Съгласен съм с вашите условия.

– Чудесно – грейна Моро. – Ето какво ще направим.

Филипинецът ентузиазирано заобяснява как щял да се оправи с „Абу Саяф“. Говореше нещо за това, как щял да уреди пускането на американското семейство. Рап продължи да проявява престорен интерес, а в същото време лявата му ръка бавно се приближаваше към оръжието. Пръстите му докоснаха хладния приклад и в същия миг се случи

нещо неочаквано. Ръката му замръзна. Моро забеляза промяната в поведението му и млъкна.

ГЛАВА 26

Коулман стигна върха на хълма запъхтян и изпотен.

Беше поддържал ускореното темпо в продължение на близо двадесет минути. Коленичи и огледа района. Върхът не беше много висок. Огромна тъмносива скала се издигаше в средата. Останалата част беше покрита с дървета и храсти.

Точно пред Коулман имаше полегат склон, покрит с трева и засенчван от няколко дървета.

На пръв поглед не би могъл изобщо да забележи Уикър.

Разположил се между основата на дървото и един храст, командосът изобщо не се виждаше, с изключение на подметките на кубинките. Коулман падна по корем и запълзя през високата до коленете трева. Когато стигна до Уикър, забеляза, че по-пъргавият от двама им вече беше разопаковал и сглобил своята снайперска пушка петдесети калибър „Барет М 82А1“ и оглеждаше терена през бинокъла си.

– Какво е положението? – попита го Коулман.

Уикър остана неподвижен.

– Проверих набързо периметъра. Изглежда, сме сами.

– Някакъв знак от Мич?

– Не, но видях един „Хюи“ ето там, с още топли двигатели, и един много нервен полковник, чакащ до палатката на генерал Моро.

Коулман се намръщи.

– Как, по дяволите, разбра, че тази е палатката на генерал Моро?

– Някой е бил достатъчно тъп да сложи табелка с името и чина му.

– Майтапиш се!

– Не. Погледни. – Уикър му подаде бинокъла.

Бившият командир на тюлените бързо огледа лагера.

– Това е едно от най-глупавите неща, които съм виждал!

Уикър се съгласи.

В същото време провери с мерника няколко точки, в които можеше да са се укрили вражески снайперисти. По природа си беше предпазлив, но също така и доста уверен в действията си.

Тази група на филипинските специални части, изглежда, не беше особено опитна. Като се започнеше с табелката пред палатката на генерала и се свършеше с липсата на охрана по периметъра, цялата работа му се стори много нескопосана. Едва ли бяха разположили

антиснайперистки екип. Допълнително в негова полза беше и разстоянието, от което щеше да стреля. Хората, които можеха да улучат главата на жертвата си от такава дистанция, се брояха на пръсти в целия свят. Ако наоколо все пак имаше антиснайперисти, те щяха да покриват района в радиус от петстотин метра, плюс-минус сто. Уикър се намираще много по-далеч. И нарушаваше доста от собствените си правила.

Бяха пристигнали след изгрев-слънце и той беше заел позиция, без да си облече специалния снайперистки костюм.

Покрит с мрежа и парчета зебло с различна форма и разцветки на зеленото, снайперисткият костюм му позволяваше напълно да се слее с терена. При достатъчно време той щеше да добави към костюма и стръкчета и листа от естествената растителност, като по този начин щеше буквално да стане невидим и за най-тренираните очи.

– Какво мислиш? – попита Коулман.

– Мисля, че тия момчета изобщо не се притесняват, че могат да ги нападнат.

– Можеш ли да произведеш изстрела?

Уикър насочи мерника към палатката на генерала. Кръстчето се спря точно върху главата на полковника. Младият мъж вдигна поглед от окуляра и се обърна към изгряващото слънце. На хоризонта се трупаха дъждовни облаци. Поне засега времето беше приемливо. Още нямаше вятър, но скоро всичко щеше да се промени.

Уикър отново погледна през мерника.

– Кажи му, че ще се справя.

Коулман, който още дишаше тежко, се възхити на хладнокръвното и спокойно поведение на снайпериста. После извади спътниковия телефон от джоба на бедрото си, набра номера и зачака.

ГЛАВА 27

Главният директор на МОСАД се наведе напред и се вгледа в един от големите екрани. На него се виждаше част от жилищен квартал – един от най-опасните в цял Израел. Аналитикът от дясната му страна говореше с приглушен тон:

– Обърнете внимание на блокадите. – С лазерна показалка служителите обозначи трите улици, от които можеше да се влезе в квартала на хълма. – Вижте и четиримата мъже на този покрив ето тук.

– Наблюдателни постове? – попита Фридман.

– И не само. – Мъжът каза нещо в микрофона и картината се увеличи. – Почти съм сигурен, че двама от тези са въоръжени с РПГ.

Фридман погледна зърнистия образ в черно, зелено и бяло. Картината беше заснета от камерата в търбуха на специално модифициран турбовитлов самолет с четири двигателя ДХЦ 7. Част от военните помощи, изпращани от Съединените щати, самолетът беше оборудван с Високоинтегрирана система за наблюдение и разузнаване, или ВИСНР. Летателният апарат беше проектиран да дава едновременно и визуално изображение, и радиолокационно разузнаване в реално време.

Мъжете с реактивните гранатомети на покрива не бяха нещо неочаквано. Веднага след инцидента със сваления американски хеликоптер „Блек Хоук“ в Сомалия през 1993 г. всеки терорист в Близкия изток разбира колко лесно се свалят винтокрилите машини с подобно оръжие. Поради тази и още няколко други причини Фридман беше наредил да изпратят група командоси. Имаше и други, много по-малко рисковани начини да се свърши работата.

Фридман премести погледа си върху един от другите големи екрани. На него се виждаше Хеброн от птичи поглед. В центъра една лазерна точка маркираше колата, която се движеше с голяма скорост по посока на квартал, който те вече бяха идентифицирали. Изглежда, планът му щеше да проработи.

Изведнъж автомобилът спря при една блокада, която не бяха забелязали. Мъжът вдясно от Фридман отново каза нещо в микрофона си и камерата се фокусира върху обекта. Всички в залата напрегнато наблюдаваха как няколко души слизат от колата. Един от тях отиде до багажника и сложи два предмета върху него. Другите го наобиколиха.

– Дайте ми пълно увеличение на багажника – изляз Фридман.

Минаха няколко напрегнати секунди и заповедта беше изпълнена. Изглежда, двете куфарчета все още бяха на мястото си. Фридман видя как ги затвориха. Промърмори нещо неразбираемо и примигна.

Мъжът с куфарчетата беше отведен в един микробус. Камерата последва буса, който се запровира из тесните улици. Електронен часовник над стената от телевизори започна петминутно обратно отброяване. До две минути и двайсет и осем секунди преподавателят щеше да изпрати потвърждение на координатите на куфарчетата. После чакането щеше да свърши.

В следващия миг и четирите екрана показаха една картина – в центъра се виждаше къщата, която ги интересуваше. Фридман наблюдаваше как микробусът с неговото оръдие на възмездието спря точно пред целта. Повече потвърждения не му бяха необходими. Той се обърна към генерала от лявата си страна и кимна.

Кръжачи на височина сто и петдесет метра, над покрайнините на Хеброн дебнеха две от най-ефикасните машини за убиване, направени от човешка ръка. Или по-точно – от американската корпорация „Боинг“. Хеликоптерът „АХ 64Д Апачи Лонгбоу“ нямаше равен на себе си. Неговата радарна система за прехващане на цели позволяваше едновременното следене и унищожаване до 125 цели за броени секунди. Още впечатляваща беше способността на тази система да означава шестнайсет от най-опасните обекти и да изстрелва по тях ракетите с лазерно насочване „Хелфайър“, известни като „стреляй и забрави за тях“, или ракетите „въздух-въздух“ „АИМ 9 Сайдуиндър“. „Апачи Лонгбоу“ е най-модерният и усъвършенстван шурмови хеликоптер в света, а според някои – и най-добрият летателен апарат изобщо.

Двете „птици“ стояха в готовност от трийсет и шест минути и търпеливо чакаха заповедите. Бяха излетели от летището в Негев и взели курс на север, избягвайки градовете и големите магистрали. Хеликоптерите, чакали допреди тях, се бяха върнали в базата си за презареждане с гориво.

Двете машини летяха на осем километра от Хеброн с изключени навигационни светлини. Всеки от хеликоптерите беше подготвен за многоролева задача. Те носеха по осем ракети „Хелфайър“, трийсет и осем неуправляеми седемдесетмилиметрови ракети „Хидра“ и по хиляда и двеста трийсетмилиметрови снаряди за бордовите оръдия.

Хеликоптерите „Апачи“ надминават аналозите си не по огнева мощ. Съществуват конкурентни модели, които разполагат с двойно по-голяма огнева мощ. „Апачи Лонгбоу“ се отличава със своята

прецизност, стабилност и маневреност. Това е щурмова машина за действия при всякакви климатични условия, проектирана да поразява най-разнообразни цели.

„Апачи“ са замислени като унищожители на танкове, но проектът се оказва толкова успешен, че задачите на машината биват разширени. В началото на войната в Персийския залив през 1991 г. именно „Апачи“-те дадоха първите изстрели. Водени от хеликоптери „Пейв Лоу“, те се промъкнаха на територията на Ирак на малка височина, което не позволи на вражеските радары да ги засекат. С помощта на антирадарни ракети „Сайдарм“ хеликоптерите пробиха огромна дупка в иракската система за противовъздушна отбрана. През тази дупка влетяха стотици изстребителни и бомбардировачни самолети на силите на коалицията. За броени часове буквално цялата иракска ПВО беше извадена от строя.

И това се беше случило преди повече от десет години. Оттогава „Апачи“-те бяха напълно модернизирани. Бяха им монтирани радары за контрол на огъня „Лонгбоу“, усъвършенствани навигационни системи, ракети „въздух-въздух“, управляеми ракети „стреляй и забрави“. Устойчивостта и здравината на машината в бойни условия беше подобрена благодарение на модернизираните двигатели и авионика.

Винтокрилият оръжен комплекс не беше проектиран за унищожаване на сгради и лековъоръжени мъже, но пилотите нямаха намерение да оспорват решенията на шефовете си от Тел Авив. Щом искаха да размахат с чук муха, то си беше тяхна работа. Пилотите и помощник-пилотите стрелци чакаха да им дадат заповеди и непрекъснато наблюдаваха приборите на таблата.

Пилотите оглеждаха местността с помощта на сензорите за нощно виждане и контролираха функциите на винтокрилите машини, докато помощник-стрелците гледаха през мерниците на системите за следене на целите. Разузнавателният самолет, летящ над града на височина четири хиляди и петстотин метра, непрекъснато изпращаше информация в бордовите им компютри за контрол на огъня. Многобройните цели бяха облъчвани с лазери. Оставаше им единствено да заредят ракетите и да ги изстрелят.

„Зелената светлина“ им беше дадена по кодиран комуникационен канал. Двата турбинови двигателя „Дженерал Илектрик“ на всеки от хеликоптерите едновременно увеличиха мощността си и машините започнаха да се издигат. Прелетяха над планинския хребет, предпазливо приближавайки Хеброн със скорост петнайсет възела. С всяка следваща секунда компютрите за следене на целите неуморно изчисляваха нови

варианти за поразяване на всеки от обектите. За по-малко от минута Хеброн щеше да потъне в пламъци.

ГЛАВА 28

Пръстите му тъкмо бяха докоснали студената стомана на беретата, когато завибрира спътниковият телефон. Рап трепна и това не остана незабелязано за острото око на генерала.

За да замаскира напрежението си, Рап се усмихна:

– Така и не можах да свикна с тия проклетни вибриращи телефони! – Той извади апарата от калъфа на колана си. – Извинете ме, генерале, но трябва да се обадя. Чаках това позвъняване.

Моро също се усмихна престорено и кимна.

Сега вече наблюдаваше всяко движение на Рап с повишен интерес.

– Ало – заговори в слушалката Рап. После човекът от отсрещната страна на линията му каза нещо. – Да, сделката ще стане. Съгласи се да ни сътрудничи... Ще ни струва малко повече обаче, но генералът ме увери, че ще изпълни искането ни. – Рап се усмихна и кимна на генерала. – Да... добре... топката е във вашето поле сега. Ще ви съобщя останалите подробности, когато се върна... Да, добре... Ясно, чао. – Той остави настрана телефона и се обърна отново към събеседника си: – Те са много доволни, генерале. Не им харесва, че вдигате цената, но ако удържите на обещанията си, ще го преглътнат.

– Добре. – Моро се поотпусна.

– А сега – Рап се изправи – ме извинете, трябва да се връщам в Манила и да свърша една друга работа. Ако имате нужда от помощ при изпълнението на споменатите вече задачи, не се стеснявайте да я поискате.

Моро също стана и протегна ръка.

– Не се тревожете, господин Рап, хората ми са едни от най-добрите в света. – Той уверено се усмихна и стисна ръката му.

Рап също се усмихна и се престори, че не забеляза как Моро стисна дланта му малко по-силно от обичайното. Понечи да се дръпне, но Моро не го пусна.

– Кажете ми, господин Рап – прошепна заговорнически той. – Генерал Ризал също ли е на ваша издръжка?

Рап отново се опита да издърпа ръката си, но Моро го стисна по-силно. Той замахна и изби ръката на филипинеца, след което го придърпа рязко към себе си.

– Не ми играйте номера, генерале!

– Вие не си играйте с мен номера. Писнало ми е от вашата страна и от вашата безпардонност. Нека се изясним добре – никога няма да можете да ме притежавате. Ще изпълня своите задължения по сделката, която сключихме днес, и само толкова. Кажете това на вашите шефове във Вашингтон. И им кажете, че ако не им харесват условията, семейство Андерсън никога няма да се върнат у дома си. А сега се разкарайте от лагера ми, преди да съм наредил да стрелят по вас. – И пусна ръката му.

На Рап му бяха необходими неимоверни усилия, за да се съдържи да не стовари лявото си кроше в челостта му. Този човек имаше психологически проблеми, далеч надхвърлящи информацията от досието му, с което Мич се беше запознал предварително. Единственото, което го възпря да не удари психопата, беше фактът, че най-добрият снайперист в света чакаше на един хълм на километър и половина оттук, готов да сложи доста по-категоричен край на тази драма.

При тая мисъл Рап обърна гръб на генерала и мълчаливо си излезе. Отвън полковник Барбоза и адютантът разговаряха. Рап посочи на полковника хеликоптера и се отправи натам. Докато вървеше, извади телефона и набра номера на Коулман. След няколко секунди приятелят му вдигна.

– Видя ли палатката, от която току-що излязох?

– Тъй вярно.

Рап направи знак на пилотите да запалят двигателите на хеликоптера.

– Той е там.

Беше стигнал на половината път до машината, когато чу някой да вика зад него. Беше генерал Моро, изпъчил се пред палатката, с кобур през рамото. За миг Мич си помисли, че онзи крещи на него, но после разбра, че гневът е насочен към полковник Барбоза.

Полковникът, който също беше тръгнал към хеликоптера, спря. Рап не чу какви точно бяха думите на Моро, но, изглежда, по-високопоставеният се възмущаваше защо подчинените не му искат разрешение да напускат лагера.

Рап светкавично прецени ситуацията и отново извади телефона. Този път зададе само един въпрос на Коулман.

Коулман отправи въпроса на Рап към Уикър и изчака. Уикър лежеше проснат на земята, напълно неподвижен. Лявото му око бе залепено за мерника. Вече беше измерил с лазерния далекомер разстоянието до целта и беше направил необходимите поправки с оглед скоростта на вятъра и надморската височина. Сякаш беше изпаднал в транс, пулсът му

се беше забавил до трийсет и два удара в минута. Сложи показалец върху спусъка и прошепна на Коулман:

– Само кажи.

Коулман погледна през бинокъла, за да се увери, че никой друг не се намира в огневото поле. После нареди:

– Стреляй!

Уикър бавно вдиша. Левият му показалец плавно натисна спусъка. Чу се много тихо изщракване, след което проехтя силен гръм. Масивната дълга почти метър и петдесет пушка изстреля куршум „Рауфос А“. Пукотът на петдесеткалибровия патрон разтърси спокойния изграв.

В един миг генералът стоеше там и крещеше на подчинения си, а в следващия сякаш беше издухан от някаква невидима сила. Секунда-две съзнанието се опитваше да проумее странното явление, станало пред очите им. Само Рап знаеше какво се е случило. Той отново закричи, но не към хеликоптера, а в противоположна посока. Силата, с която тялото на генерала беше повалено на земята, най-вероятно означаваше, че Уикър си е свършил безупречно работата. Но Рап искаше да се увери отблизо и да размени две думи с полковник Барбоза, преди нещата да са загрубели. Според първоначалния план той трябваше да се намира във въздуха по време на изстрела. Рап обаче беше съзрял възможност и бе решил да се възползва от нея.

Той стигна до Барбоза точно когато адютантът започна да схваща какво се е случило. В края на краищата от мястото на лейтенанта тялото на генерала се виждаше най-добре. Рап не го изпускаше от очи. По лицето на младия филипинец се четеше объркване.

Мич сграбчи Барбоза за лакътя и изсъска:

– Поемете командването! На хълма има вражески снайперисти. Накарайте хората да се размърдат. Някой трябва да понесе вината!

И двамата се затичаха.

Умът на Барбоза препускаше бясно и полковникът вече се питаше дали мистериозният американец не знае повече, отколкото показва. Но въпросите щяха да почакаат. Наистина там някъде горе имаше снайперист. А нищо не караше кожата на професионалния воин да настръхва така, както мисълта за промъквач се в опасна близост вражески стрелец. Барбоза беше участвал в истински сражения достатъчно пъти, за да знае, че неподвижната мишена е по-лесна за поразяване от движещата се. Затова се нахвърли върху шокирания лейтенант:

– Прикрий се, глупак такъв! По нас стреля снайперист!

Рап изтича покрай трупа на Моро и му хвърли бърз поглед, за да е

сигурен, че мисията е приключила. Доказателството беше потресаващо. Цялата тилна част на генералската глава липсваше. Мич продължи да тича покрай палатките. Не чувстваше нищо друго освен удовлетворение. Моро беше предал страната си, военния си мундир и най-близкия съюзник на страната си. Беше пролял американска кръв, за да задоволи собствения си егоизъм. Сега обаче лежеше в локва кръв. Сам си беше избрал измамно лесната пътека.

ГЛАВА 29

Дейвид беше мислил много за този момент, докато го караха из Западния бряг. Обърна се леко настрани в кожената седалка на колата. Така можеше по-лесно да извади ножа, скрит в подметката на дясната му обувка.

– Къде е Хасан? – настоя Атва.

Дейвид се намръщи.

– Искам да знаеш, че не съм го желал аз. Той ме провокира. Аз само реагирах и отвърнах. Не му стигна акълът да разбере, че не може да ми посяга.

– Попитах те къде е той! – рязко повтори Атва.

Пръстите на Дейвид напипаха часовника на китката му.

– Последния път, когато го видях, лежеше на земята в безсъзнание.

Но не беше сериозно ударен.

– Как? Защо?

– Аз го направих. – Дейвид започна да натиска бутоните на часовника в уговорената последователност. Когато натисна и последния, затвори очи и наведе глава, сякаш се срамуваше от постъпката си.

Експлозията сvari Атва неподготвен.

Докато към бронираните стъкла на мерцедеса се носеха стотици осколки, Дейвид бръкна с палец в подметката и отвори тайното скривалище. Умело извади малко сгъваемо острие. Преди Атва да разбере какво става, Дейвид го притисна към страничната стена на колата. Острият като бръснач нож с дълго осем сантиметра острие преряза вратната вена на жертвата. От раната рукна кръв и опръска лицето на Дейвид. Атва се хвана за гърлото, за да спре кръвта, шуртяща от дясната страна, но в същото време Дейвид замахна и срязва вената от другата страна на врата.

Оттам бликна нов фонтан кръв и оплиска стъклото.

Главният директор на МОСАД скочи от стола си. Наведе се над бюрото и трескаво впери поглед в големия екран. Притвори очи и се опита да разгадае кои са двамата мъже, току-що излезли от къщата. Можеше да се закълне, че единият е Джабрил Хатаби, другият също му беше познат отнякъде. Но преди да ги е разпознал, двамата се скриха от погледа му на задната седалка на паркирана близо до къщата кола. Фридман, намръщен и напрегнат, се обърна към генерала от лявата си

страна и кресна:

– Стреляйте по тази кола!

После отново насочи вниманието си към паркираната кола. Докато се чудеше дали автомобилът ще потегли, или не, го заслепи ярък блясък.

Директорът на МОСАД веднага разбра какво се е случило. В залата се възцари суматоха, всички заговориха едновременно.

Фридман отново се обърна към генерала:

– Дайте на „Апачи“-те зелена светлина.

– Ами колата?

На екрана не се виждаше нищо друго освен кълбо пламъци и прах. Сигурен беше, че единият от влезлите в колата е бил Джабрил Хатаби. Досещаше се кой е бил и вторият.

– Унищожете колата – отвърна без колебание Фридман.

Аналитикът от другата му страна се изправи и се намеси:

– Ами агентът ни? Убеден съм, че е в колата.

– Чухте заповедта ми – пренебрегна думите му Фридман.

Бен Фридман нямаше да се съсипе от мъка по загиналия Джабрил Хатаби.

Дейвид изскочи от мерцедеса и се озова сред облак прах. От пращинките бетон и кордит му залютя на очите и той ги затвори. Трудно беше и да се диша. Той вдигна тениската си пред носа и устата си.

След като си пое въздух, той отново се пъкна в колата, извади оттам трупа на Атва и го измъкна на улицата. Дейвид не виждаше почти нищо, на няколко пъти едва не се препъна. Отляво се забелязваха няколко големи огнища на пожара. Преди минути там се намираще къщата. Стъпи върху нещо меко. Огледа го отблизо и разбра, че това е един от пазачите, които стояха пред вратата.

Остави Атва до пазача и тръкна по улицата. Според сделката му с Фридман Дейвид трябваше да чака пристигането на Израелските сили за отбрана и да се остави да го арестуват. Запита се колко ли време ще им отнеме да се доберат дотук през блокадите. Тогава чу ужасен звук, подобен на писък, и инстинктивно се хвърли на земята.

ГЛАВА 30

Хеликоптерът на филипинската армия се приближи към Амфибийната група в готовност от запад. По средата на морската формация се намираше застрашителният десантен вертолетоносач „Бело Ууд“. Рап с нетърпение чакаше машината да кацне. Денят беше започнал с неприятности, но накрая всичко се оправи. И точно когато всичко си тръгна по плана, го сюрпризираха. Малко повече от час след като генерал Моро беше ликвидиран, се обади Коулман и докладва нещо много интересно. Първоначално реагира на новината за семейство Андерсън като на манна небесна, но после съзря проблема.

Филипинските Специални части се бяха разбеснели след смъртта на командира си. Точно както Рап и се надяваше да стане. Подразделение от над двеста души се приготви за истинска война. Два антиснайперистки екипа бяха разпратени из района с надеждата да открият някакви следи, докато полковник Барбоза пое командването на лагера и се приготви за изпращането на допълнителни патрули. Мъжете искаха кръв.

Рап наблюдаваше загрижено подготовленията. Вътрешно беше доволен. Всичко, изглежда, вървеше по план. Групата от филипинските Специални части щеше да преследва „Абу Саяф“, в Манила генерал Ризал щеше да настоява американските военни да се присъединят към лова на терористи. И при съвместната акция щяха да открият Андерсънови, да ги спасят и веднъж завинаги да приключат с „Абу Саяф“.

Коулман обаче промени всичко това, когато му се обади да му съобщи какво е видял на острова. И му каза, че лагерът на „Абу Саяф“ се намира само на шест километра и половина от лагера на филипинските части. Първоначалният план беше Коулман и екипът му да се придвижат към брега и оттам да се доберат до точката на изтегляне с плуване. Но този план вече не беше актуален. Коулман не искаше да губи контакта с Андерсънови и Рап беше съгласен с него.

И сега трябваше да се изправят срещу група побеснели филипински командоси, които жадуваха за мъст. Четирима американски тайни агенти се бяха оказали между чука и наковалнята.

Ако двата противника се сблъскаха, неминуемо щеше да се стигне до клане, в което шансовете на семейство Андерсън нямаше да са никак големи. Рап трябваше да обуздае гнева на филипинците.

Той вдигна телефона и набра Айрини. В Ленгли денят преваляше.

Рап поиска две неща. Първото беше Кенеди да накара генерал Флъд да притисне генерал Ризал и филипинците да задържат войските си в лагерите, докато той и Коулман не измислят приемливо решение. Второто, което поиска, в момента се намираще пред него. Корабът на американските ВМС „Бело Ууд“ пореше вълните на филипинско море с дванайсет възела. Масивните перки на двигателите оставяха бяла дияра, която се виждаше докдето поглед стига. Корабите за охрана и поддръжка бяха обкръжили вертолетоносача във формата на диамант, простираща се километри. От изток се задаваха буреносни облаци. Рап първо наруга лошото време, но после му хрумна, че може да им е от полза.

Филипинският хеликоптер се приземи на широката палубна писта на „Бело Ууд“. Мич Рап изскочи навън като куршум и се насочи към огромната надстройка на командния пункт. Доста кораби беше обходил и знаеше кое къде да намери. Когато приближи кулата, един военноморски лейтенант му протегна ръка.

– Здравейте, господин Рап. Аз съм лейтенант Джаксън. Дяволски се радвам да се запозная с вас.

Офицерът стисна силно и ентусиазирано дланта му. Дори и да я нямаше значката-тризъбец на зелената униформа, Мич пак щеше да разбере, че мъжът с атлетичната фигура, дългата коса и брадичката е тюлен.

– Точно вас търсех, лейтенант.

Джаксън се ухили. Като повечето си колеги и той знаеше много добре кой е Мич Рап. Появата му на „Бело Ууд“ беше добър знак.

– Имам заповед да ви заведа право при капитана.

Джаксън влезе в кулата и Рап го последва.

Двамата се качиха по металните стълби няколко етажа по-нагоре, след което минаха през един тесен коридор. Спряха пред сива врата с табелка КАПИТАН ФОРЕСТЪР.

Джаксън почука на вратата и изчака разрешение да влязат. Отвътре отговори почти веднага.

Джаксън козирува.

– Господин Рап се явява по ваше желание, господин капитан.

Капитан Шъруин Форестър остави настрана книгата, която четеше. Висок над два метра, Форестър изглеждаше като гигант в тесните пространства на кораба. Таванът беше на сантиметри от темето му.

– Благодаря ви, лейтенант, свободен сте. – Форестър прекоси кабинета си и огледа госта. После се усмихна широко и се обърна към Рап: – Е, господин Рап, днес ми бе за първи път. Никога досега не ми се е

обаждал лично председателят на Обединеното командване. Не и докато съм бил в морето.

Рап също се усмихна. Имаше нещо, което веднага го накара да хареса Форестър.

– Това хубаво ли е, или лошо, сър?

Форестър помисли секунда.

– Не обичам да стоя със скръстени ръце и да не правя нищо. Особено след случилото се снощи. Мога само да предположа, че щом човек с вашата репутация идва на кораба ми така ненадейно, значи е за добро.

Рап кимна. Изглежда, Форестър беше истински воин, а не някой бюрократ, правещ се на офицер.

– И аз мисля, че ще ви хареса това, което съм ви приготвил.

– Добре, тогава да поседнем. – Капитанът го заведе при едно канапе с четири фотьойла около него. Апартаментът не беше много голям, но за кораб си беше направо огромен. Форестър и Джаксън седнаха на канапето, а Рап се разположи срещу тях във фотьойла.

– Та, господин Рап – Форестър кръстоса дългите си крака – какво ви води насам, толкова далеч от дома?

Рап вече беше обмислил нещата предварително. Денят щеше да е тежък и за да успее, тези двама мъже трябваше да дадат всичко от себе си. Дълго беше работил в среда, в която всички бяха обсебени от мания за тайни, но така и не свикна с някои техни правила. Да, някои планове наистина трябва да се пазят в тайна, но по-добре беше военните на терена да са наясно със ставащото.

Според Рап случаят в момента беше точно такъв, а и едва ли щеше да изтече информация от двамата морски офицери. Те патрулираха вече повече от месец и споменът за семейство Андерсън още беше пресен в главите ми. Освен това бяха загинали техни бойни другари. На тях можеше да им се вярва.

– Това, което ще ви кажа, не бива да излиза оттук. Дори една дума автоматично слага край на кариерата ви. Достатъчно ли съм ясен? – Двамата кимнаха. – Добре. – Мич се обърна към Форестър: – Тюлените, които закарахте на брега преди няколко нощи и които попаднаха в засада... тяхната мисия беше провалена от изтекла информация. Изтекла на много високо ниво.

След дълга пауза Форестър попита:

– Откъде?

– От Държавния департамент. Скоро медиите ще огласят фактите. Помощник-държавният секретар Аманда Петри присъства на брифинга

на Съвета за национална сигурност за операцията. Изрично ѝ беше казано да не споделя информацията за спасяването на заложниците с никого, включително и с посолството в Манила. Когато измъкнем семейство Андерсън, сами щяхме да съобщим на филипинското правителство. Дори и да се възпротивяха – Рап сви рамене, – нашата позиция беше достатъчно твърда. Американците са държани като заложници вече шест месеца, а те досега не си помръднаха пръста да ги освободят. Дори разкрихме, че са спъвали усилията ни за освобождаването им. – „Спъвали“ беше меко казано. – След като нашите момчета попаднаха в засада, директорът Кенеди започна разследване. Изглежда, е имала хора, които са следели как се развиват нещата тук. Това, което открихме, хич няма да ви хареса. Малко преди спасителната операция Аманда Петри е изпратила електронно писмо до посланик Кокс в Манила. В мейла тя е описала плана на мисията. На свой ред посланик Кокс е предал информацията на човек от филипинското правителство.

– На кого? – попита Джаксън.

– Не мога да ви кажа.

– Не можете или не искате?

– Не искам. Няма значение. Сега да преминам към най-интересната част. Срещали ли сте се с генерал Моро?

Форестър поклати глава, а Джаксън отвърна:

– Няколко пъти.

– Какво мислиш за него?

– Според мен той нещо ни е сърдит – на мен и моите момчета. Има ни зъб за нещо.

– Да – съгласи се Рап. – А може би не иска американците да се разхождат из малкия му остров?

– Да, а освен това винаги се опитва да докаже, че неговите бойци са по-добри от нас.

– Наистина ли е така?

Джаксън се изсмя.

– Как ли пък не!

На Рап подобен отговор му прозвуча самохвално и горделиво.

– По-конкретно, ако обичаш. Как са в стрелбата и в действията в джунглите? Каква е дисциплината им?

– Бяха изключително дисциплинирани. В това отношение Моро беше истински садист. Бяха в страхотна форма. Можеха лесно да се справят с дългите преходи, носейки на гърба си големи раници. Никой от тях не се осмели да хленчи или дори да изпъшка. Но те стрелят много

по-малко от нашите екипи.

Това беше важна информация.

– А в джунглата как се държаха? Добри следотърсачи ли бяха?

– Интересно е, че ми задавате подобен въпрос – отвърна Джаксън. – Бяха страхотни следотърсачи. Можеха да открият и игла в джунглата. Бяха по-добри от нас, с изключение може би на един от моите.

– Какво му е толкова интересното на въпроса?

– Ами щом са толкова добри следотърсачи, защо досега не са попаднали на дирите на семейство Андерсън? Няколко пъти се натъквахме на лагери, които очевидно бяха опразнени от терористите в последния момент. Тогава настоявах хората на Моро да ги натиснат и подгонят, но те винаги намираха някакво оправдание, че трябва да останем по местата си. Поне час седяха до радиостанцията и чакаха заповед, докато разузнавачите се разпръсваха из джунглата и търсеха следите на бунтовниците.

– Опитайте ли се да ги преследвате сами?

– Разбира се. Моро побесня. Дори се качи на хеликоптера и дойде при нас. Навика ми се пред моите и неговите хора, а после се свърза с моя командващ офицер в Гуам и му се разкрещя и на него. Накрая получих мъмрене и сега не ме пускат да слизам от кораба.

– Е, лейтенант, мисля, че ще мога да залича това мъмрене от лично ви дело.

– Моля? – не разбра Джаксън.

– Само ми напомнете, когато всичко свърши, и ще се погрижа... Всъщност дори ще направя така, че мъмренето да бъде заменено с похвала. Интуицията не ви е подвела. Генерал Моро беше предател.

– Предател?

– Точно така.

– Забелязах – намеси се капитан Форестър, – че казахте „беше“, а не „е“. Случайно ли?

Ето тук нещата ставаха много деликатни. Проблемът беше не да признае смъртта на Моро. Така или иначе щеше да се разчуе скоро. Трудността беше как да обясни кой го е убил и откъде са знаели, че е предател. Рап реши да разкрие само част от истината:

– Генерал Моро е приемал подкупи от „Абу Саяф“. – За връзките на Моро с Китай реши да премълчи. – Както вече посочихте, лейтенанте, той никак не обичаше американците.

– Значи „Абу Саяф“ са му плащали да не ги преследва?

– Правилно.

– Ах, този кучи...

Форестър прекъсна младшия офицер:

– Генерал Моро имал ли е нещо общо със засадата срещу нашите?

– Боя се, че да.

Форестър едва овладя гнева си.

– Да се върна към първия си въпрос тогава. Генерал Моро още ли е сред живите?

– Не.

Джаксън, който беше добре запознат с репутацията на Рап и знаеше, че агентът от ЦРУ е бил в лагера на филипинските Специални части тази сутрин, го попита развълнувано:

– Вие ли го убихте?

Форестър се изкашля.

– Лейтенанте, мисля, че не бива да задаваме такива въпроси.

– Няма нищо – отвърна Рап. – Не, не го убих аз. Застреля го снайперист.

– Снайперист? – повтори Джаксън.

– Да. Лагерът не беше охраняван по периметъра. Абу Саяф изпратиха свой човек, който се промъкна достатъчно близо и застреля генерала рано тази сутрин. – Рап замълча, за да види как ще бъдат възприети думите му. – Това е официалната версия. А сега искате ли да чуете какво наистина се случи?

Двамата му събеседници кимнаха, Джаксън – по-ентусиазирано от Форестър.

– Информацията, която ще споделя с вас, е строго секретна. Наблягам на тази подробност. В часовете преди изгрев-слънце тази сутрин снайперистки екип на американските Специални сили проникна на острова, зае позиции и малко след изгрева произведе изстрела.

Двамата офицери приеха новината с мълчание.

– Това обаче не е всичко. Докато се придвижваха към позицията си, екипът забеляза семейство Андерсън и техните похитители. Четиримата командоси се разделиха на два екипа – единият да проследи Андерсънови, а другият да ликвидира генерала.

– Знаем къде крият семейство Андерсън? – предпазливо предположи Джаксън.

– Да.

Форестър се наведе напред.

– Знаем точно къде се намират?

– Абсолютно точно и ще отидем да ги приберем.

ГЛАВА 31

От студеното вечерно мартенско небе се сипеха бели снежинки, докато по Пенсилвания Авеню се редяха черни лимузини, които чакаха на опашка да разтоварят важните особи пред северния вход на Белия дом. Президентът даваше вечеря в чест на канадския министър-председател. Айрини Кенеди помоли шофьора да спре пред югозападната порта. Тя нямаше време да чака. Трябваше да си каже няколко думи насаме с президента, преди да започне пиршеството.

Младата директорка на Централното разузнавателно управление не се доверяваше лесно. В нейния занаят нещата не винаги бяха такива, каквито изглеждаха. Хора и държави непрекъснато се опитваха да я измамат и заблудят, затова, дори и да се довереше на някого, винаги имаше едно наум. Мич Рап беше единственото изключение от правилото. Той беше един от малцината, на които Кенеди наистина можеше да разчита.

Двамата имаха различен подход, но Рап беше крайно ефективен и съвестта му беше чиста.

Той изпитваше само презрение към политиците във Вашингтон. Както доказа за пореден път провалената спасителна операция във Филипините, столицата беше тъпкана от най-различни служби, в които работеха прекалено много хора. Не беше необходимо да си майстор на шпионажа, за да разбереш, че колкото повече са играчите в една операция, толкова по-голяма е вероятността от изтичане на информация.

Именно затова искаше да говори Кенеди с президента и с генерал Флъд тази вечер. Рап ѝ се беше обадил, за да ѝ съобщи добрата новина за семейство Андерсън, но след това поиска нещо доста необичайно. Първоначално молбата не се хареса на Кенеди, но сега, след като премисли нещата, тя си каза, че планът наистина е доста оригинален. Издържан бе в класическия стил „Мич Рап“, а никой не можеше да оспорва внушителния списък на успешните акции на нейния агент.

След като от Тайната служба провериха набързо лимузината, тя беше пропусната през югозападната порта. Кенеди излезе от колата, като придържаше полите на вечерната си рокля. Един униформен служител на Тайната служба отвори вратата пред нея и тя забързано влезе в Западното крило.

Кенеди мина покрай Оперативната зала. Излезе извън сградата и

заобиколи Колоната. Президентът вървеше по този маршрут всеки ден. В Палмовата зала я чакаше специален агент Джек Уорч, човекът, който отговаряше за личната охрана на президента Хейс.

– Тази вечер си много красива, Айрини – каза винаги галантният агент.

– Благодаря ти, Джек, ти също.

Уорч, като всички агенти от личната президентска охрана, дежурни тази вечер, беше облечен официално. Той предложи кавалерски ръката си.

– Президентът и генерал Флъд са горе и те чакат.

Кенеди харесваше Уорч. Той беше истински професионалист, който работеше упорито и много обичаше семейството си.

– Как са Шийла и децата? – попита го Кенеди.

– Добре са. А Томи? – Уорч имаше предвид седемгодишния син на Кенеди.

– Расте много бързо... вече започва да става малко нахален. Нали знаеш, на неговата възраст... – На езика й беше да каже, че на детето му липсва баща, но се въздържа. Не беше в неин стил да се оплаква.

Взеха асансьора до втория етаж.

– Какво прави моят любим антитерорист? – попита Уорч.

Кенеди се запита дали агентът задава въпроса от любезност, или наистина иска да знае с какво се занимава в момента Рап. На Уорч, разбира се, можеше да се вярва безрезервно, но не му трябваше да научава секретната информация.

– Добре е.

Агентът се почувства неловко.

– Жена му дойде при мен преди малко. Искаше да разбере къде се намира.

– И?

Асансьорът спря и вратата се отвори.

– Казах й, че нямам представа.

Кенеди първа пристъпи в коридора.

– А така ли е наистина?

Уорч се намръщи.

– Да.

– Добре – отвърна Кенеди.

Двамата закрачиха по широкия коридор. Спряха пред вратата на президентския кабинет.

– Айрини – поде агентът загрижено, – мисля си, че някой трябва да

говори с Анна.

– Защо?

– Мисля си, че ти трябва да говориш с нея.

– И да ѝ разкрия тайните операции на ЦРУ ли? – саркастично реагира Кенеди.

– Не, разбира се, че не. Но някой трябва да ѝ каже да престане да задава въпроси.

– Тя е репортер. Такава ѝ е работата.

– Знам, но той е неин съпруг, за Бога, и в противен случай нещата само ще се влошат. Мисля, че ако я успокоите малко, няма да е така.

– Тя тук ли е в момента?

– Да.

От друга страна, докато Мич го нямаше наблизо, това беше идеална възможност да си изясни някои положения със съпругата му. Между двете отдавна съществуваше напрежение и тъй като и двете очевидно щяха да играят значителна роля в живота на Рап, трябваше да поговорят за някои неща.

– Добре, ще опитам да се видя с нея по-късно.

Уорч почука на вратата на кабинета, изчака секунда и отвори. Председателят на Обединеното командване и главнокомандващият седяха до камината и играеха карти. Генерал Флъд държеше чаша с кафява течност, за която Кенеди предположи, че е бърбън. А какво си беше сипал президентът, нямаше идея. Той пиеше само за компания и нямаше любимо питие. Беше го виждала да пие вино – червено и бяло, бира, водка, уиски и бърбън. Никога обаче не го беше виждала пиян, освен де-то започваше да говори с малко по-висок тон.

Двамата мъже станаха и също направиха комплименти на директора на ЦРУ колко добре изглежда. Кенеди им върна жеста и се настани на канапето. Президентът ѝ наля водка с лед. Айрини бе разбрала, че е по-добре да приеме каквото и да е питие и да го подмята в ръцете си, вместо да повтаря многократно, че не иска нищо за пиене.

Президентът седна отново в стола си и взе ръка. Погледна над картите си и каза:

– Чий ред е?

– Ваш – отвърна генералът.

Хейс понечи да извади една от картите си, но после размисли и я върна.

– Та, Айрини, какви мисли се въртят в ума ти?

– Имаме напрегната ситуация, сър, и сметнах, че трябва да знаете за

нея.

Кенеди хвърли поглед към генерал Флъд, за да отгатне дали е споделил с президента по-ранния им разговор. Той обаче с нищо не показва да е провеждал трудна дискусия.

Тя отново се обърна към президента, който най-накрая бе решил коя карта да сваля.

– Няколко часа преди изгрева внедрихме екип във Филипините, на остров Динагат, за да се погрижи за генерал Моро. Докато се придвижваха към първоначалната си позиция, членовете на екипа се натъкнаха на враждебно настроени въоръжени лица, които идентифицираха като колона бунтовници от „Абу Саяф“.

Хейс сваля всичките си карти. Не му харесваше този доклад. Последното нещо, което му трябваше сега, беше загинали американски войници на Филипините.

– Моля те, кажи ми, че не е имало засада! И този път!

– Не, сър, нямаше. Екипът не беше забелязан от противниковата страна. Те оставиха колоната да мине покрай тях, след което продължиха към изпълнението на първостепенната си задача.

Хейс беше малко объркан.

– Тогавя какъв е проблемът?

– По-скоро бих казала, че става дума за възможност, не за проблем.

– Да чуя.

– Вражеската колона е съпровождала семейство Андерсън – и петимата.

– Сериозно ли говориш?

На Кенеди въпросът ѝ се стори малко странен, тъй като тя не се славеше с чувство за хумор.

– Да, сър, екипът се раздели на две групи от по двама души. Едната двойка се зае с първоначалната цел на мисията, а другата проследи вражеската колона.

– Знаем ли къде се намират?

Тя се усмихна лукаво.

– Имаме разузнавачи там, сър. Знаем точно къде се намират. Спътниковите координати и всичко останало.

Хейс рязко се изправи. През последните шест месеца не беше минал и ден, без да се сети за бедното семейство.

– Искам в Оперативната зала до един час да се свика Съветът за национална сигурност. – Хейс погледна часовника си. – Ще си намеря някакво оправдание да се измъкна от партито. – Той забеляза, че Кенеди е

разтревожена. – Какво има?

– Не мисля, че трябва да бием камбаната толкова скоро.

– Защо? – озадачи се Хейс.

– Мич помоли да не вдигаме много шум. Той се намира на борда на „Бело Ууд“ и извършва тактическа оценка, докато екипът ни е на терена и непрекъснато му подава информация за целта.

– Какво точно имаш предвид под „да не бием камбаната“?

– Имате ли доверие на Мич, сър?

– Разбира се!

– Той смята, че бойната група на „Бело Ууд“ разполага с всички средства за изпълнението на успешна операция за спасяване на заложниците. В светлината на последните събития той предпочита да не действат целия апарат на националната сигурност.

Хейс скръсти ръце на гърдите си и се замисли. Очевидно беше, че е раздвоен между доверието си към Рап и естествения си инстинкт да решава ситуациите.

– За какви срокове говорим?

– Филипините са с четиринайсет часа преди нас, сър. Там вече е утре сутрин. – Кенеди намести очилата си. – Най-рано можем да започнем спасителната операция след залез-слънце, което ни предоставя най-малко единайсет часа да се подготвим. Мич предлага да му дадем правомощия да организира плана си на място и да ни докладва утре сутринта наше време преди спасителната акция.

Хейс помисли за миг и се обърна към Флъд:

– Какво смяташ ти?

Председателят на Обединеното командване погледна към Кенеди:

– Какво имаме срещу нас?

– Числеността възлиза на шестнайсет въоръжени мъже... предимно леки автомати, картечници и няколко РПП.

Като войник, участвал в доста битки, Флъд не харесваше идеята действията да се ръководят на няколко хиляди километра оттук. Но като пресметна собствените им сили, отвърна:

– „Бело Ууд“ разполага с достатъчно мощ да се справи със задачата, сър. На кораба има оперативно подразделение и разузнавателен взвод на Морската пехота. Плюс батальон Морска пехота, ако ситуацията загубее.

Хейс отново погледна часовника си.

– Какво ми препоръчваш?

– Бих оставил Мич да осъществи плана. Можем да се съберем в

Оперативната зала утре сутринта на брифинг, преди да дадем зелена светлина. Дотогава ще е най-добре да не им се бъркаме.

Президентът се изправи замислен.

– Айрини, предполагам, и ти си съгласна?

Предшественикът на Кенеди й беше дал много ценни уроци. Един от тях беше, че е по-лесно да убедиш в нещо хората на власт с помощта на собствените им думи.

– Вие сам го заявихте, сър. Мич може да се справи. Бих казала, че той е най-подходящият за случай като този.

– Добре. Тогава се разбираме да се съберем утре сутринта. Дотогава очаквам от вас да следите подробно ситуацията.

Кенеди и Флъд кимнаха.

– Добре, а сега ме извинете, трябва да отида да взема половинката си.

ГЛАВА 32

Флъд и Кенеди взеха асансьора до първия етаж. В просторната зала „Кросхол“ се бяха събрали десетки хора, които чакаха по стълбите да слезат президентът и канадският премиер с първите дами, за да ги приветстват. Сред чакащите имаше чужди посланици, журналисти, високопоставени особи, сенатори, конгресмени, двама съдии от Върховния съд и доста шоу-звезди и богати спонсори.

Това, че директорът на ЦРУ и председателят на Обединеното командване слизаха по тези стълби, неминуемо щеше да доведе до спекулации и приказки за надигаща се криза.

Кенеди и Флъд излязоха от асансьора и охраната ги поведе покрай червените възета, преграждащи единия край на коридора. Бяха минали едва пет метра сред събралото се множество, когато генералът беше спрял и отклонен от водача на мнозинството в Сената. Кенеди продължи по пътя си, защото иначе сенаторът щеше да придърпа и нея, за да я разпитва и да прави опити да изкопчи от нея информация. Според Айрини тържествена вечеря от такъв ранг не беше място за обсъждане на въпроси от областта на националната сигурност. Тя продължи към Източната зала. Търсеше си нещо за пиене. Сега, останала сама на партито, почувства нужда да свали малко напрежението.

Почти беше стигнала до бара, когато някой я стисна за ръката. Кенеди се обърна. Лицето срещу нея й беше познато. Не бе много дружелюбно.

– Здравейте, директор Кенеди.

Кенеди погледна към репортерката с ослепителни зелени очи и се усмихна.

– Анна, за последно те моля, наричай ме Айрини.

– Просто се старая да съм любезна – отвърна Анна Рап. Недолюбоваше шефката на съпруга си. Трябваше да признае, че до голяма степен причината за подобни чувства беше фактът, че Кенеди познава Мич по-добре от нея.

– Хм. – Кенеди явно не й повярва.

Затова Анна премина направо към въпроса:

– Ще ми кажеш ли къде е Рап? Моля те.

Кенеди се вгледа в красивата репортерка и се сети за разговора си с Джак Уорч отпреди малко. Сега като че беше подходящият момент да

си поговорят.

– Анна, ела да пийнем нещо – каза Айрини и поръча и на двете по едно мартини.

– Айрини, аз съм на работа тук. Не мисля, че е добра идея да пия алкохол.

– Анна, аз винаги съм на работа. Не се обиждай, но моята длъжност е много по-важна от твоята. Освен това – тя огледа разголения вечерен тоалет на журналистката – не мисля, че точно в този си вид ще взимаш интервю на живо от някой от тук присъстващите.

Анна беше сварена неподготвена както от тона, така и от смисъла на думите. Досега не беше чувала подобно нещо от винаги учтивата и лаконична Кенеди.

– Не, но винаги когато се намирам в Белия дом, то е по служба.

Кенеди не й обърна внимание, взе двете мартинита от бармана и подаде едната чаша на Анна.

– Ела с мен.

Те потърсиха тихо и уединено място. Докато вървяха из залата, привлякоха не един и два мъжки погледа. Две сами красиви жени – познатата на всички ослепителна Анна Рап и Айрини Кенеди, стилна и резервирана, но също позната на мнозина, макар и поради други причини.

По пътя им към Източната зала няколко души се опитаха да спрат Кенеди. Всеки път тя се усмихваше, извиняваше се и ги отминаваше. В южния край на просторното помещение беше по-тихо и те решиха да останат там.

Кенеди вдигна чашата за тост.

– За съпруга ти. Един от най-страхотните мъже, които познавам.

Анна не знаеше как да разбира тези думи. Преди обаче да се усети, Кенеди чукна чаша о нейната и тя трябваше да отпие. Охладената водка с плодов аромат беше мека и приятна на вкус.

– Каж ми все пак къде изпратихте съпруга ми този път?

Кенеди отпи бавно от чашата си; обмисляше как да отговори на този пряк въпрос.

– Той не ти ли каза?

Това озадачи Анна.

– Не, не ми каза и ти го знаеш. Защо ти не ми кажеш?

Айрини никога не губеше самообладание, но тази журналистка вече й идваше в повече. На какво се дължеше тази неспособност у Анна да контролира емоциите си, тя не знаеше, но можеше да предположи. Най-вероятно се дължеше на убеждението й, че Мич заслужава по-добър

живот.

– Любопитно ми е дали храниш уважение към съпруга си – попита Айрини с леден тон.

– Разбира се, че го уважавам – настръхна Анна.

– Тогава защо го излагаш на риск, като се държиш като обидена ученичка и задаваш неудобни въпроси?

– Айрини, в момента не говорим за мен, а за Мич.

– Точно така. И ако наистина беше загрижена за него, щеше да спреш да питаш къде е. Би трябвало да помниш, че е доста добър в занаята си и само го улесняваш, ако си държиш устата затворена. – Кенеди се приближи до Анна и добави с тих, но гневен тон: – Неговата работа безспорно е по-важна и от твоята, и от моята. Имаш ли представа колко хора е спасил през годините? – В очите на Анна се четеше съмнение. – Разбира се, приятелите ти от медиите предпочитат да го наричат убиец, но дали са си правили труда да преброят хората, чиито живот е спасил? Разбира се, че не. В онзи ден той спаси не само теб, а още десетки други. Идвало ли ти е наум, че в момента може би отново се занимава с това? Спасява животи? – Кенеди замълча и се огледа. – В момента едно американско семейство е държано като заложник и животът им зависи от твоя съпруг. Майка, баща и три деца. Замисли се за това. Ти би ли отказала да им дариш живот, както Мич ти дари твоя?

Анна беше сварена напълно неподготвена. Знаеше, че Кенеди ще присъства на вечерята. Беше репетирала разговора им няколко пъти, но изобщо не стана така, както го мислеше. Не предполагаше, че тя ще е тази, която ще трябва да се защитава. Кенеди трябваше да слуша нея, а тя самата да се държи спокойно и хладнокръвно.

Поклати глава. В съзнанието ѝ нахлуха спомени за онази нощ, не толкова отдавна, когато Мич спаси живота ѝ. После мислите ѝ се върнаха към семейство Андерсън, които изчезнаха във Филипините. Кенеди говореше за тях. Беше виждала фотографии на родителите и на сладките червенокоси хлапета. Анна изправи рамене и мъчително намирайки думите, отвърна:

– Достатъчно ми е да знам къде е и с какво се занимава.

Кенеди кимна.

– Но се тревожа за него. – Очите ѝ се напълниха със сълзи. – Тревожа се, че един ден може да не се върне.

На Айрини ѝ стана жал за Анна. Сложи ръка на рамото ѝ, усмихна се и каза:

– И аз се тревожех за него преди. Докато не разбрах, че някой

трябва да се тревожи за лошите, а не за Мичъл.

Анна избърса една сълза:

– Страхотно, сега се чувствам много по-добре! – В гласа ѝ се прокрадна сарказъм.

– Не се притеснявай за него. Ще ти кажа само, че не участва в истинските действия. Помага при планирането, но не участва в акцията.

– Наистина ли? – обнадежди се Анна.

– Да.

– Добре. Защото не знам дали ще оцелея, ако го загубя.

Кенеди се опита да се постави на мястото на младата журналистка. Любовта отдавна не бе фактор в живота на директора на ЦРУ. Затова сигурно не можеше да разбере чувствата, които Анна изпитваше към Мич. Тяхната връзка беше страстна, родена в разгара на битката. Той я отърва от смъртта, а тя му даде нещо, за което той тайно беше мечтал от години – истински живот. Много пъти, докато Рап беше на мисия, Кенеди също се тревожеше за него. Тя го обичаше като брат и не можеше да спи по цели нощи, защото не знаеше дали ще се върне невредим.

– Знаем колко много означава Мич за теб – усмихна се Айрини – и когато мога, винаги бих те успокоила и бих отговорила на въпросите ти.

Топлотата и съчувствието в думите ѝ изненадаха Анна. Тя сведе поглед.

– Разбира се, разговорите ни няма да се записват и няма да бъдат обсъждани при никакви обстоятелства – направи важното уточнение Кенеди.

– Разбира се. – Анна отпи от питието си и се вгледа в шефката на съпруга си. Може би я беше недоценила.

ГЛАВА 33

Коулман и Уикър се бяха спуснали от планината без произшествия. После бавно, но сигурно си проправиха път през гъстата джунгла, за да се срещнат с Хакет и Стробъл. Пътят им отне два часа.

Последните трийсетина метра се наложи да пълзят. Благодарение на защитените срещу подслушване радиостанции „Моторола“ и прибори за спътникова навигация те все пак успяха да намерят добре замаскираните Хакет и Стробъл, без да ги карат да разкриват позициите си. Двамата бивши тюлени си бяха подбрали местенце сред излезлите на повърхността корени на голямо мангрово дърво. Изгледът им към лагера на „Абу Саяф“ беше идеален.

Когато Коулман стигна до скривалището, с изненада установи колко рехавя е охраната и маскировката на противника.

В небето се извисяваше дим (вероятно готвеха!). Онези явно си хапваха, без изобщо да ги е грижа, че някой може да ги нападне. На пръв поглед Коулман не откри патрули по периметъра на лагера. Това беше поредното доказателство, че генерал Моро е получавал подкупи от терористите.

През бинокъла той изброи четири порутени навеса и две зелени палатки, подобни на тези в американската армия. Двама мъже бяха заети да укрепват единия от навесите срещу задаващата се буря. Завързваха допълнително парче син брезент. Цветът на брезента още веднъж доказваше, че противно на разузнавателните доклади тези бунтовници съвсем не са опитни воители. Коулман предположи, че това тук е някакво изоставено село. Той огледа системно всяка педя от лагера в търсене на семейство Андерсън. Провери всяка от палатките и всеки от навесите, но никъде нямаше и следа от американците. Това означаваше, че или вече са били преместени в друг лагер, или се намират в една от двете палатки. Дано да е второто, помисли си командосът.

Имайки предвид, че ги чака дълъг ден, Коулман нареди на Хакет и Стробъл да подремнат малко. В същото време изпрати Уикър да разузнае левия им фланг и също да потърси Андерсънови.

Когато Уикър се скри в джунглата, бившият командир на „Тюлен – Група 6“ се обади на Рап и започна подробно да му описва разположението на терена, временните постройки и силите на противника в лагера. Никой от двамата не изрече мисълта, която се оформи в главите им.

Паднеше ли нощта, те щяха да проведат една от най-сложните и деликатни военни операции – спасяване на заложници. За разлика от повечето други типове бойни действия подобна акция изисква върховна концентрация. Необходими са върхови умения и прецизност, инак се рискува животът на заложниците.

Обширната полетна палуба на „Бело Ууд“ се разтrese от разбушувалата се буря. Застанал отстрани, Рап взе автомата МР 5 със заглушител, който лежеше заедно с още няколко върху един брезент. Поддържа оръжието в ръцете си, за да почувства тежестта му, след което издърпа затвора. Провери цевната кутия и зареди патрон. Чу се тихо изсрачване.

Пред него имаше осем картонени мишени в цял ръст. Той постави селектора на единична стрелба. Изобщо не обръщаше внимание на мъжете зад себе си. Насочи оръжието към мишените с увереността на стрелец, многократно повтарял тези движения. Изнесе десния крак напред, приведе се леко, прикладът беше опрян о лявото му рамо.

Корабът под краката му се люлееше, но той се прицели и натисна спусъка. Куршумът излетя от черния заглушител и десет метра по-нататък проби дупка в центъра на главата на мишената. Рап изстреля още два патрона и дупката стана по-голяма. После постави селектора на автоматична стрелба и започна да полива мишените с олово. Картонените силуети бяха подредени на разстояние от десет до петнайсет метра, но това не се отрази на точността на Рап. Когато свърши патроните, всичките осем глави бяха направени на каша.

Бързо презареди с нов пълнител с трийсет деветмилиметрови патрона. Този път стреля с една ръка и в движение. В допълнение към главите на решето станаха и гръдните части на мишените. Доволен от оръжието, Рап се обърна към Джаксън:

– Ще свърши идеална работа.

Лейтенант Джаксън, който бе изгледал представлението с повишен интерес, се усмихна:

– Никак не е зле.

– Фасулска работа. Мишените бяха неподвижни.

Рап тръгна към кулата. Джаксън го настигна.

– Искате ли все пак да ми кажете какво сте намислили?

– Тоест?

– Имам чувството, че няма да седите тук на кораба със скръстени

ръце.

Рап продължи напред. Цяла сутрин подготвяше операцията. Вече беше минало пладне и нещата се развиваха добре. Коулман беше потвърдил, че Андерсънови са в една от армейските палатки, двата взвода тюлени бяха готови, проникването беше планирано в подробности, силите за поддръжка бяха на мястото си, оттеглянето също беше обмислено. Сега им оставаше само да чакат падането на нощта.

Рап трябваше да признае на себе си, че бойните действия го привличат, както операционната маса – хирурга. Никой не го караше да участва. Коулман и хората му бяха едни от най-добрите в света, както и Джаксън с неговите тюлени. Но Рап знаеше, че е по-добър от всички тях, взети заедно, и Коулман не би го отрещъл.

Ако не стореше всичко, което зависи от него, за да спаси семейството, никога нямаше да си го прости. Анна нямаше да го разбере, но не беше и необходимо. Това, плюс факта, че се намира на другия край на света, улесни взимането на решението.

– Да – отговори най-накрая той. – И аз ще дойда. – По време на оперативното планиране се прокрадна едно притеснение. Групата „Абу Саяф“, която държеше за заложници семейство Андерсън, не беше единствената бунтовническа партизанска формация на острова. Тяхното въоръжение едва ли беше същото, с което преди няколко нощи бе направена засадата срещу екипа тюлени. Едва ли зад нападението стояха те. Тази мисъл породила известна тревога у лейтенант Джаксън, тъй като неговият екип трябваше да извърши десант на острова сега. Като всеки командир и той не желаше да изпраща хората си на смърт.

Оптималното решение беше групата да бъде вкарана в джунглата с хеликоптер. Тюлените трябваше да слязат там, където бяха позициите на Коулман и екипът му предната нощ. Рап обаче веднага изключи този вариант. Нито Джаксън, нито капитан Форестър знаеха истинската причина, поради която Коулман с неговите командоси се намираха на острова. И двамата си мислеха, че е заради семейство Андерсън.

Ако знаеха истината, и те щяха да стигнат до същия извод. А именно – че когато Коулман и неговата група бяха слезли от хеликоптера, най-вероятно бяха подплашили бунтовниците да преместят заложниците в друг лагер. Ако бунтовниците отново решаха да ги преместят, операцията трябваше да бъде отложена до разработването на нов план.

Коулман предложи да изпрати един от хората си по петкилометровия маршрут до брега, за да провери за засади преди десанта. Рап обаче отхвърли и този вариант без колебание. Той искаше приятелят му и

неговите командоси да останат концентрирани върху целта. Ако терористите тръгнаха отново да местят заложенниците, четиримата щяха да ги проследят. Освен това съществуваше неголям процент вероятност екипът да бъде разкрит от бунтовниците. Тогава всеки човек щеше да е от ключово значение.

Имаше и начин да се намали опасността при морския десант. Тази мисъл се въртеше в главата на Рап от няколко часа и сега той реши да я сподели с другите. Обърна се към Джаксън и го попита:

– Колко си висок?

– Метър и седемдесет и осем, защо? – озадачи се лейтенантът.

Рап го огледа от главата до петите.

– Седемдесет и девет килограма?

– Осемдесет и един.

– Добре. – Рап тупна Джаксън по гърба и добави: – Нали няма да имаш нищо против да ми послужиш с част от екипировката си?

ГЛАВА 34

Дъждът се лееше като из ведро, докато хеликоптерът „СН 53Е Супер Сий Стелиън“ на Морската пехота летеше към целта си. Чистачките работеха трескаво, но пилотите не виждаха нищо и затова летяха по показанията на приборите. Видимостта беше не повече от петдесет метра, но тъй като се движеха със скорост близо двеста километра в час, тя практически беше равна на нула. За щастие вятърът не беше много силен. Бавно придвижващият се облачен фронт се бе установил над Филипините. От Манила до Давао на юг всичко беше залято от пороя. Хората гледаха да не излизат от къщи, да не говорим да пътуват по въздуха.

Но освен тези, които ругаеха майката природа, имаше и такива, които се възползваха от нейните капризи. Двайсет и петима смелчаци седяха в момента в студения товарен отсек на винтокрилата машина, способна да превозва до петдесет и петима морски пехотинци. Всички бяха облечени в черни неопренови водолазни костюми. Двайсет и четирима от тях бяха тюлени от ВМС на САЩ, един работеше за ЦРУ.

Дъждът им дойде като истинско спасение, защото позволи на Рап да ускори графика и да стартира акцията по-рано. До падането на вечерния мрак все още оставаха няколко часа, но това вече нямаше значение. Окуражен от лошото време и от последната информация на Коулман, че по всяка вероятност бунтовниците ще изчакат да премине бурята, Рап реши да се възползва от появилия се шанс. Хрумна му да се обади на Кенеди и да й каже, че са започнали, но после размисли. Във Вашингтон сега беше три през нощта, не му се искаше да я буди. Нито пък имаше желание или време да слуша съветите и предложенията на стратегите и политиките от столицата. Само щяха да усложнят мисията. Що се отнася до получаването на официално одобрение, той не се притесняваше. Президентът беше създал прецедент, като разреши провеждането на спасителната операция в началото на седмицата. Съединените щати искаха да си върнат своите граждани невредими, а нападателите щяха да си платят.

Първоначалният план беше да вземат два хеликоптера „Сий Стелиън“, да ги натоварят с командоси и четири гумени лодки тип „Зодиак“, след което да ги спуснат на осем километра от брега, един час след залез-слънце. Когато започна проливният дъжд, Рап се посъветва с пилотите и Джаксън. Според пилотите бурята щеше да маскира

пристигането им и те можеха да спуснат диверсантите само на километър и нещо от брега, без опасност да ги чуят или забележат.

Рап и Джаксън едновременно стигнаха до заключението – да оставят лодките и да качат всички хора на един хеликоптер. Този тип операции и бездруго бяха достатъчно сложни. Трябваше да се използва всяка възможност за опростяване. Тези мъже спокойно можеха да избутат надуваемите лодки в бурното море, но те имаха и по-важни задачи. А и когато стигнеха брега, трябваше да загубят немалко време, за да скрият лодките. Разбира се, в сравнение с плуване на дистанция осем километра това беше за предпочитане, но в плана бяха настъпили промени. Километър и нещо плуване за тюлените не беше никакъв проблем.

Един от членовете на екипажа вдигна два пръста. Нямаше смисъл да се опитваш да надвишаваш трите турбинни двигателя. Тези, които още не си бяха сложили плавниците, го сториха. След минута задната рампа на хеликоптера се отвори. По заповед на Джаксън мъжете се изправиха.

Друг член на екипажа стоеше при рампата, завързан с обезопасителни ремъци. Той приближи микрофона към устата си и поиска от пилотите да намалят скоростта. Машината забави до десетина километра в час. Не биваше да зависва, за да не се приземят командосите един върху друг. На височина три метра над повърхността пилотите сигнализираха на колегата си отзад да пуска мъжете.

Бойците, с големите черни плавници на краката, скочиха по двойки, като пингвини, във водата. Джаксън и Рап бяха последни.

Хеликоптерът се заиздига, а командосите се подредиха по двойки и в редица заплуваха към брега. Набързо се преброиха и установиха позициите си чрез уредите за спътникова навигация и компасите. Джаксън заповяда да тръгнат.

На сто метра от брега спряха. Не се виждаше нищо освен някаква тъмна сянка, която трябваше да е сушата. Джаксън понечи да изпрати двама от тюлените да разузнаят брега, но Рап го спря и заплува сам. Щом напипа дъното, свали плавниците, закрепил ги на гърба си и си махна маската. Бръкна под яката на неопреновия костюм и издърпа слушалката на защитената срещу подслушване радиостанция. Сетне извади автоматът със заглушител от херметичната торба и свали предпазителя.

Монтира на оръжието мерник за нощно виждане AN-PVS17 и след като го включи, набързо огледа с него джунглата. Причините да предпочете мерник пред очилата за нощно виждане бяха две. Първо, с очилата беше по-трудно да се стреля и, второ, много вероятно беше да получи от тях главоболие. По-добре щеше да е да се доверява на очите си, а когато

иска да вижда в тъмното, да използва монтирания върху оръжието мерник.

Пороят не преставаше. Шумът от капките сякаш обезсилваше човешките сетива. Рап разчиташе на дъжда да приспи бунтовниците.

След няколко минути реши, че едва ли наблизко има бунтовници от „Абу Саяф“. Двамата тюлени бяха убити, защото някой беше подшушнал на терористите важната информация. Този път той се погрижи да няма изтичане на сведения.

Обади се на Джаксън, че тръгва към вътрешността на острова. Стиснал автомата MP 5 в готовност, излезе от водата, прекоси широката петнайсетина метра пясъчна ивица и се скри сред палмовите дървета. Ослуша се. Тишина. След минута направи още няколко крачки навътре в джунглата, сетне се върна на брега. Доволен, че мястото на десанта е чисто, той нареди и останалите да дойдат.

Няколко минути по-късно от мъглата изплуваха четири глави. Тюлените се изправиха във водата и насочиха оръжията си към джунглата. Зад тях се появиха и останалите облечени в черно командоси. Бойците по двойки пробягаха плажната ивица – някои по-бързо, а други по-бавно, в зависимост от товара си. За по-малко от минута цялата група излезе от морето и се укри сред дърветата.

Установиха охранителен периметър, както беше по план, и мъжете си сложиха камуфлажите и кубинките. Събраха и заровиха плавниците. Оставиха неопреновите костюми под камуфлажните дрехи, за да могат да задържат телесната топлина. Щеше да им се наложи да прекарат цяла нощ под дъжда и макар че температурата беше близо трийсет градуса, влагата неминуемо щеше да изсмуче от командосите жизнената им енергия.

След като се преоблече, Рап си сложи широкопола камуфлажна шапка. От полите на шапката закапаха дъждовни капки. Изведнъж вятърът и дъждът се усилиха. Мич се замисли за Коулман и хората му. Щяха да се измокрят до кости, докато стигнат при тях.

Сетне нагласи микрофона пред устата си, натисна бутона на радиостанцията и каза:

– Страйдър, тук Железния. Чуваш ли ме? Край.

– Железния, тук Страйдър. Къде сте?

– На брега. Тръгваме към вас.

– Време?

Рап огледа мокрия терен.

Пътят, който при нормални условия не би им отнел повече от

четирийсет минути, сега можеше да продължи и три часа.

– Ако не се натъкнем на никого, най-много два часа, може и по-малко.

– Ще ви чакаме.

– Каква е обстановката при вас?

– Същата като последния път. Никой не е излизал от лагера.

Рап се изкуши да го пита какво е настроението в групата, но реши, че няма време за губене. Коулман и без това щеше да отговори, че са добре, независимо колко неприятно се чувстват в този порой.

Джаксън се приближи до Рап.

– Водачът ми вече откри пътека. Всички са готови.

Рап кимна и покри микрофона.

– Да тръгваме. – После свали дланта си от микрофона и каза на Коулман: – Страйдър, потегляме. Ще ти се обадя пак след трийсет минути.

Първата група от осем тюлени пое по тясната пътека навътре в гъстата джунгла. Джаксън и втората група, заедно с Рап, ги последваха.

Най-отзад вървеше третата група.

Всичките двайсет и пет тежко въоръжени мъже безшумно изчезнаха сред обилната тропическа в силния дъжд.

ГЛАВА 35

Нещо не беше наред. Дейвид отвори очи за секунда. Въздухът беше изпълнен с дим и прах, ушите му пищяха. Не знаеше нито къде се намира, нито какво прави тук. Опита се да седне, но не успя. Отново отвори клепачи. Сякаш всичките му сетива освен зрението бяха изключени, а дори и то беше смътно и неясно.

Обърна глава наляво – нищо. После надясно – сред дима се виждаше огън. Пламъците събудиха паметта му. Беше дошъл в Хеброн за срещата. Куфарчетата бяха пълни с иракски фалшиви долари. Беше се качил заедно с Мохамед Атва в бронираната му кола, след което детонира куфарчетата. По лицето му се плъзна блажена усмивка, когато си спомни изражението на Атва в мига, в който заби ножа във врата му. Само как шурна кръвта! Същинско удоволствие беше да гледаш ужасената физиономия на човек, от чиито изтезания са умрели хиляди.

Зрението му малко се подобри и мъглата изчезна. Опита се да вдигне лявата си ръка, но тя не помръдна. Повтори същото с дясната и успя да я освободи. Вдигна глава и откри, че тялото му е покрито с отломки. Мислите му отново се върнаха към куфарчетата и експлозивите. Техниците от МОСАД сигурно бяха натъпкали повече С 4, отколкото предполагаше. Цялата къща беше изравнена със земята.

Надигна глава и огледа улицата. Половината постройките от едната пресечка на улицата до другата бяха унищожени. Само куфарчетата не са способни да причинят такива щети, помисли си. Тогава си спомни шума. Беше чувал този шум само веднъж преди, но не можеше да го събърка с нищо друго.

Дейвид се надигна и отново се огледа. Главата страшно го болеше, а и двете му уши звъняха. Сега, когато се поизправи, имаше възможност да види пълната картина на разрушенията и беше шокиран. Поне още три къщи освен тази, в която се беше провела срещата, бяха превърнати в руини. Тогава осъзна какво се е случило. Не искаше да загиват толкова много невинни хора. Куфарчетата щяха да са напълно достатъчни да свършат работата, но онова копеле Бен Фридман е искал да се престахова.

Беше го проследил до срещата. Това не изненада Дейвид. Очакваше го, но не предполагаше, че коварният израелец ще стигне чак дотам. Все пак беше успял да го проследи и се бе постарал никога да не остане жив

след срещата, включително и Дейвид. Затова беше изстрелял ракетите. Именно от ракети беше звукът, който чу, преди да изпадне в безсъзнание. Ужасния писък на ракета, носител на смърт и разрушение. Дейвид разчисти камъните от краката си. Там, където черните му панталони бяха изпокъсани, имаше кръв и прах. Той бавно и внимателно се измъкна от развалините и веднага цялото му тяло се изпълни с болка.

Ушите му още пищяха. Потърси линейка наоколо, но не видя такава. Може би експлозията беше увредила слуха му. Левият крак не му се подчиняваше. Закуцука към останките от една паркирана кола.

Разрушенията бяха огромни. Онези къщи, които не се бяха срутили, бяха в пламъци. Броят на невинните жертви щеше да е огромен. Време беше да се маха оттук. Не искаше да отговаря на неприятните въпроси – нито на израелците, нито на палестинците. Докато се влачеше по тротоара, му хрумна блестяща мисъл. Бен Фридман вече го смяташе за мъртъв. Може би нямаше да е лошо да се възползва от това обстоятелство.

Ускори крачка. Потръпваше от болка всеки път когато стъпеше върху ранения си крак. През дима и праха забеляза една жена, която вървеше към него с празно изражение на лицето. Когато се изравниха, разбра какво държи жената.

Безжизненото телце на това невинно дете щеше да го навестява насън до края на дните му.

Мирът си има цена, оправда се Дейвид пред себе си. Продължи да си го повтаря, докато се отдалечаваше от сцената на опустошението. Някой ден Бен Фридман щеше да плати за безчувствената си бруталност. Не трябваше да става така. Децата не биваше да умират. Дейвид знаеше много добре как да уязви този човек. Само трябваше да стигне до Америка. Тогава щяха да се случат поредица от събития, които в крайна сметка да доведат до раждането на палестинска държава и до края на Бен Фридман.

ГЛАВА 36

Основно правило е, че когато времето е лошо, хората си седят на сухо.

Сто осемдесет и двама кандидати обаче, лишавани от сън дни наред, облечени в мокри, покрити с пясък униформи, не спираха да тичат.

Повечето от тях можеха да издържат физическите натоварвания. Учебните изисквания бяха високи, но не и непосилни. Никой от курсантите вече не обръщаше внимание на обидите и предизвикателствата на инструкторите. Само че общият ефект от всичко това си казваше своето.

Когато дойдеше време за „адската седмица“, тюлените вече обикновено се намираха в крайно изтощение. Телата им бяха отекли и ги боляха, нервите им бяха опънати. Бяха на границата да изгубят здравия си разсъдък. Лишаваха ги от сън и топлина, а когато на човешкото тяло му липсват тези две неща, хората започват да вършат странни и неподвижни работи.

В такива моменти мнозина се отказваха и биеха камбаната – знак, че искат доброволно да прекратят курса. За обикновения гражданин дори събуждането в два през нощта на цялата група чрез дрънчене с капаци от боклукчийски кофи е достатъчно жестоко. Но като прибавим тази подробност, че мъжете си бяха легнали само половин час преди това и че за три дни не им се събираше повече от час сън – обучението изглеждаше направо нечовешко.

Но не от всеки става тюлен. На война няма място за любезности и великодушие. Боят е физически и психически изтощаващо занимание, което изключва удобните легла, всекидневния душ и топлата храна. Но най-важното, тази работа не прилича на никоя друга поради една проста причина – по време на бой никой не може да се откаже просто ей така. Ако ти писне да пренасяш тежките куфари, можеш на мига да си тръгнеш и с това се приключва. Ако не харесваш шефа си, напускаш работата.

В света на Скот Коулман обаче да се напусне, не беше толкова лесно. При него това би означавало или той, или някой друг да умре. Целта на „адската седмица“ беше именно да научи на тази мъдрост обучаваните. Инструкторите от Центъра за специални бойни действия на ВМС в Коронадо трябваше да проверят на кого му стиска да издържи и на кого – не. Защото в света на специалните операции отказването не

съществува като възможност.

Макар и да бе в доста незавидно положение в момента, Коулман отчасти се утеши, като си припомни, че е попадал в много по-неприятни ситуации. Само че вече не беше млад. Струваше му се, че едва ли не всеки ден се обаждат нови болезки. Беше водил труден живот в продължение на над двайсет години и сега трябваше да търпи последиците.

Когато се подпря на дървото, той усети, че кръстът и коленете му са се вкочанили. Огледа терена при слабата сива светлина и провери часовника си. Слънцето още не беше залязло, а вече почти нищо не се виждаше. Видимостта в този порой беше не повече от седем-осем метра. Извади от джоба си един пакет и си взе от него две таблетки нуприн. Противовъзпалителното лекарство щеше да облекчи болките в гърба и краката му. Рап и другите бойци щяха скоро да пристигнат и тогава всички заедно щяха да тръгнат напред.

Изведнъж гласът на Уикър му прошепна в слушалката:

– Зад теб, шефе.

Коулман се обърна и видя снайперист само на три метра от себе си. Фактът, че противникът беше успял да се приближи толкова, изнерви командира. Или онзи се промъкваше изключително безшумно, или това просто беше Уикър – невидимото копеле!

Коулман се изправи и се скара на дребния снайперист:

– Знаеш, че така лесно могат да те застрелят.

Уикър се ухили, зъбите му блеснаха на боядисаното с камуфлажна боя лице.

– Първо трябва да ме чуеш и чак тогава би могъл да стреляш.

– От колко време стоиш тук?

– Достатъчно, че да видя как гълташ хапчета.

– Дявол да те вземе!

– Не се впрягай, шефе. В този дъжд бих могъл да се промъкна дори зад елен и да го убия с нож.

„Със сигурност“, каза си Коулман. Израсналият в Уайоминг Уикър се славеше като добър ловец както на четириноги, така и на двуноги екземпляри.

– Какво откри?

– Не искам да звуча прекалено самоуверено, но си мисля, че спокойно бих могъл да мина през лагера им незабелязано.

– Сериозно ли говориш?

– Да. Заради дъжда е. Той притъпява сетивата. Освен че заглушава шума, след няколко часа започва да действа хипнотично.

Коулман кимна.

В същото време се сети за нещо, което Рап му беше казал по радиостанцията одева.

– Ами възвишението от другата страна на лагера?

– Няколко пътеки и това е.

– И няма пазачи?

– Никакви. Разхождах се колкото си поискам. Нямаат никаква охрана по периметъра. Всички си седят по палатките. Цяло чудо е, че никой не ги е изритал от острова още преди време.

– Е, когато командващият противниковите сили е на твоя страна, нещата са много по-лесни.

Уикър погледна по посока на лагера.

– Мисля, че четиримата сами можем да свършим работата.

Коулман едва сдържа усмивката си. И сам си го беше помислил, но предпочиташе да изчака двайсет и петимата стрелци. С малко късмет може би щяха да успеят, но само една грешна стъпка – и щяха да провалят всичко.

– Други наблюдения?

– Да. Според мен дъждът няма да спре скоро. Дори се усилва.

– И вятърът също.

– Ако скоростта му стане много голяма, ще трябва да търсим друг начин за евакуация.

Точно в този момент един порив на вятъра обрули върховете на дърветата.

Коулман наведе лицето си, за да не го намокри дъждът. Вратът му се напълни с вода.

ГЛАВА 37

Рап си отдъхна, когато видя Коулман. Не му харесваше да се шляе из джунглите. Бяха много добро укритие, но медалът имаше и обратна страна. Зад всяко дърво и храст може би дебнеше смъртна опасност. Придвижването през джунглата, дори и при най-благоприятни условия, е крайно изтощително занимание. Влагата, буболечките и горещината, взети заедно, са истински кошмар. Ала не те са най-лошото. Най-много уморява параноята, чувството, че някой те следи иззад дърветата.

През цялото време на двучасовия преход от брега дотук Рап се утешаваше с факта, че според докладите на Коулман бунтовниците продължават да си седят по палатките и да чакат отминаването на бурята. Да се натъкнат на засада, му се струваше крайно невероятно, но подобна възможност не биваше да се изключва напълно.

Бяха спирали да починат за малко на два пъти. Бурята се усилваше. И Рап, и Джаксън разбираха какво означава това и вече бяха обсъдили подобен вариант с капитан Форестър. От капитанския мостик на „Бело Ууд“ картината се виждаше много по-пълно. Ураганните ветрове сега бушуваха с всичка сила и вълните яростно се блъскаха в палубите със скорост, стигаща до седемдесет километра в час. Метеорологът на корабта дори прогнозираше, че може да се разрази ураган със скорост над сто и двайсет километра в час. Поради тази надвиснала опасност Амфибийната група се насочваше сега към протока Суригао и към защитната скална стена на острова. Времето беше играло на тяхна страна, но сега можеше да се превърне в главна спънка на най-важния етап от операцията.

Хората на Джаксън се бяха разпръснали и бяха заели отбранителни позиции около Коулман. Радиомълчанието трябваше да се спазва стриктно, освен ако нямаше нещо изключително важно за докладване. Нито „Абу Саяф“, нито Ислямският фронт за освобождение на Моро, нито филипинската армия разполагаха с технология за дешифриране на техните комуникации. Радиомълчанието беше стандартна процедура, за да могат командирите да се съсредоточат върху задачата и да не „замърсяват“ излишно ефира.

Командосите бяха представени накратко един на друг. Рап вече беше говорил на Джаксън за славната кариера на Коулман в Специалните части, а Скот на свой ред все още поддържаше редовни връзки с

екипите на тюлените и познаваше лично всичките командващи офицери на Джаксън.

– За начало – каза Рап, като погледна към Джаксън – искам да установим ясна командна верига. – Той хвърли поглед към Коулман и продължи: – Скот, ти ще командваш парада. Не се обиждай, лейтенант, но той има повече опит в подобни акции.

– Не се обиждам – отвърна Джаксън. Не беше чак толкова глупав, че да очаква да му позволят да дава заповеди на бившия командир на „Тюлен б“, пък бил той и в оставка.

Уикър беше повикан за последна разузнавателна информация, след което четиримата се насочиха към джунглата, за да огледат лично противниковия лагер. Коулман предупреди Хакет и Стробъл, че ще имат гости. Малко по късно четири мокри до кости фигури запълзяха по корем и се спряха точно срещу двамата мъже, оставени на пост. Вече се беше мръкнало и лагерът можеше да бъде видян само с помощта на приборите за нощно виждане.

Рап долепи окоото си към гумения накрайник на окуляра на мерника. Лагерът моментално се освети в зелено, сиво и черно. До голяма степен видяното съвпаднаше с докладите на Коулман: четири навеса и две големи палатки. От палатките се процеждаше слаба светлина, а в навесите се виждаха фенери. От тази позиция Рап имаше изглед право в навесите. Изброи осем терористи в единия и девет в другия.

– В коя от палатките са заложниците? – попита, след като се отдръпна от мерника.

Коулман си беше сложил очила за нощно виждане, които завършваха отпред с един окуляр и му придаваха вид на насекомо.

– В онази отлясно.

– Има ли някой при тях?

– Имаше. – Коулман се обърна към Хакет, който лежеше до него: – Кевин, колко танга има в палатката със заложниците?

– Последния път бяха осем.

Рап прецени размерите на палатката и се опита да си представи как са разположени хората вътре.

– Общият брой още ли възлиза на шейсет души?

– Плюс минус двама – отвърна Коулман.

Рап беше изброил само двама и петима терористи. Значи оставаха приблизително трийсет и пет, разделени между другата палатка и двата навеса. За щастие трите постройки бяха разположени така, че при щурма заложниците нямаше да попаднат под кръстосан огън.

– Какво мислиш, Скот?

Коулман не отговори веднага. Беше обмислял стратегията си цял ден.

– Пращаме две четиричленни групи от двете страни на лагера. Те поемат навесите, докато четирима души се заемат с едната палатка, а със самото спасяване на заложниците се занимава четвърта, петчленна група.

– Тогава групата за прикритие ще е само петима души.

– Можем да увеличим групата за прикритие, но в такъв случай ще трябва да хвърлим в другите обекти гранати, а съм сигурен, че не исках да го правим.

Рап се намръщи. Предпочиташе да не се вдига прекалено много шум.

– Така можем да привлечем нежелано внимание.

– Мамка му! – обади се лейтенантът от другата страна на Мич. – Кой ще ни чуе в нощ като тази? Освен това така или иначе ще трябва да взривим няколко дървета, за да разчистим площадка за кацане на хеликоптерите.

Тази част на плана хич не се харесваше на Рап. Имаше малка просека на около четиристотин метра оттук, която можеше да се използва за евакуация. За да я направят достатъчно голяма за кацането на СН 53 обаче, те трябваше да взривят поне половин дузина дървета. Независимо дали имаше буря, или не, определено щяха да привлекат внимание.

– Ще ми се да минем без гранати.

Коулман вдигна очилата и се обърна към Рап:

– Тогава оставаме с група за прикритие от петима души. Имай ми доверие. Ще стреляме по голямата палатка с една от картечниците. Другите две ще превземем и ще ги оборудваме за прикритие. Освен това аз ще бъда ето там с Кевин и Уикър. Те вече са си набелязали огневите полета и са разделили лагера на три сектора. Ако се появи някой нежелан, те ще се погрижат за него.

Леката картечница П 249 изстрелва 700 патрона в минута и в ръцете на обучен стрелец е незаменимо оръжие.

Рап кимна.

– Ти знаеш по-добре.

Коулман се усмихна.

– Да бе, а ти сигурно си скаут новобранец! Нека отгатна къде ще се намираш ти през това време.

Рап също се усмихна. Коулман го познаваше много добре.

- Да се върнем към твоето участие в плана.
  - Не и докато не кажеш ти какво си оставил за себе си.
  - Знаеш къде ще съм. Все някой трябва да отиде и да разузнае предварително около палатката, преди да нахлуем вътре.
  - Ти не беше ли женен? – попита Скот.
- Рап не му обърна внимание.
- Да се връщаме в командния пункт и да довършим приготовленията, преди бурята да се е усилила.

ГЛАВА 38

На Рап чутото не му хареса. За него имаше голямо значение да знае предварително какви са шансовете му за успех. Обичаше да поема премерени рискове. Най-много го тревожеха неща, които бяха извън контрол. А времето в момента беше точно такава неща. Капитан Форестър току-що го беше информирал, че бурята набира сила. Скоростта на вятъра достигаше до сто километра в час и докато корабът не заобиколеше острова, всички полети бяха спрени.

Форестър увери Рап обаче, че евакуацията все пак ще бъде проведена. Твърдеше, че пилотите могат да се справят с ветровете. Само дето полетът щеше да е изпълнен с малко повече лупинги. Но тези думи не успяха да успокоят Рап. Фукането и самоувереността са едно, а реалността – съвсем друго нещо. Можеха ли пилотите на капитана да проведат евакуацията? Отговорът беше положителен. А могат ли да се блъснат? Най-вероятно. Нощните хеликоптерни операции са сложни и деликатни дори при спокойно време, да не говорим – при вятър, дъжд и на планински терен.

Докато Форестър хвалеше авиаторите, Рап си припомни тъжната статистика: през последните две десетилетия повече членове на американските Специални части бяха загинали при катастрофи на хеликоптери, отколкото в бойни условия.

Рап, Коулман и Джаксън бяха коленичили под огромно дърво.

– Имам лошо предчувствие за евакуацията – каза Рап.

По изражението на Коулман се виждаше, че и той споделя същото мнение.

– И на мен не ми харесва, но какъв избор имаме? Да не би да искаш да чакаме вятърът да стихне и да нападнем сутринта, преди да изгрее слънцето?

Този вариант също не се понрави на Рап.

– Не, няма да чакаме. Сега е времето да ги ударим.

– Носим достатъчно експлозиви – предложи услугите си Джаксън.
– Можем да се опитаме да разширим площадката за кацане.

– Може и да стане, но пак не изгарям от ентузиазъм да се качвам на хеликоптер в такова време – отвърна Рап.

Коулман беше осенен от идея.

– Ами ако се върнем пеша до брега?

– Лошо няма, само ако не ни преследват. – Джаксън посочи към лагера на „Абу Саяф“. – Ако успеят да предадат по радиостанцията, че са били нападнати, може да ни отрежат пътя за бягство към брега и тогава пак ще трябва да се оттегляме с хеликоптер.

– Не е задължително – каза Коулман. Натисна бутона на радиостанцията. – Капитане, какво е състоянието на морето откъм подветрената страна на острова?

Последва кратка пауза, докато Форестър се свързва с един от корабите, който се намираше по-напред.

– В момента имаме триметрово мъртво вълнение – отвърна капитанът.

Коулман знаеше какъв отговор ще последва, но попита:

– Ще има ли някакъв проблем да пуснат катерите „Марк 5“ в подобни условия?

– Не, мога да обърна кораба срещу вятъра и няма да имаме проблеми.

– Какво мислиш? – обърна се Коулман към Рап. – Ако акцията ми не успешно, ще накараме капитана да изпрати катерите и да ни чакат на брега. Ще ни трябва поне един час да стигнем дотам. Това време трябва да е достатъчно катерите да доплават и да ни приберат.

– А ако срещнем съпротива или те съобщят на своите – добави Рап, – ще извикаме хеликоптерите да ни евакуират.

– Точно така.

Рап се обърна към Джаксън:

– Ти какво мислиш?

– Харесва ми. Дава ни възможност за маневриране.

– Добре тогава. – Коулман отново се обади на Форестър: – Капитане, ето какво ще направим.

Докато Коулман обясняваше на Форестър детайлите, Рап се възползва от случая да обсъди нещо много важно с Джаксън. Не беше мислил много по този въпрос, докато не огледа по-добре вражеския лагер. Но сега, когато стана ясно, че ще им трябва повече време, за да се изтеглят от острова, този проблем трябваше да бъде решен оптимално.

Рап погледна младия тюлен право в очите.

– Лейтенант, участвал ли си досега в истински бой?

Джаксън се поколеба.

– Не – призна си накрая.

– Няма нищо. Всеки започва някога. Колко души от твоите са видели истинско сражение?

Джаксън отново се поколеба.

– Пет от двайсет и трима.

Рап се надяваше да не чува подобен отговор.

Мислено започна да разполага хората като фигури на шахматна дъска. Опитът на Хакет беше прекалено ценен, за да го слага в групата за прикритие. Точната му стрелба щеше да е необходима при освобождаването на заложниците. По същата причина беше добре и Коулман да е с него. Единственият проблем беше, че Коулман трябваше да командва отстрани, за да наблюдава картината в пълнота.

Коулман свърши разговора си с капитана по радиостанцията и Рап му каза какво го притеснява. Първо обаче Коулман поиска от Джаксън да събере хората си за последен инструктаж. Младият лейтенант отиде да изпълни заповедта.

– Не е участвал изобщо в бойни действия – каза Рап.

– Това не ме изненадва.

– Ще ми трябват опитни бойци, за да прочистим терена, когато освободим заложниците.

– Да, знам. Без пленници. Ще гледам да го вътлпя на Джаксън и командирите на групи. Повярвай ми, той е още зелен, но знае как да се справи.

– Да знаеш, е едно, но докато не изстреляш първия си куршум по жив човек... – Рап се намръщи. – По-добре ще е, ако спестим на момче-то кошмари, които да го мъчат до края на живота му.

Коулман се съгласи.

– Не се притеснявай. Аз ще се погрижа.

Джаксън се върна с хората си. Когато всички се събраха, Коулман и Джаксън започнаха инструктажа за отделните фази на мисията. Малцина зададоха въпроси. Командосите бяха репетирали многократно подобни акции преди.

Изброени бяха непредвидените обстоятелства и вариантите за действие.

Коулман изрично подчерта, че това не е обикновена операция за спасяване на заложници. Обясни на бойците, че ако искат да се върнат на кораба, ще трябва да унищожават безпощадно врага. Те бяха по-малобройната сила и помощ нямаше да дойде отникъде. Мъжете бяха чували подобни приказки и преди от инструкторите си, но за повечето от тях сега беше дошъл моментът да покажат на какво са ги научили.

– И помнете! – завърши инструктажа Коулман. – Двойни изстрели и непрекъснато движение.

Разпредели мъжете в групи и им посочи местата, от които ще атакуват. Веднага след това издаде заповед за тръгване. Рап поведе средната група. Пълзешком те слязоха в ниското, към поточето. Преди дъжда то можеше да бъде прекрачено. Сега обаче се беше превърнало в дълбока до кръста река.

Въпреки шумовото прикритие на дъждовните капки, плющящи по листата на дърветата, командосите се придвижваха много внимателно. Почвата беше станала толкова хлъзгава, че командирите заповядаха на всички да пълзят. Не можеха да си позволят някой да се спъне и да се изгъркаля надолу. Зад Рап беше лейтенант Джаксън и десет от неговите тюлени. Останалите дванайсетима, които не бяха включени в групата за прикритие, заобикаляха лагера откъм фланга. Ръководейки се от разузнавателната информация, подадена от Уикър, Коулман изпрати шестима на западния край на лагера и още шестима – на източния. Двете групи трябваше да наблюдават главните пътеки, които водеха към селото. После, когато получеха заповед, трябваше да нападнат четирите навеса.

Всичките двайсет и девет шурмоваци знаеха всяка подробност от операцията. Това беше много важно, за да могат да изпълнят задачата на другаря си, ако той загине, но и за да са наясно къде ще бъде всеки един от тях по време на боя. При толкова силна огнева мощ, концентрирана върху толкова малко място, мъжете трябваше да знаят маршрутите на всички групи, за да не се изпозастрелят.

Когато стигнаха до потока, Рап изчака да получи потвърждение от двете флангови групи, че са заели позиции. От мястото си той ясно различаваше единия от навесите дори без помощта на уреда за нощно виждане. Бунтовниците вътре, изглежда, играеха някаква игра. За източник на светлина им служеше фенер. Един от мъжете се разкрещя на другарите си. Те се захихаха подигравателно. Рап отново си каза, че дисциплината в редиците на противника не е на кой знае какво ниво. Обидно беше, че досега никой не беше освободил Андерсънови.

Докато чакаше сигнал за атака, мислите му за кратко се върнаха към съпругата му. Ако знаеше с какво се занимава тук, щеше да му откъсне главата. Поредното красноречиво доказателство, че е безотговорен и нечестен съпруг. Реши да не мисли повече за това. Поне засега. Оправданията и опроверженията можеха да почакаат, докато се върне във Вашингтон.

Анна винаги задаваше много въпроси. Изпитваше някаква жажда за информация и ако ѝ се кажеше, че дадено нещо няма значение, любопитството ѝ само се разпалваше. Тази слабост, разбира се, доста ѝ

помагаше в професията ѝ. Но в техните взаимоотношения любопитството трябваше да се държи под непрекъснат контрол. Анна беше много емоционална. Щом се захванеше с нещо, гледаше да го изпълни докрай и перфектно. Не че Рап беше по-различен в това отношение, но той подхождаше по-аналитично и хладнокръвно.

Гласът на Коулман изпука в слушалката му и го върна в реалността:

– Екипи 3 и 4 са на позиция, Мич. Кажете ми, когато си готов.

Стиснал автомата МР 5 с две ръце, той тръгна напред и нагази във водата пръв. Потокът беше по-бърз, отколкото си мислеше. Надяваше се поне да е дълбоко само до кръста, не повече. Като опипваше предпазливото каменисто дъно с крака, Рап бавно стигна до другия бряг.

За щастие водата стигаше най-много до средата на бедрата му. Ако никой от бойците не загубеше опора, преминаването на потока нямаше да е кой знае колко трудно. Щом стигна до брега, той запълзя по тревата и зае позиция само на някакви си десетина метра от палатката със заложниците. Чрез сигнали с ръце той заповяда на Джаксън да доведе двата екипа. Идеята беше на самия Джаксън. Първоначалният план предвиждаше да изпатят Рап сам и да видят дали той няма да може да се приближи достатъчно до едната палатка и да им опише разположението на заложниците вътре. Всички бяха единодушни, че семейство Андерсън най-вероятно се намират в единия край на палатката. Въпреки това нямаше да е лошо да се разберат точните им места.

Тюлените редовно се упражняваха в специални стаи за стрелба, създадени за трениране на ситуации със заложници. Обикновено нахлуваха през вратата, прозореца, а понякога – и през стената, и за секунда или две разграничаваха мислено терористите от заложниците и убиваха първите.

Джаксън предложи двата екипа да придружат Рап. Така, ако някой ги забележеше, щяха веднага да започнат акцията.

Рап погледна зад гърба си и видя лейтенантът да доближава потока и да жестикулира на следващия след него да излезе от храстите. В същото време отляво на Рап нещо просветна. Някой се показа от другата палатка. Рап настръхна. Един от терористите беше излязъл навън, за да се изпикае.

Рап не си направи труда да насочва оръжието си към него. Много добре знаеше, че Уикър вече го е сторил. Погледна отново назад. Едва забеляза един от хората на Джаксън, който се беше привел във водата.

Тъй като нямаше опасност да го чуят заради силния дъжд, Мич

прошепна в микрофона:

– Спокойно, този не може да види по-надалеч от шест метра.

Когато терористът се облекчи и спусна покривалото на палатката зад гърба си, всички едновременно въздъхнаха с облекчение.

Не след дълго бойците се озоваха на другия бряг и заеха позиции в случай, че Рап бъде разкрит.

Седнал върху лекото възвишение на стотина метра от селото, Коулман имаше пълен и ясен поглед върху терена. Той изнервен наблюдаваше как Рап и другите прекосяват бурния поток. Двете флангови групи не се виждаха оттук, тъй като техният маршрут минаваше през джунглата. Уикър вече беше разузнал терена и докладвал, че няма капани и не е минирано.

Щом групите се приготвиха, Коулман повика Рап по радиостанцията:

– Мич, когато прецениш, промъкни се незабелязано, хвърли един поглед и бързо се махай. Лейтенант, пригответи твоите за танца.

„Танцът“ е техника на нахлуване, която тюлените използват. Мъжете се подреждат в колона, след което влизат един след друг в сградата. Всеки от шурмоваците отговаря за прочистването на определен сектор от помещението. Тази техника е доказала своята ефективност многократно и се използва от всички подразделения за борба с тероризма и за спасяване на заложници.

Рап прошепна на Коулман в микрофона, че тръгва. Запълзя по тревата към палатката. Движеше се бързо, тъмнината и дъждът му служеха за прикритие. Пресече разкаляна пътека, след което се качи на едно възвишение с по-ниска трева. Вече стигнал на по-малко от три метра от палатката, Рап започна да долавя гласове. Продължи към другия ъгъл. Там най-вероятно бяха затворили семейство Андерсън. Внимателно пропълзя до брезентовото платнище. Отдолу се процеждаше тънка ивица сребриста светлина. Рап реши засега да не наднича. Вместо това залегна срещу входа на палатката и се заслуша.

На фона на плющиящия по палатката, тревата и шапката му дъжд едва-едва се дочуваха гласове на мъже. Рап пропълзя до другия край на палатката; там гласовете станаха по-ясни и отчетливи. В процепа под платнището забеляза как вътре се движат сенки. Доволен, че предположението им се е оказало вярно, той се върна на първоначалната си позиция.

Преди все пак да надникне под палатката, Рап хвърли кратък поглед на оръжието си – картечен пистолет MP 5 със заглушител с мерник

за нощно виждане и със стърчащ дъговиден пълнител с трийсет патрона. Ако му се наложеше да стреля, щеше да му е трудно да промуши оръжието под брезента. Постави го на земята пред себе си и извади своя деветмилиметров „Берета“, също със заглушител. Поддържа го в ръката си. За разлика от филмите не му се наложи да вкарва предварително патрон в цевта, да сваля предпазителя и да взвежда ударника. Рап държеше непрекъснато оръжието си в пълна готовност. Заслуша се отново, но не можа да долови нищо важно. Ако заложниците наистина бяха вътре, странно беше, че не издаваха никакъв шум. Той сложи длан на устата си и прошепна в микрофона:

– Ще надзърна вътре. Бъдете готови да тръгнете.

Прегърколи се по гръб и се приготви да повдигне леко брезента с дясната ръка. Лявата трябваше да е свободна в случай, че му потрябва. Долепи глава до земята и погледна вътре. Само че не видя нищо друго освен прогнили дъски, служещи за под на палатката. Внимателно приповдигна още малко платнището. Сантиметър, два, докато не се увери, че дъждът и вятърът ще прикрият действията му. Пред очите му се показа мръсна подметка. Не беше ясно дали е на американец, или на филипинец. Повдигна още два сантиметра. Глезен с гладка кожа без косми, изцапан с кал и нашарен с множество ухапвания от насекоми. И малка подметка.

Детско краче!

Рап се осмели да повдигне още по-високо платнището. Както и в другите палатки, единственото осветление идваше от фенер, окачен на тавана. Смътно се виждаха две от децата и гърбът на майка им. Рап веднага разпозна червените им коси. Потърси с поглед бащата и третото дете. Прецизното познаване на месторазположението на всеки от хората в помещението щеше да му позволи да ликвидира бързо и чисто терористите и да опази заложниците.

Стори му се, че видя част от крака на бащата в другия край на палатката. Издърпа брезента и промуши главата си вътре, за да погледне по-добре. Изведнъж срещу него се облешиха две очи и тогава се случи неочакваното.

ГЛАВА 39

Коулман наблюдаваше цялата сцена отстрани. Ледени тръпки го полазиха. Беше казал на Рап да побърза. Вярно, необходимо бе да установят къде точно се намират семейство Андерсън, но това можеше и да почака. Още не беше свикнал с притеснението и изнервеността, които съпровождаха подобен тип операции. Човек би казал, че след толкова много години в този бизнес вече трябваше да е овладял емоциите си.

През оптичeskия мерник на своя автомат М 4 той видя как Рап извади пистолета си и се претърколи настрани. После Мич предупреди всички да са готови. При това бившият командир на спецчастите не беше сложил пръста си на спусъка. Неговите заповеди и умение за оценка на обстановката в момента бяха по-важни от способността му да стреля точно. Освен ако не ги принудеха да се оттеглят. Но според Коулман подобен развой беше изключен. Елементът на изненадата беше на тяхна страна, а стрелците му бяха превъзходни.

Като човек, често командвал хора по време на бой, Коулман имаше непогрешима интуиция и усещаше кога нещата вървят добре и кога зле. Досега вървяха много добре.

Настроението му рязко се промени, когато чу вик в слушалката си. Инстинктивно притвори очи. Преди да се усети, Рап вече беше започнал да дава заповеди.

Мич видя уплашеното лице на червенокосото момиченце, свило се в прегръдката на майка си. За да предотврати нежеланото, той се усмихна и едва чуто промълви: „Всичко е наред.“ Тогава обаче си спомни, че лицето му е намазано със зелена, кафява и черна боя. Сега му стана ясно защо детето го гледаше като някакво чудовище, дошло да изяде него и родителите му.

Когато момиченцето понечи да отвори уста, Рап разбра какво ще последва.

Поколеба се само за част от секундата, след което насочи пистолета си нагоре точно в мига, в който то изпищя. Дозвуковият деветмилиметров куршум улучи най-близкия похитител в главата. Онзи рязко се строполи в скута на другаря си. Терористите, които бяха насядали около малка масичка, замръзнаха.

Рап заповяда в микрофона на всички да тръгват. Тонът му беше тревожен, но не и панически. В същото време започна да елиминира

терористите един по един. Бързо и ефективно се завърташе ту вляво, ту вдясно и намираще мишените. Пистолетът имаше вместимост шестнайсет патрона – един в цевта и петнайсет в пълнителя. Когато поредната медна гилза изскачаше от оръжието, Мич мислено си отбелязваше броя на изстреляните патрони. Улучи трима точно в главите, но тогава палатката се изпълни с терористи и трябваше да стреля в гърдите и в гърбовете им. Един от противниците успя да вземе оръжието си и Рап го улучи в рамото. Онзи отлетя назад, оръжието му изхвъркна и издрънча на земята.

– Огън по десния край на палатката! – извика той на Джаксън и неговите хора. – Заложниците са до мен!

Последното нещо, което искаше да се случи, беше да улучи някой от другарите си, докато влизат в палатката. Или пък те да го улучат при нахлуването.

Забеляза две цеви в близост до себе си. Едната се обръщаше към заложниците. Но между него и терориста стоеше нечие тяло.

– Стреляйте по проклетата палатка! – извика той и сам стреля три пъти по мишената, която не можеше да види добре.

Трупът на терориста подсече друг, който падна на пода и разкъса с автоматична стрелба стената и покрива на палатката.

Още движение отдясно. Само че ръката му не беше толкова бърза, колкото очите. Първо видя проблясък от цев, сетне от дървения под пред него се разхвърчаха трески. После още един и още един проблясък.

Първият куршум на Рап го удари в рамото. На Мич му трябваше само още част от секундата, за да се прицели в главата, но изведнъж усети страшна болка. Един куршум го улучи и изстрелът му не бе точен. Преди да има време да реагира на случилото се, стената на палатката беше разкъсана и терористът, стрелял по него, затанцува странен танц, удрян от куршумите на Джаксън и хората му. Най-малко шест куршума улучиха похитителя, блъснаха го върху пластмасовия стол и го повалиха на земята. Бяха изстреляни вероятно над сто патрона.

Най-накрая Рап извика на Джаксън да вземат под охрана заложниците. Изведнъж го разтърси непоносима болка.

През това време хората на Джаксън влязоха в палатката. Дебелите заглушители на автоматите изплюха още дузина куршуми, но по-голямата част от работата вече беше свършена. Ред беше на финалното прочистване. Мич положи глава на земята и погледна към свилите се в ъгъла заложници. Понечи да се обади по радиостанцията и да съобщи, че е ранен, но размисли. Другите екипи още работеха. Не искаше точно сега

Мръсни афери

да им отвлича вниманието. Не, Рап реши просто да полежи и да си отпочине.

ГЛАВА 40

Главоболие мъчеше директора на ЦРУ. Тя знаеше, че се дължи на втория коктейл, който изпи с Анна Рап. Но си заслужаваше. Разговорът ѝ с Анна беше разчупил някои бариери.

Двете жени бяха стигнали до известно разбирателство. Общото между тях беше Мич. И двете го обичаха и трябваше да положат усилия да се сдобрат. Кенеди много добре разбираше притесненията на Анна, но държеше младата жена да осъзнае, че Мич едва ли би бил щастлив, ако трябваше да води скучния живот на аналитик от разузнаването. Той беше невероятно талантлив, но в сферата на борбата с тероризма. Уменията и себеотдайността му бяха помогнали да бъде спасен животът на безброй хора.

Сега, докато Кенеди мислено се връщаше към снощното парти, тя се запита имаше ли друг избор, освен да излъже жената, чието доверие беше спечелила. Прибягна до лъжата, за да успокои страховете на Анна за съпруга ѝ. С напълно убедителен тон тя беше казала на репортерката, че Рап е участвал в много по-трудни и опасни операции и че няма да влиза в никакви въоръжени сблъсъци по време на сегашната си мисия. И тъй като той вече беше ликвидирал генерал Моро, тя си внуши, че думите ѝ са близо до истината. Другите щяха да се погрижат за спасяването на заложниците, а Мич ще наблюдава акцията от безопасно разстояние.

Така поне си представяше тя, че ще протекат събитията. Но нагласата ѝ се промени на сто и осемдесет градуса, когато тази сутрин, точно в пет часа, звънна телефонът. Джейк Търбс, директорът на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ, събуди шефката си, за да ѝ съобщи, че операцията във Филипините е преминала успешно. Кенеди бе приятно изненадана, тъй като по план операцията още не трябваше да е започнала. След като благодари на директора на ЦБТ и си спести коментара, че е била държана в неведение, Кенеди стана и се отправи към Ленгли.

След като стигна в централата на ЦРУ, мозайката малко по малко започна да се нарежда. Мисията беше голям успех. Семейство Андерсън и всички командоси вече се намираха в безопасност на борда на „Бело Ууд“, докато навън бушуваше тропическа буря. Докладвано беше само за един ранен. Въпреки блестящия краен резултат на Айрини последната подробност не ѝ хареса.

Външно изглеждаше спокойна и хладнокръвна. Кимаше от време на време и задаваше въпроси. Но вътрешно кипеше. Един боец бе ранен и естествено късметлията беше не кой да е, а Мичъл Рап.

Кенеди беше бясна. Как, по дяволите, Рап е бил прострелян, след като трябваше да си седи на кораба на петнайсет километра от брега? И защо графикът за операцията беше изместен напред, без да я уведомят? Айрини се въздържа да не позвъни веднага на генерал Флъд и да пита дали той е дал „зелена светлина“. Трябваше ѝ малко време да събере мислите си, а интуицията ѝ подсказваше, че и Флъд не е знаел за ставащото.

Когато се върнеше, Мич Рап щеше да бъде принуден да ѝ отговори на някои много неприятни въпроси. Единствената утеха на Кенеди беше, че в крайна сметка каубойското му поведение ще му излезе много по-солено у дома, в Съединените щати, отколкото там, във Филипините. В Ленгли той беше известен като безупречен офицер, който никога не постъпва неправилно. Около личността му беше изграден мит, беше жива легенда.

Да, в Ленгли нямаше да се намери нито един човек, който да пожелае да кръстоса шпага с него. А на Капитолия само шепа политици бяха готови да обмислят поемането на подобен риск. Рап беше герой, а Америка обичаше своите герои.

Както я беше учил предшественикът ѝ Томас Стансфийлд, Кенеди преодоля желанието си веднага да се свърже по телефона с Рап и да му чете конско. По-добре щеше да е да успокои емоциите си и да го накара да се почувства неудобно.

Не, Кенеди ще направи така, че жената, която го обича, да свърши цялата работа. Без значение в какво състояние се намираше сега Мич, неговата избухлива женичка щеше да му срита задника така, както никой преди не го е сритвал. Дори си струва да сложи в къщата подслушвателни устройства, за да чуе разпита на Анна, в сравнение с който мъченията на Светата инквизиция ще изглеждат като детска забава. Както и да увърта, Рап няма да може да скрие нищо. Няма да може да се оправдае и с националната сигурност, защото Кенеди нямаше да му позволи. Освен ако не предпочетеше да спи с дрехите си в продължение на един месец, нямаше как да скрие огнестрелната рана.

В усилията си да поддържа новосъздаденото приятелство с госпожа Рап, тя ѝ се обади малко преди шест вечерта и ѝ каза, че мисията е минала успешно и че съпругът ѝ скоро ще се завърне у дома. Анна не знаеше как да благодари на директора на ЦРУ за обаждането. На свой ред

Кенеди благодари на Анна, че е проявила разбиране, и я прикани да ѝ се обади, ако възникнат някакви въпроси.

Това внезапно затопляне между неговата шефка и съпругата му щеше доста да озадачи Рап. При тая мисъл Кенеди блажено се усмихна. Рап на колене щеше да я моли да му обясни какво се е случило.

Айрини слезе от асансьора на третия етаж на Белия дом. Готова беше да постъпи така, както постъпваха президентските съветници десетилетия наред – да протака и да увърта. Един от най-доверените и предани нейни служители я беше поставил в неудобно положение и се налагаше да постъпи така. Алтернативата беше да каже на президента цялата истина, което обаче щеше да доведе до известни неприятни последици. А точно в момента неприятни последици не ѝ трябваша.

Изходът от операцията беше точно какъвто искаше президентът. Андерсънови бяха живи и невредими, Съединените щати не бяха дали никакви жертви и в същото време на терористите беше изпратено ясно послание. Или както би се оправдал Рап на нейно място, не е важно как са стигнали дотам, щом в крайна сметка са стигнали.

Кенеди влезе във фитнесзалата и се приближи до Хейс, който правеше упражнения на един от тренажорите.

Президентът отмести поглед от един от мониторите на стената пред себе си.

– Какво, по дяволите, се е случило в Израел снощи? – попита без предисловие.

По пътя насам Кенеди беше прегледала дневния разузнавателен доклад до президента, свръхсекретен документ, който се подготвяше от ЦРУ. Благодарение на него държавният глава и съветниците му по националната сигурност узнаваха какво става по света всеки ден.

– Вече се обадох на Бен Фридман, но него го нямаше. Още не ми е звънял.

Президентът се намръщи само при споменаването на името на директора на МОСАД. Много добре го познаваше. И не можеше да го понася. Ако не беше Кенеди, щеше да притисне министър-председателя Голдберг да уволни копелето.

Хейс избърса с кърпа потта от лицето си и изръмжа:

– Още ме хваща яд, като си спомня, че продължава да се крепи на поста си.

Кенеди веднага съжали, че е споменала името на Фридман. Миналата година Бен беше оказал помощ на един от главните политически опоненти на президента чрез подаване на информация. Доста ѝ

костваше да убеди Хейс, че е по-добре Фридман да остане на поста си и да използват вината му като лост за въздействие.

– Колко е часът там? – сонна се президентът.

– Те са със седем часа по-напред от нас, сър. Два и двайсет следобед е.

– Преди колко време му се обади?

– Преди около половин час. – Кенеди скръсти ръце на гърдите си. Всъщност се беше обадила преди час, но предпочете да не дразни президента, тъй като и без това той вече беше ядосан.

– Ами тогава му се обади пак. И му кажи, че ми дължи отговори! – Той посочи към единия от телевизорите и добави: – Изравнили са със земята половин квартал. Казват, че броят на жертвите може да надмине сто. За Бога!

Кенеди сведе поглед. Напоследък Хейс беше станал доста раздражителен.

– Сър, знаете, че палестинците винаги преувеличават броя на жертвите.

– Ти видя ли репортажите?

– Да.

– И не ти изглежда достатъчно сериозно?

– Напротив, сър, но нека получа малко повече информация, преди да си направим заключения.

Хейс кимна и дишането му се поуспокои. Даде си сметка, че е бил прекалено груб с един от най-доверените си хора.

– Снощи добре ли прекара?

– Да, много хубаво парти беше, сър.

– Добре. – Той отново избърса потта си. – Какво става във Филипините?

Кенеди изобрази престорена усмивка и намести очилата си.

– Имам добри новини. Семейство Андерсън е в безопасност и се намира на борда на „Бело Ууд“, както и всички военнослужещи, взели участие в операцията.

Смес от изненада, радост и объркване се изписа по лицето на Хейс.

– Мислех, че спасителната операция ще започне най-рано след час-два! – възкликна той.

– Миналата вечер имаше известно развитие на ситуацията, което ни принуди да променим графика, сър. – За щастие Кенеди знаеше, че президентът никога не иска допълнителни обяснения, когато има успех. Ка-то повечето добри ръководители и той държеше най-вече на

резултатите. – Разрази се тропическа буря и възникна опасност вертолетите да не могат да излетят. В същото време дъждът осигури прикритие на Специалните части, за да могат да се промъкнат незабелязано по-рано от очакваното. И тъй като не искахме да изпускате възможността, дадохме разрешение и всичко мина гладко. – Кенеди се изкуши да съобщи на президента, че Рап е ранен, но засега реши да запази тази подробност в тайна.

Лицето на Хейс грейна.

– Страхотно! Кога ще пристигнат в Щатите? – У него се обади политикът и той вече планираше посрещането на нещастното семейство.

– Ще трябва да почакаат бурята да спре и тогава ще тръгнат насам. Може да се върнат още утре или най-късно в понеделник.

– Как са те?

– Сравнително добре. Малко са недохранени, целите са изпохапани от насекоми, но иначе здравето им е задоволително.

Президентът спря тренажора и слезе. Качи се върху бягащата пътечка.

– Психологически как са? – Хейс натисна няколко бутона и пътеката се задвижи.

Кенеди можеше само да предполага какви ужаси са преживели. От разузнавателните доклади за други подобни отвлечения излизаше, че „Абу Саяф“ се отнасят сравнително хуманно със заложниците в смисъл, че не ги изнасилват и измъчват, особено ако са американци. Но все пак да те държат насилва на хиляди километри от дома ти в примитивни условия, не е много приятно.

– Не знам, сър. За момента се обзалагам, че са щастливи от свободата си.

– Да, и аз така мисля. – Пътеката набра скорост и президентът ускори крачката си. – Направи ми услуга и съобщи на Валъри за операцията. Обикновено в събота тя е тук най-късно в осем часа.

Президентът се нуждаеше от своята началничка на кабинета.

И Кенеди много добре разбираше как работи вашингтонската машина. Нивото на политическата ефективност се вдигаше и спадаше според вълната на позитивните или негативните новини и съответното внимание на медиите. Последната успешна акция беше твърде добра новина, за да не се използва подходящо. Айрини ще каже на Джоунс, а тя на свой ред ще мобилизира внушителното войнство към Белия дом, което отговаряше за връзките с обществеността и медиите. И последните ще превърнат историята в рязък скок на рейтинга на президента.

– Нещо друго, сър?

Президентът се поколеба и въздъхна.

– Мисля, че трябва да насрочим среща на Съвета за национална сигурност.

Кенеди кимна. Дори и Хейс да не го беше споменал, тя щеше да му предложи. Различните отдели и министерства трябваше да се задействат с пълна скорост, особено Държавният департамент. Някой трябваше да каже на филипинския президент Кирино какво са извършили Щатите. И в светлината на последните събития най-разумно щеше да е това да стори държавният секретар, а не президентът.

– За колко часа искате да я насроча?

– Да кажем, за единайсет. А, и ако говориш с Мич преди мен, благодари му от мое име.

Кенеди отново кимна.

– Той е удивителен човек – не пропусна да отбележи Хейс.

– Да, така е. – Всеки, който беше достатъчно дързък да не зачита върховенството на директора на ЦРУ, на министъра на отбраната и президента, наистина беше удивителен човек.

ГЛАВА 41

„Доверие“ беше дума, която в момента не предизвикваше положителни асоциации у Дейвид. Бен Фридман бе нарушил споразумението им. Нямахше почти никакво съмнение, че шефът на МОСАД целеше да убие най-новия си информатор в бомбардировката от миналата вечер. Разсъждавайки в тази посока и като си даде сметка за бруталността и жестокостта, с които Фридман беше прочут, Дейвид реши да напусне колкото се може по-скоро Израел.

След като се измъкна от мястото на бомбардировката, Дейвид не успя да стигне много далеч. Измина само две пресечки. Заради спуканото тъпанче се клатушкаше като пияница. Напращеният и разпокъсан костюм, несигурната походка и окървавеното му лице привлякоха вниманието на един фелдшер, който, след като набързо го прегледа, го напъха в чакащата наблизко линейка. Когато го докараха в болницата, Дейвид им каза измислено име.

МОСАД имаше шпиони навсякъде, но дори и да не разполагаха с „ухо“ в болницата, можеха без проблем да проникнат в базата данни с картоните на пациентите.

Тъй като беше един от първите пострадали, докарани след бомбардировката, лекарите веднага се заеха с него. Раните на крака и врата му бяха почистени и защити за нула време.

Израснал по болниците, Дейвид не се затрудни да стигне до лекарската стая. Движеше се без страх, че могат да го открият. Целият персонал щеше да има много работа в следващите няколко дни. Дрехите му вече не ставаха за нищо. Затова ги хвърли на боклука и се изми. Единственото, което остана на него, беше бельото, обувките и поясът, в който криеше пари в брой и документи за фалшивата си самоличност. После претърси шкафчетата на лекарите и в едно от тях откри дрехи, които бяха приблизително неговия размер. Облече ги и взе ключовете от колата, които бяха оставени на най-горния рафт.

Отвън, в закрития паркинг, той слезе на първия етаж, където се намираха местата за колите на лекарите. Два пъти натисна бутон на дистанционното. Точно вдясно пред него премигнаха фарове и се чу кратко пиукане. Напусна Хеброн по възможно най-краткия път. Различните палестински групи вече бяха започнали да устройват барикади по пътищата, за да не позволят на Израелските сили за отбрана да влязат в града.

За щастие той имаше късмет да се промуши незабелязан.

До изгрев-слънце Дейвид вече беше прекосил страната и бе преминал границата с Йордания при Арава. Почувствал се в безопасност, той веднага се обади на принца и поиска да изпрати самолет в пристанищния град Акаба и да го вземе оттам. Принцът, още махмурлия след снощното парти, не можеше да говори ясно. Затова пак винаги чевърстият му помощник Девон се разпореди да изпратят един от петте частни реактивни самолета на Омар. До обед Дейвид вече беше извън обсега на Фридман, на път за Франция. Кацна в Ница в късния следобед и оттам с лимузина го закараха в хотел „Карлтън“ в Кан. Девон му беше резервирал апартамент.

Първата му задача беше да си смени дрехите. След час пазаруване по магазините на булевард „Кроазет“ (разходите бяха записани на сметката на принца) Дейвид се прибра в разкошния си апартамент и се строполи на леглото.

След известно време (не знаеше колко часа са минали) го събуди месестата длан на самия принц Омар.

Дейвид се обърна по гръб и премигна. Когато фокусира стаята, той разбра, че вече се е мръкнало. Омар опипа раната на врата му. Докосването предизвика болка в прясно защитата плът. Дейвид импулсивно тупна принца по ръката. И веднага осъзна, че в стаята има и друг човек. Ако се съди по сянката върху стената, този някой беше огромен.

Чън, безмълвният китаец бодигард, нарочно извести за присъствието си, за да не се опита Дейвид да стори някоя глупост. Принц Омар обаче не се засегна, задето го тупнаха. Сякаш го забавляваше белегът на врата на палестинеца и острата му реакция.

– Мисля, че някой днес е имал големи премеждия. – Омар обхвана с длани страните на Дейвид. – Искам да чужа всичко.

Дейвид отблъсна ръцете на Омар.

– Всичко за какво?

– За снощи!

– Не знам за какво говориш.

Омар се изправи и се разсмя. Беше облечен в безбожно скъп копринен костюм.

– Много добре знаеш за какво говоря. А сега си вдигни задника от леглото и се приготви за вечеря. – Омар посочи към банята. – И по-живо. Много съм гладен. Освен това гледах „Ал Джазира“ и знам всичко. Тази вечер ще хапнем и ще го отпразнуваме. Искам да ми разкажеш с подробности. Ще те чакам долу. – Омар, развълнуван като ученичка,

излезе от стаята, Чън го следваше плътно.

Дейвид застана под душа.

Гладен беше като вълк. Може би угощение с принца нямаше да му се отрази зле. Ала бръсненето се оказа малко по-трудно, отколкото очакваше. Омар обаче много държеше на безупречния външен вид.

Дейвид облече новите си дрехи: бяла риза, двуредно черно сако и синя вратовръзка. Вратовръзката му причиняваше болка, но ако не въртеше много глава, се понасяше. Едно голямо парче лейкопласт върху шевовете нямаше да позволи на яката на ризата да се изцапа с кръв.

Омар го чакаше долу в бара. Седеше в едно ъглово сепаре, притиснат от четири жени – по две от всяка страна. Имаше и двама мъже, разположили се в ъгъла на U-образното сепаре. И двамата бяха араби и най-вероятно принадлежаха към над трите хиляди братовчеди на принца. Що се отнася до жените, те без съмнение бяха скъпи проститутки, ангажирани за времето на престоя му в Кан, колкото и дълго да беше то.

Или докато не му омръзнаха.

Чън някак беше съумял да се скрие зад една голяма саксия с папрат. Дейвид му намигна, но лицето на китаеца остана безизразно. Когато Дейвид се приближи до масата, Омар свали винаги жадните си за плът ръце от двете момичета и ги протегна в израз на топло посрещане.

– Дейвид, толкова се радвам, че ще ни правиш компания. – Принцът се обърна към гостите си и заговорнически намигна: – Дейвид е човек с много способности и скоро ще стане доста известен. – Двамата араби кимнаха, сякаш вече знаеха за какво иде реч.

Момичетата го стрелнаха с очи и се закискаха. Дейвид не им обърна внимание.

– Сядай! – нареди Омар. – Ела, ела при нас. Тази вечер ще празнуваме! – А на чакащия сервитьор заповяда: – Шампанско... още шампанско!

Дейвид обаче вдигна ръка и спря сервитьора. После, усмихнат, се обърна към Омар:

– Мой принце, мога ли да ви видя насаме за малко? – Волевите му черни очи подсказваха, че искането е съвсем сериозно.

– Разбира се. – Омар плесна два пъти с ръце и даде знак да преместят масата. Нямаше никакво желание да помръдне пълното си тяло.

Сервитьорът шракна с пръсти и две момчета се втурнаха да изпълнят заповедта. Принцът сграбчи Дейвид за лакътя и го придърпа към себе си:

– Какво има?

Палестинецът се помъчи да запази спокойствие, поне външно. Готов бе да заложи десетте милиона долара, които Омар му беше дал преди по-малко от седмица, че принцът е споделил тайните им с другите членове на саудитската кралска фамилия.

– Кои са тези мъже?

– Мои братовчеди, разбира се.

– Аха... точно както си мислех. И какво им каза?

– Нищо.

Дейвид се вгледа със съмнение в Омар.

– Нищо важно! – заоправдава се принцът. – Просто споделих, че си велик човек, който ще промени света. Истински воин на арабските народи.

Дейвид въздъхна. Предстоеше сериозен разговор.

– Много съм гладен и трябва да говоря с теб.

Омар махна към масата.

– Добре, да сядаме...

– Не, не и с тях. Само двамата.

Принцът гледаше ту към масата, ту към Дейвид. Не му се искаше да изоставя жените.

Палестинецът отгатна мисълта му.

– Могат да почакаат. Цяла нощ ще им се радваш. Искам само един час, без никой да ни прекъсва.

Омар кимна неохотно. Махна на единия си братовчед да дойде и му обясни каква е ситуацията. После поведе Дейвид към една усамотена маса в края на ресторанта.

Дейвид се колебаеше как да продължи. Колко пъти досега непрекъснато беше подчертавал изрично, че никой не трябва да узнава плановете им. Като брат на коронования принц и високопоставен член на кралското семейство Омар беше своенравен и правеше каквото си поиска. Затова Дейвид трябваше да подхожда деликатно с него, като с малко дете.

Но въпреки всичко понякога му беше невъзможно да се сдържа. Както показаха последните двайсет и четири часа, играта, която играеха, беше много опасна. И макар че Дейвид беше този, който в момента се намираше на фронта и поемаше рискове, обстановката можеше да се промени много бързо. Ако принцът воайор не внимаваше какво приказва, щеше да се окаже въввлечен в истинския екшън. И да застраши живота си.

Дейвид поде внимателно:

– Думите ти по мой адрес ме ласкаят, но искам да подчертая, че трябва да престанеш да говориш с когото и да било за нашите планове.

– Но, Дейвид, има хора, които поддържат каузата ни. Хора, на които може да се вярва!

– Като твоите братовчеди ли?

– Разбира се. На тях бих им доверил и живота си!

– Какво си им казал?

– Малко се пофуках – отговори глуповато Омар.

– Спомена ли им, че съм участвал в събитията от снощи?

– Може би. – Омар се усмихна.

Дейвид стисна облегалките на стола толкова силно, че замалко да ги счупи. Умът му запрепуска трескаво. Представи си как тия двамата пикльовци вадят мобилните си телефони и се обаждат на приятелите и родителите си в Саудитска Арабия, хвалят се с братовчед си и с тайната операция, която той организира, за да ги отърве веднъж завинаги от Израел.

Дейвид никога не беше искал да унищожавя Израел. Той искаше Палестина да съществува съвместно с ционистката държава, но това не беше достатъчно за арабската върхушка.

– Принце, предупредих ви вече. Не се безпокоя само за себе си. За ваше собствено добро е. Не бива да казвате на хората с какво се занимавате. Знам, че се доверявате на семейството си, но тук става въпрос за съвсем друго нещо и вие явно не можете да го разберете. Не че ме е страх братовчедите ви да не изтичат при американците и да не им разкажат какво сме намислили! Опасявам се обаче, че американците подслушват техните телефони.

Омар се намръщи.

– Невъзможно. Американците не шпионират страната ми.

Подобна наивност беше вече прекалена!

– Мислите, че американците не ви подслушват?

– Не! – отвърна принцът уверено. – Имаме договореност с тях.

Дейвид не вярваше на ушите си. Не, не можеше толкова известен човек като Омар да бъде толкова наивен.

– Не ми е приятно да ви разочаровам, принц Омар, но в интерес на истината Съединените щати шпионират Саудитска Арабия.

– Не, напротив, Дейвид. Говорил съм с брат ми за споразумението, а освен това нашата разузнавателна служба контролира всичко. Уверявам те.

– Може и да нямат агенти на място, но това не означава, че не

могат да ви следят по друг начин.

– Какво имаш предвид?

– Със спътници. Те улавят всичко. Тяхната Агенция за национална сигурност подслушва всичко.

Омар се замисли за секунда, сетне смръщи вежди:

– Как е възможно, когато толкова много хора говорят по телефони?

Дейвид се постара да прикрие учудването от глупостта на саудитеца.

Омар не блестеше с ум, което заедно с несметното му богатство беше причината Дейвид да се спре върху него в избора си.

Беше хазартен тип с тлъста банкова сметка. Беше натрупал лично богатство, отделно от семейното, като преди десетина години бе играл умело с покупки и продажби на недвижими имоти и акции. Интуицията му беше почти непогрешима, но познанията му за разузнаването и шпионажа бяха жалки.

– Повярвайте ми, способни са да го направят. Всеки път когато вие се похвалите на някой от роднините си, не се знае на колко членове на семейството ще се обади той.

Дейвид улови гневен блясък в очите на събеседника си. Една от причините да бъде пренебрегнат като сериозен кандидат за наследник на трона беше неговият разгулен живот. В една мюсюлманска страна е важно кралят да следва – поне външно – напътствията на пророк Мохамед.

– Принц Омар, повярвайте ми. Не искам американците да разберат за плановете ни. Не само те, ами и французите, израелците и който и да е друг.

– Не ме е страх от американците. Те няма да посмеят да ме пипнат. Моята фамилия може да съсипе икономиката им за нула време!

Дейвид се изкуши да възрази, че куфарите с пари на саудитските крале вече не са толкова пълни като преди. А пък и самите саудитци бяха инвестирали доста пари в Съединените щати и предизвикването на нова петролна криза беше равносилно на самоубийство. Омар изобщо не беше толкова недосегаем. Но Дейвид нямаше да може да го убеди в това. Охолният живот беше дал на аристократа лъжовно чувство за значимост.

– Моля ви, не забравяйте – каза Дейвид, – че ключът към успеха ни е да накараме международната общност да си мисли, че Израел е излязъл от контрол.

Омар поклати глава.

– Ключът към изпълнението на нашия план е да накараме брат ми да заплаши Америка с петролно ембарго.

– Да, това е много важно, но все пак, ако искаме да имаме успех, не трябва да позволяваме на американците да разберат истинския ни замисъл.

– Стига сме говорили. Нали беше гладен? Ще хапнем и ще ми разкажеш за снощи.

Дейвид разгърна менюто и се зачете. Реши да направи още един опит да накара Омар да си държи езика зад зъбите.

– Омар, не се доверявай на никого напълно, нито на мен, нито на семейството си. Сам си казвал, че някои от роднините ти са доста близки с американците. Знаеш много по-добре от мен, че във фамилията ти има хора, които са прозападно настроени и завиждат на успехите ти. Те с удоволствие биха те продали.

Омар тръшна менюто си на масата. Чашите с вода подскочиха, пламъкът на свещта трепна.

– И какво ще направят американците? Ще убият член на саудитската кралска фамилия ли? Никога!

Избликът привлече вниманието към тях. Дейвид поклати глава. Наистина американците едва ли биха дръзнали да убият Омар, но можеха да намерят някой друг, който да го извърши. А и не биха се поколебали ни най-малко да отстранят Дейвид.

Палестинецът реши, че ще е най-добре да смени темата.

– Как вървят нещата с посланика?

– Добре. Девон му преведе половината пари, а другата половина ще му изпрати в понеделник. Вече е наш.

Дейвид се зарадва на тези думи. Посланикът бе жизненоважен за плана им. Нещата вървяха изключително добре, но Дейвид знаеше, че бива да е голям оптимист. Случилото се в Хеброн беше надминало и най-големите му съмнения. Фридман беше прекалил с употребата на сила и сега трябваше да обяснява какъв е бил поводът за клането. Утре палестинецът щеше да отлети за Съединените щати и да премине към следващия етап на операцията.

Не американците, французите или израелците в момента слухтяха, а британците. Платноходката на Алън Чърч беше закотвена в залива, недалеч от огромната яхта, която той следеше от седмици. Последният му доклад беше предизвикал засилен интерес в централата на МИ 6 в

Лондон. Наредено му беше да продължи наблюдението и да се опита да идентифицира мъжа, който се е срещнал с принц Омар. Явно фотографите, които беше направил в Монако, бяха неясни или пък човекът беше непознат.

Чърч седеше на бара и държеше под око принца и гостите му, когато в ресторанта влезе същият този мъж, към когото щабквартирата на МИ 6 беше проявила интерес. Красивият арабин си позволи да повиши тон на принца, което предполагаше, че той е нещо повече от поредната приятна компания на Омар. След кратка размяна на реплики двамата се уединиха на една отдалечена маса.

Стар познавач на саудитската кралска фамилия, Чърч много добре знаеше какви разпри се спотайват под привидното спокойствие, царящо в клана. А и обикновените саудитци ставаха все по-раздразнителни към богатството и охолството на управляващата ги фамилия. Години наред Дворът на Саудите се беше опитвал да укротява религиозните фанатици в страната чрез строеж на внушителни джамии и многобройни приюти за бедните. Ала Чърч беше убеден, че дните на монархията на Саудите са преброени. Те сами бяха посели семената на собствения си крах, като финансираха ислямските фанатици. Последните не се отличаваха с никаква търпимост към светския и пълен с разкош начин на живот. Омар беше един от тези покварени членове на фамилията. Заобиколен от лукса на западния свят, той се опитваше да изкупи греховете си, като плащаше на крайно консервативните фундаменталисти. Той обаче не гледаше сериозно на техните убеждения, нито пък вярваше в тях.

Чърч кимна на оберкелнера и той го отведе до неговата маса, която се оказа прекалено близо до масата на принца. Англичанинът забеляза как непознатият го изгледа мнително.

Тъй като знаеше какъв е обхватът на подслушвателното му устройство и не искаше да предизвиква допълнително подозрение, Чърч отново извика оберкелнера и му посочи маса, по-близо до бара, сравнително отдалечена от обектите. Двамата се насочиха натам, а принц Омар и гостът му продължиха да разговарят спокойно, без да ги е страх, че могат да ги чуят.

Британският агент седна с гръб към стената. Изгледът към бара и към масата на принца беше идеален. Лично той се интересуваше повече от четирите жени, останали на бара, но работата си е работа. Затова незабавно се зае със задачата си.

Извади от предния джоб на самото калъфа с очилата, сложи си ги, а калъфа постави на масата. Докато миниатюрният микрофон с пряко

насочване и записващото устройство си вършеха работата, Чърч отвори менюто с вината и потърси някое скъпо бордо. Сметката щеше да бъде платена от щедрото британско правителство.

ГЛАВА 42

Кенеди седеше в големия си ъглов кабинет на седмия етаж. Наближаваше три следобед, по правило в събота тя не работеше до толкова късно, но навън валеше като из ведро, а синът ѝ Томи щеше да бъде на гости на свой приятел до пет часа. Седемгодишното ѝ дете ставаше все по-самостоятелно, което беше и хубаво, и лошо. Хубаво, защото така ѝ отнемаше по-малко от времето. Лошо, защото вече не се радваше така на проявите ѝ на майчина нежност и любов.

На тази възраст Томи излизаше от черупката си. Стеснителността му беше разтревожила учителите. Допускаха, че разводът е накарал малкия Томи да се затвори в себе си. Според Кенеди обаче това бе наследствена черта – самата тя бе мълчаливо и свито дете. Също като майка си и Томи беше предпазлив и мнителен към непознатите, трудно избухваше и се отличаваше с интровертен характер. Момчето имаше страхотно въображение и можеше да играе и да се забавлява само с часове. От друга страна, хлапакът беше способен да засипе майка си с въпроси, и то в най-неочаквани моменти.

Сега, вече в първи клас, той си създаваше приятели, спортуваше и получаваше отлични оценки, което не беше изненадващо, ако се има предвид коефициентът на интелигентност на родителите му. Макар баща му да беше безотговорен и егоистичен човек, не можеше да се отрече, че е умен. За щастие не идваше много често. Според Кенеди той внасяше единствено смут в иначе спокойната домашна обстановка.

Наоколо имаше и други мъже – модели за подражание. Томи обожаваше Мич и бе очарован от младата му съпруга. Мич непрекъснато напътстваше сина ѝ да се занимава със спорт и винаги с голямо удоволствие го взимаше със себе си на стадион „Камдън ярдс“ да гледа играта на „Ориолс“. Беше обещал догодина през лятото да го научи да кара водни ски. А сега, когато тя и Анна бяха сключили мир, със сигурност щяха да се виждат по-често.

Трябваше да се спомене и чудатият французин, господин Сушре, който живееше през няколко къщи от тях и непрекъснато киснеше в гаража си и слушаше радио. Постоянно се ровеше в най-различни машини и се прехласваше по двигателите с вътрешно горене. Благодарение на него Томи сигурно знаеше за колите, мотоциклетите и всичко, което се движи с бензин, повече, отколкото което и да е дете на неговата възраст.

Кенеди затвори папката на бюрото си. Прозя се, свали очилата и разтърка уморените си очи. Ако си тръгнеше сега, може би щеше да успее да подремне, преди Томи да се върне от дома на приятеля си. Взе няколко червени папки и ги заключи в сейфа. Тъкмо се нахрани да стане, когато звънна големият бял телефон.

Погледна към дисплея, за да види кой е, и се намръщи. Бен Фридман най-накрая се беше сетил да ѝ отговори, след почти девет часа. Този човек беше много смел и дързък. Тя разполагаше с достатъчно информация да го унищожи и въпреки това той продължаваше да си играе игрички с нея. Със сигурност щеше да се оправдае защо я е накарал да чака толкова дълго.

Кенеди вдигна слушалката.

– Айрини Кенеди на телефона.

– Здравей, Айрини, Бен е. Съжалявам, че не можах да се обадя по-рано, но както, сигурен съм, си видяла от телевизията, бях затънал до гуша в работа.

– Да, гледахме репортажите.

– Снощи ликвидирахме нелегална фабрика за бомби и сега сме нащрек за евентуални акции с цел отмъщение.

Понякога на Кенеди ѝ се искаше да е като Мич Рап. На нейно място той, без да се церемони, би казал на израелския си колега, че е боклук и че му говори глупости. Телевизиите тръбяха, че Израелските сили за отбрана са атакували фабрика за експлозиви в Хеброн и че затова щетите са толкова големи. Палестинците обаче отричаха изобщо да е съществувала такава фабрика и твърдяха, че израелците са бомбардирани жилищен квартал, без да са били провокирани с нищо. Джейк Търбс от ЦБТ ѝ беше докладвал само преди час, че според тях също целта на нападение-то не е била бомбена фабрика. Прехванали са разговор по мобилни телефони, според който истинската цел е била среща на високо равнище на палестинските терористични групи. Освен това тя разполагаше със спътникови снимки, на които се виждаше как израелските хеликоптери засипват квартала с ракети.

Бен Фридман лъжеше, но Айрини не смяташе да му показва, че е наясно с това.

– Президентът е много разтревожен от броя на загиналите при снощната бомбардировка – каза тя.

– Айрини, няхаме никаква представа, че вторичната експлозия ще е толкова силна. Бяха складирали достатъчно взрив да вдигнат във въздуха половин квартал.

„Така изглежда“, каза си тя. Последните разузнавателни доклади сочеха, че израелската армия не контролира този район. Различни терористични групи и милиции бяха поставили пътни блокади, за да не допуснат израелските сили. Освен това бяха задържали позициите достатъчно дълго, че да позволят на медиите да снимат цялото клане. Израелците бяха попадали и друг път в подобни кошмарни ситуации от гледна точка на публичния отзвук. Затова веднага се оттеглиха и не се осмелиха да водят сражения с палестинците. Кадрите на танкове, които прегазват беззащитни младежи, не се отразяваха добре на имиджа на Израел по света.

Фридман играеше опасна игра. Ако палестинците казваха истината за броя на загиналите, спокойно можеха да се обърнат за подкрепа към ООН. Когато обсъждаха е президента този въпрос, тя трябваше да се сети за подобна вероятност. Нямахме смисъл да се дават жертви, за да се защитава Израел, щом криеше истината от най-близкия си съюзник.

Реши да го пришпори леко:

– Палестинците казват, че сте нападнали квартала, без да са ви провокирали.

Фридман изсумтя.

– Подобно нещо можеше да се напише още преди да стартира операцията. Непрекъснато повтарят едни и същи лъжи.

– Да, знам – с престолен искрен тон отвърна Кенеди. „Единственият проблем е – каза си наум, – че и вие непрекъснато повтаряте едни и същи оправдания.“ – Знаеш, че моментът не беше много подходящ.

От другата страна последва дълга пауза, след което Фридман попита:

– Че защо?

Напрежението в гласа му не убягна на Кенеди. Той беше изключително дебелокож и безскрупулен човек, но този път си личеше, че се намира под много силен натиск. Имаше врагове в правителството – онези, които искаха спиране на бойните действия и истински мирни преговори, определено не бяха реагирали ентусиазирано на последното му деяние.

– Президентът ще се среща с престолонаследника на Саудитска Арабия следващата седмица – отвърна Айрини. – Основната тема на разговора им ще бъде подновяването на мирната инициатива за Близкия изток... Но сега, когато телевизиите бълват кадри как вадят десетки палестински жени и деца изпод руините, всичко това може да се окаже безсмислено.

– Айрини, онова там беше фабрика за бомби, по дяволите!

– А на президента му трябваша месеци, за да убеди престолонаследника да седнат на масата за преговори.

– Много добре знаеш, че престолонаследникът никога няма да подкрепи истински мир. В деня, в който той признае като държава Израел, в страната му ще избухне революция и с него ще е свършено.

– Мислиш, че не го знаем ли? Президентът иска подкрепа и от други места. Ще настояваме за пълно разтурване на терористичните групи, които действат от Саудитска Арабия. Искаме да се спре финансирането на тези групи.

– Айрини – Фридман въздъхна разочаровано, – вече сме минали по този път. Оценявам усилията, които полагате, но тази война е наша, ние сме на фронтната линия. Ние сме тези, които се сблъскват с терористите камикадзе всеки ден. Няма да стоим със скръстени ръце и да търпим това! Когато получим конкретни разузнавателни данни, ще действаме. И ако онези страхливци продължават да се крият зад жени и деца, то си е за тяхна сметка.

– Бен, много добре съм запозната с вашите трудности, но не можеш да вървиш вечно сам. По-добре ще е да ни държиш в течение за ставащото.

– А какво според теб правя в момента?

Кенеди нямаше намерение да му каже направо, че лъже. Затова отвърна само:

– Обаждаш ми се девет часа след като те потърсих от името на президента на Съединените щати, който искаше да знае какво става. И стига си ми излизал с тия приказки, Бен. Не сме от вчера в този бизнес. За да протакаш толкова дълго, може да има няколко причини и на мен никоя от тях не ми се струва достатъчно убедителна.

След дълга пауза Фридман отново заговори:

– Имах информация, която трябваше да се потвърди... нещо много важно. Не исках да ти се обаждам, преди да съм се уверил в истинността му.

– И какво е това важно нещо?

– То не бива да става достояние на друг човек. Не искам да казваш на президента, преди да са ми потвърдили информацията. Разузнаването ни докладва, че снощи в онзи квартал е била свикана среща на високо равнище.

– Колко високо?

– Ще ти изпратя списъка на участниците, но е достатъчно само да спомена водачите на „Хамас“, Комитета за народно освобождение,

„Отряд 17“, „Ислямски джихад“, водачите на Бригадите на мъчениците и вероятно Мохамед Атва, шеф на Палестинското общо разузнаване.

– Сериозно ли говориш? – Кенеди се престори на изненадана. – Значи историята за бомбената фабрика е...

– Истина! Не знаехме изобщо, че е имало среща. Ракетите ни се взривиха във фабриката и предизвикаха вторична експлозия.

Кенеди се запита защо Фридман се е колебал толкова дълго да ѝ съобщи за истинската цел на операцията и защо, според нейната информация, продължаваше да я лъже с измислената бомбена фабрика.

– Кога ще имаш потвърждение за терористите, които са били ликвидирани при бомбардировката?

– До утре ще разполагам с пълна картина на събитията. Имам агент, внедрен сред фоторепортерите, които снимат пораженията. Тези снимки заедно с прехванатите разговори ще ни дадат пълния списък. А сега трябва да тръгвам. Ако открия още нещо, ще ви уведомя.

– Добре. – Преди да каже „дочуване“, Фридман затвори.

Кенеди поседя известно време, вторачена в слушалката. Опитваше се да разграничи фактите от измислиците, за да отгатне какво е намислил шефът на МОСАД.

В крайна сметка можеше да се окаже само поредното доказателство, че не обича да играе с открити карти. Но в този бизнес хората като него не бяха един и двама. Никога не казвай цялата истина, само част от нея. А можеше и всичко да е много по-сложно, отколкото си мислеше. Щеше да се наложи да наблюдава ситуацията отблизо.

Тя се обърна към компютъра и написа мейл на Джейк Търбс, в който му нареждаше лично да провери събитията в Хеброн, и то без помощта на МОСАД. Искаше да разполага с чисти, неизкривени факти, по които да съди за честността на Фридман. Или по-скоро за липсата на такава.

ГЛАВА 43

Бен Фридман седеше на верандата, пиеше вода и гледаше озареното от лунна светлина небе. Страшно много му се искаше да пийне нещо по-силно. Днешният ден беше труден и дълъг. Опитваше се да успокои ситуацията в Хеброн. Някои от правителството изобщо не бяха доволни от неговата победа. Те бяха слабаци. Мъже и жени, на които не им стискахе да се бият за запазването на Израел.

Мъжът, когото чакаше обаче, беше решителен. Ранчото в долината Йордан принадлежеше на министър-председателя Давид Голдберг. Голдберг, водачът на консервативната партия Ликуд, беше избран с мнозинство, въпреки че Ликуд имаше само шепа представители в 120-членния Кнесет. Това беше преди две години, когато хората видяха колко са лицемерни палестинците. Израелците подадоха маслинен клонка, а Ясер Арафат я взе и ги зашлеви в лицето.

Голдберг дойде на власт като хардлайнер, който обещавахе да унищожи палестинските терористични групи и да възстанови поне частично сигурността в страната. За нещастие нещата не се развиха според плана. Принудени бяха да се борят с нова форма на терора. Терор, който беше невъзможно да се спре. Непрекъснатите поредици от самоубийствени бомбени атентати отслабиха израелската икономика и опънаха нервите дори и на най-върлите патриоти. Бригадите на мъчениците трябваше да бъдат спрени и Бен Фридман беше готов да не жали сили, за да постигне целта.

Притесняваше се за приятеля си, министър-председателя. Напоследък Голдберг като че се огъваше под натиска. В правителството му беше пълно с предатели, готови да забият ножа в гърба му. Дори собствената му партия непрекъснато искаше сметка от стария генерал дали наистина прави всичко възможно, за да овладее кризата. А пък проклетите американци му нареждаха да оттегли армията.

Подобно нещо Фридман беше виждал и преди. Разбираше кръвната омраза, която арабите хранеха към страната му. Според шефа на МОСАД в основата ѝ беше завистта. Арабите с тяхното затворено патриархално общество не можеха да се примирят, че евреите ги надминават по всичко. Палестинците бяха живели на тази земя хиляди години, но не бяха сторили нищо, за да я облагородят. Евреите се бяха върнали в историческата си родина и само за едно поколение превърнаха

напуканата и изсъхнала почва в плодородни ферми и градини. Бяха се опитали да се споразумеят за мир, но арабите не искаха и да чуят. Винаги сред палестинския народ щеше да има една значителна и влиятелна прослойка, която нямаше да се успокои, докато Израел не престане да съществува. Работата на Фридман беше да се погрижи това никога да не се случи.

Такава беше важната и значима мисия на Фридман, смисълът на живота му. Призванието му беше да помогне на Израел да оцелее и той беше готов на всичко, за да успее. Но да се справи сам, не беше възможно.

Необходимо бе лобистите в Америка да притиснат когото трябва. Да притиснат хората, които да повлияят на други хора, контролиращи жизнената енергия на политиката – парите. Хора, които да им позволят да спечелят в трите щата, считани за мечтата на всеки президент: Ню Йорк, Флорида и перлата в короната, Калифорния. Сега повече отвсякога му бе нужна подкрепата на Америка и той щеше да направи всичко възможно, за да си я осигури.

В момента обаче най-много му трябваше силен министър-председател, който да следва неотклонно определения курс. Напоследък му правеше впечатление, че старият му приятел губи кураж. Това не биваше да се случва. Премиерът Голдберг трябваше да издържи на атаките на либералите.

Давид Голдберг пристъпи на верандата с две бутилки бира „Голдстар“. Подаде едната на Фридман и се извини, че го е накарал да чака. Въпреки че Бен би предпочел нещо по-силно, взе бирата, докато приятелите му се настаняваха на люлеещия се стол до него.

Пълното тяло на Голдберг не се връзваше много с образа му на герой. Старият воин имаше побеляла коса, загоряло лице и широка челюст. Беше едър, но не мускулист. Приличаше повече на пораснало хлапе. Но това впечатление беше измамно. Хладнокръвният нрав и достойнството на този човек бяха легендарни. Многократно се беше отличавал на бойното поле и най-малкото затова сънародниците му го уважаваха. За съжаление достойнството и честта не му гарантираха автоматично тяхната подкрепа.

Голдберг отпи от бирата си.

– Бен, доста голяма каша забърка този път.

– Аз винаги ги забърквам такива.

– Да, така е, но сега не му беше времето.

– Че кога е било?

Министър-председателят поклати осъдително глава.

– Никога не сме били подлагани на такъв силен международен натиск, както сега.

– Прости ми за грубостта, Давид, но международната общност да ме целуне отзад.

– Повярвай ми, споделям чувствата ти, но не можем да не се съобразяваме с международната общност. С това, което стори снощи, ми създаде големи проблеми.

Фридман отпи от бирата.

– Давид, ти ме накара да отвърна на удара и аз отвърнах. Ще им трябват години, за да се възстановят.

Министър-председателят не можеше да бъде сигурен. Нищо чудно утре да продължаха да се самовзривяват на най-оживените места. Голдберг все по-сериозно обмисляше идеята да изтегли армията от Западния бряг и Окупираните територии. Само две неща го спираха. Най-напред – хиляди евреи се бяха преместили да живеят там и по-скоро биха умрели, отколкото да напуснат домовете си. Втората причина беше, че се боеше за живота си. Човекът, който седеше до него, а и много други биха го очистили, без да им мигне окото, ако заложеше на карта сигурността на Израел.

Тъй като си даваше сметка, че трябва да внимава с Фридман, Голдберг отвърна:

– Да, атаката беше върхът в твоята кариера, Бен. – И вдигна чашата за тост.

– Благодаря ти. – Фридман се чукна с премиера. – Но?

– Какво но?

– Не се опитвай да ме мамиш, Давид! Помни, че чувам всичко. Знаем, че кабинетът е бесен заради броя на жертвите.

– Те рядко са били единодушни по някакъв въпрос.

– Е, ако искаш, мога да изляза с обръщение към тях.

Голдберг обмисли предложението. Идеята не беше лоша. Бен Фридман можеше да изплаши дори и най-яроствните си опоненти.

– По-късно може би. Сега съм по-зает да обяснявам на международната общност защо умряха толкова много невинни граждани.

Главният директор на МОСАД се изкуши да му напомни, че палестинците, живеещи в онзи квартал, не са чак толкова невинни. Но размисли. Голдберг воинът се беше превърнал в Голдберг политика.

– Те са странични жертви във войната.

– Но шестнайсет ракети „Хелфайър“, Бен! Не са ли много?

Фридман сви рамене.

– Такава възможност се появява веднъж в живота. Не можеш да позволиш нито един от тях да се изплъзне.

– Казаха ми, че твоят агент е имал достатъчно експлозивни в куфарите, за да унищожи всички участници в срещата.

Шефът на МОСАД беше, меко казано, изненадан, че Голдберг е запознат с подробностите на операцията, но с нищо не го показа. Нарочно не му беше казал много, защото между тях съществуваше негласно единодушие, че ако акцията се провали, премиерът ще отрече, че е знаел за нея. А сега някой в собствената му служба снасяше информация на министър-председателя. Трябваше да разбере кой.

– Давид, не ми казвай, че си изгубил куража си.

Голдберг се намръщи.

– Не сменяй темата на разговора, Бен. Имам и други източници. Чувам, че си минал всички граници... че сме могли да избегнем избиването на невинни граждани.

Фридман спря да се люлее и изгледа сурово стария си приятел.

– Направи ми услуга и престани да ги наричаш невинни. Те от години взривяват нашите жени и деца и много добре знаеш, че единственият начин да ги спрем е да ги ударим по-силно.

Голдберг вече не беше убеден в подобна теза. Като млад командир на танк той споделяше възгледите на Бен. Когато преди няколко години пое юздите на страната, във вижданията му не настъпи промяна. Но сега, след всичките самоубийствени атентати, убежденията му не бяха старите.

– Бен, времената сега са други. Цял свят ни гледа!

Фридман беше отвратен. Прииска му се да посъветва Голдберг да си подаде оставката, щом се чувства безсилен. Но отново размисли.

– Светът винаги ни е гледал. Не ние сме агресорите, Давид, и ти го знаеш.

– Но все някога това трябва да свърши. Трябва да намерим начин!

– Да не би да искаш да оттеглиш армията и да изградиш глупавата си стена? Забравил ли си историята на народа ни? Единственото, което ще постигнеш, е да им дадеш територия, от която да ни нападнат. Ще те запомнят като израелския Невил Чембърлейн.

– Не говоря за това – отвърна Голдберг. – И не ми чети лекции за Невил Чембърлейн, след като само преди ден си избил стотици жени и деца. Докладвах ми от армията, Бен. Знам, че не е имало никаква бомбена фабрика. Онези хора не биваше да умират!

Фридман обаче нямаше намерение да отстъпва.

– Признавам, че смъртта на някои от хората беше неоправдана, но само на малцина. Преобладаващото мнозинство от живеещите на онази улица бяха или терористи, или поддръжници на терористите. Не съжалявам за решението си и съм готов да застана пред министрите от твоя кабинет и да се защита.

– Не кабинетът ме притеснява – изстреля Голдберг, – а ООН и американците! Ако разнищят инцидента и открият, че не е имало никаква бомбена фабрика, ние ще понесем удара.

– Няма да разнищват. С американците мога да се оправя. Винаги съм се оправял. Що се отнася до ООН, те са шайка безсилни дилетанти. Само след седмица всичко ще се забрави. – Фридман отпи от бирата си. – Обещавам ти... всичко ще отmine. Сега обаче трябва да продължим офанзивата. След подобна атака те ще извършат грешки. Ще искат да отмъщават и ние трябва да сме готови да парираме ударите им. Това е моето предложение.

Голдберг се люлееше в стола и слушаше шефа на МОСАД. Не знаеше как да постъпи. Старият войник у него искаше да яхне вълната на настъплението, но другият глас го съветваше да бъде предпазлив. Вторият глас принадлежеше на политика, който имаше подкрепата на по-малко от половината избиратели.

Единствената причина, поради която досега не беше получил вот на недоверие, беше липсата на ясен противник, който да иска да го смени. Опонентите му обаче крояха заговори и не беше далеч денят, в който щяха да се нахвърлят срещу него. За момента обаче ще се наложи да държи изкъсо Фридман. Ако ООН открие истината за случилото се в Хеброн, кабинетът за миг ще се обърне срещу него и Израел за пореден път ще бъде принуден да седне на масата за преговори със слабо ръководство.

ГЛАВА 44

Беше късна нощ. Мич Рап бе зад волана на колата си. Седеше някак сковано и гледаше дясната половина на задните му части да не докосва седалката. От медицинска гледна точка не е опасно да те прострелят в задника – няма жизненоважни органи, само мускули и мазнини. От гледна точка на удобството обаче е доста неприятно. За забавление на Коулман и неговите момчета по време на полета от Филипините Рап или стоеше прав, или лежеше по корем.

След като операцията беше минала успешно и здравето на Рап беше извън опасност, мъжете решиха да го вземат на подбив. Мич прие спокойно шегите. Хуморът бе добър начин да се разсее и да не мисли за това, което го чакаше у дома.

Интимните връзки, както опитът му показваше, имат свойството да се усложняват. В момента се опитваше да си спомни дали през последните дни е давал някакви обещания, където точно и ясно се казва, че ще избягва ситуации, в които могат да го прострелят. Повечето от разговорите със съпругата му се състояха от намеци, тъй като секретността бе неотменима част от работата му. Ала той ѝ бе дал известни гаранции, че няма да върши глупости. Нещо му подсказваше, че Анна ще определи прострелването в задника като абсолютно, сто процента глупаво събитие.

Накрая обаче си даде сметка, че буквалистският му подход, макар и оригинална форма на защита, не струва и пукната пара. Двамата с Анна не се бяха споразумели за нищо конкретно, но съществуваха съвсем конкретни очаквания. Анна не беше нито адвокат, нито съдия и затова нямаше да е разумно да се хваща за детайлите. Тя беше негова съпруга и никаква логика или умел подход нямаше да го спасят от нейния гняв.

Трябваше спешно да си изфабрикува оправдателна история. Семейство Андерсън в момента се възстановяваха във военноморската болница в Пърл Харбър. Рап беше казал на Кенеди, че иска да остане с тях няколко дни и да проведе разпита. Надяваше се да протака цяла седмица, докато раната му заздравее. Освен това мислеше, че ще е сравнително лесно да инсценира инцидент с падане от сърф върху коралов риф. Трябваше само да намери скъсан клин и да си поиздраска лицето. Да, щеше да боли, но болката щеше да е нищожна в сравнение с това, което жена му щеше да му стори, ако разбереше, че е прострелян.

Кенеди веднага отхвърли молбата му. Каза, че нещо се е случило в Израел и той ѝ е нужен незабавно във Вашингтон. Самолетът щял да го чака в Пърл Харбър и не трябвало да губи нито минута. Рап се примири с мисълта, че се налага да понесе гнева на Анна.

Чувството за страх беше ново. Връзките за него досега винаги бяха прости и ясни. След смъртта на приятелката му от колежа той не беше позволил на никоя друга жена да се доближи до него. Отчасти причината бе в професията му. Интимността изисква искреност, а неговият занаят не му позволяваше да се разкрие напълно пред която и да било жена.

Бе преживял бурна любов с Донатела Ран, израелска шпионка, която бе продължила с прекъсвания няколко години. В известен смисъл Донатела го познаваше най-добре от всички.

Имаше и доста други връзки, но никоя от тях не беше достатъчно сериозна, за да го накара да се промени. Анна обаче беше преобърнала нещата. Преди, ако някоя жена вземеше да му задава въпроси или искаше прекалено много от него, той се измъкваше през най-близкия изход и никога не се връщаше при нея. Интимните взаимоотношения бяха лесна работа за него, докато той диктуваше условията. Щом някоя се опиташе да ги промени или оспори, с връзката беше свършено.

Сега всичко беше много по-различно. Не можеше да се измъкне, защото живееха в общ дом. Беше се оженил за Анна, защото искаше да прекара остатъка от живота си с нея. Тя го караше да се стреми да бъде по-добър и благороден.

Но в момента, докато шофираше в тъмното по един провинциален път в Мериленд, той тръпнеше, като си представяше как ще реагира Анна.

Зави по автомобилната алея към тяхната къща и преглътна тежко. Беше ѝ се обадил по-рано днес, когато кацнаха в Калифорния за презареждане. Каза ѝ, че ще се прибере около полунощ. Сега приближаваше един часът и Рап се надяваше да е заспала. Лампата на предната веранда светеше, но къщата беше потънала в мрак.

Паркира на новото асфалтирано място до гаража. Беше го направил, за да може Анна сутрин да изкарва колата си, ако тръгва първа.

Внимателно се измъкна от автомобила. Всеки път когато поставяше тежестта на тялото върху десния си крак, му се струваше, че някой забива нож в раната му. Лекарят на борда на „Бело Ууд“ му даде патерици, но той ги остави на летището.

Извади чантата си от багажника и закуца към входната врата. Когато пхна ключа в бравата, кучето се разлая. Рап отвори вратата.

– Здравсти, Шърли! – подвикна, потупа кучето по главата и набра кода за изключване на алармата.

Стори му се, че чу музика някъде из къщата. Анна беше оставила включена малката лампа над печката в кухнята. На стълбите за втория етаж имаше лист хартия. На него пишеше: „Мой скъпи съпруге, ужасно много ми липсваше. Качи се горе бързо!“

Рап въздъхна и бавно пое по стъпалата. Когато се качи на горния етаж, разбра, че музиката идва от спалнята. Раздвоаяван между силното желание да вземе Анна в обятията си и страха от реакцията ѝ, той откряна вратата.

Стаята беше осветена от свещи. На леглото, в черна копринена нощница, лежеше красивата му съпруга. Тя му се усмихна дяволито и протегна ръка.

Мислите на Рап препусаха объркано. Част от него искаше той незабавно да скочи в леглото при нея. Друга част обаче му казваше, че първо трябва да ѝ обясни някои неща. Накрая спечели тактиката на най-малката съпротива и най-голямата наслада. Рап пристъпи напред.

Спря до леглото и взе ръката ѝ. Всичките му тревоги и притеснения се разсеяха, когато срещна погледа на блестящите ѝ смарагдови очи. Тя го придърпа към себе си. Рап се наведе. Преряза го болка.

Без да забелязва нищо, Анна коленичи в леглото и обви ръце около кръста му.

– Много ми липсваше, скъпи!

– Виждам – отвърна Рап и взе в длани лицето ѝ.

– Аз липсвах ли ти?

– Знаеш, че да. – Рап се усмихна. – Повече, отколкото можеш да си представиш.

– О, мисля, че мога да си представя.

– Добре ли прекара седмицата?

– Не. – Анна протегна ръце и свали самото му. – Как бих могла да прекарам добре седмицата без теб? – После дойде ред на кожения кобур с беретата. Тя внимателно го свали и го постави върху самото.

Рап плъзна длани по стройния ѝ гръб. Тя започна да разкопчава ризата му. Той я целуна. Знаеше, че трябва да поговорят, но не можеше да спре.

Изведнъж Анна склочи ръце в прегръдка. Болката избухна в мозъка му.

Той се отдръпна рязко.

– Какво има? – възкликна тя изумена.

- Тъ... – Затърси подходящите думи, ала те не идваха.
- Какво ти става? Какво направих?
- Нищо, нищо не си направила. Просто...
- Заболя ли те? Защо не ми каза? Какво има?
- Въпросите заваляха един след друг.
- Мила, не е кой знае какво... просто пострадах леко – заоправдава се Мич.
- Как пострада? Дай да видя!
- Рап хвана ръцете ѝ.
- Не... не ти трябва да гледаш. Дребнолия.
- Анна съзря вина в погледа му и съмнението ѝ се засили.
- Какво искаш да кажеш с това „не ти трябва“? Аз съм ти съпруга.
- Скъпа. – Рап направи поредния вял опит да я успокои. – Наистина не е сериозно.
- Анна скръсти ръце, погледна го право в очите и заяви:
- Ти май се опитваш да скриеш нещо от мен, Мичъл Рап. По-добре си признай още сега, или ще си имаш големи неприятности.
- Рап въздъхна. Беше в задънена улица. Отчаян, той изплю камъчето:
- Прострелях те, докато спасявахме заложниците, и...
- Прострелях те! Господи, къде? Добре ли си?
- Да... да, добре съм.
- Къде си ранен?
- Ами... в задните части. Но не се притеснявай, ще се оправя... само дето ме боли много.
- Как те улучиха?
- Не мога да говоря за това. Секретно е.
- Секретно – друг път! Ти си ми съпруг само от една седмица, идваш и ми казваш, че трябва да заминеш от града спешно и че няма повече да се правиш на Джеймс Бонд! – Тя го мушна с пръст в гърдите. – Ти ме излъга, Мичъл Рап!
- Не, не е явно, скъпа.
- Не ме будалкай, Мичъл! Не ми стига тази обида, ами и в петък вечерта се натъкнах на шефката ти, която ми каза, че си във Филипините и наблюдаваш операцията по спасяването на американското семейство. Айрини ми каза, че си на някакъв кораб и си в безопасност. Не мога да разбера защо бях толкова глупава да ѝ повярвам!
- Айрини ти каза за мисията? – възкликна Рап.
- Да. И не сменяй темата, нито се опитвай да се криеш зад тъпата национална сигурност! Ако искаш този брак да продължи, по-добре ми

признай всичко още сега. Как, по дяволите, те простреляха?

Вече нямаше място за отстъпление.

– Улучиха ме по време на спасителната акция.

– Значи не си бил на кораба, а си участвал в акцията?

– Да.

– Значи кучката ме е излъгала! – извън себе си от гняв, викна Анна.

– Твоята шефка седеше срещу мен в Белия дом и ме лъжеше! Заповядва ти да оглавиш операцията, а после има наглостта да ми казва, че си в безопасност! – Тя стисна юмруци. – Край с работата ти за нея. А когато я видя отново...

– Не обвинявай Айрини! – не се стърпя Рап.

– Защо?

– Защото... тя също не знае, че съм участвал пряко в операцията.

Анна зяпна.

– Как така? Нали ти е шеф!

– Ами... тя... просто... ъъ... беше заета. Нямаше възможност да контролира събития, ставащи на няколко хиляди километра от нея. – Анна смръщи лице. За да не се заеме да разглежда думите му под лупа, Мич се усмихна: – Хей, важното е, че съм си у дома и съм жив. Имам малка драскотина, която ще заздравее за седмица-две.

– За какво говориш? – извика Анна. – Та ти си прострелян в задника! – Тя посегна да го плесне отзад, но той хвана ръката ѝ.

– Скъпа, моля те, успокой се.

– Не ми викай скъпа! И не ми казвай да се успокоя! Няколко сантиметра встрани и щяха да те улучат в някоя артерия или дори в оная ти работа... глупав мъжкар такъв!

– Но не ме улучиха. Добре съм... не се тревожи... няма повече да правя така.

– Да бе! Каж ми нещо, господин Стрелец, господин Върхът на копието. – Така го наричаха медиите. – Доста високо си се издигнал. Същност последния път, когато проверих, разбрах, че си подчинен само на двама души – на президента и на Айрини, така ли е? – Анна отново го мушна с пръст. Рап не отговори. – Щом Айрини не ти е заповядала да участваш, тогава кой? Съмнявам се да е президентът.

– Ъъ...

– Ти по собствено желание си отишъл, нали?

– Да.

– Задник такъв. Излъга.

– Не, не съм.

– Недей да опитваш отново, Мичъл. Обеща ми, че приключваш с тези изпълнения.

– Не... никога не съм казвал такова нещо.

Анна си пое дълбоко дъх, опита се да запази спокойствие, но не успя. От гърдите ѝ се откъсна вик. Разбра, че трябва да си отиде оттук, да обмисли нещата, да открие защо е била толкова наивна. Обърна се и тръгна към вратата.

– Анна, не се тревожи. Всичко ще е наред – протегна ръце Рап.

Чашата преля. Анна се извъртя и стовари юмрук върху нищо неподозиращия си съпруг.

Рап застина. Не знаеше как да я укроти, не знаеше как да я спре да не си отива. Пристъпи още една крачка напред, отвори уста.

Анна Рап излетя като хала от стаята.

ГЛАВА 45

– Повярвай ми, и на мен не ми е много приятно – говореше развълнувано Айрини Кенеди по телефона.

Мич Рап заста на вратата на кабинета.

Тялото му беше схванато от спането на дивана, раната го болеше. Лявото му око беше отекло, мъчеше го главоболие. Той стоеше на прага на слънчевия кабинет и се питаше какво е позволило създаването на този зловещ съюз срещу него. Колкото повече слушаше шефката си, толкова по-мрачно му се струваше положението.

– Не. – Кенеди поклати глава. – Не... Страхотно, няма що! – Погледна към Рап неодобрително над очилата си. – Не, той не си направи труда да ми каже, че е бил прострелян в задника. – И посочи стола пред бюрото ѝ.

През всичките години, откакто познаваше Кенеди, той нито веднъж не я беше виждал толкова развълнувана. Влезе в кабинета и затвори тежката звукоизолираща врата. Секретарките нямаше защо да чуват разговора им. Бавно прекоси големия кабинет, докато шефката му продължи да обсъжда поведението му със съпругата му. Цялата работа беше много объркваша.

– Не – продължи Кенеди, – няма защо да ми се извиняваш. Сега разбирам защо си си мислела, че аз съм виновна... Е, много мило, че го казваш. И аз се чувствам по същия начин. Повярвай ми, можеш да разчиташ на мен. Мисля, че двете сме повече от достатъчни.

Рап затвори очи и тихо изстена. Сякаш отново беше петокласник и стоеше като изтукан в кабинета на директора, който заговорничеше по телефона с майка му.

– Да, аз ще реша кое е секретно и кое не е. – Кенеди се завъртя със стола си с гръб към него и поклати глава. – Не, не го слушай изобщо. Ако имаш някакви въпроси, направо вдигни телефона и ми се обади... Точно така! Напълно съм съгласна с теб. Дори може да препоръчам терапия с един от нашите психиатри.

– Само през трупа ми – обади се Рап.

Кенеди отново се завъртя към него и му хвърли кръвнишки поглед.

– Добре, Анна. Ще се видим. В четвъртък в шест ще пийнем по нещо. Благодаря ти... Добре. А, да, на твоето място не бих се тревожила за онази му работа. Той е достатъчно корав и потентен. – Тя кимна

няколко пъти. – Добре... чао.

Кенеди бавно затвори слушалката. Изпитателният ѝ поглед беше прикован върху Рап.

– Е, разговорът беше доста интересен.

– Обзалагам се – тросна се той.

– Страхотно са те бушонирали. Кой го направи?

– Подхлъзнах се в банята.

– Така ли? Добре че не си паднал на задника си! – Кенеди му посочи стола отново. – Седни.

Рап поклати глава.

– Не, благодаря... Ще постоя прав.

– Седни! – повтори Кенеди строго.

Рап внимателно се преви и седна върху раната си.

– Доволна ли си?

– Да съм доволна ли? – Кенеди свали очилата си и се подпря с лакти на бюрото. – Имаш да ми обясняваш доста неща. – Тя помълча. – Когато възнамеряваше да ми кажеш, че са те простреляли в задника?

– Айрини, и без това имаш достатъчно други грижи. Не е необходимо да се притесняваш за всяка дракотина на някой от хората си.

Кафявите ѝ очи го пронизаха като ножове.

– Да знаеш, че ме заболя!

– За какво говориш? – не я разбра Мич.

– Ти не си просто един от моите хора. След сина ми и майка ми ти си сигурно най-скъпият ми приятел в целия свят. Затова ще ти бъда признателна, ако не нараняваш повече чувствата ми, като ме изкарваш студен и безсърдечен шеф, който не го е грижа за служителите.

– Нямах предвид това – поклати глава Рап.

– Напротив, това каза и това имаше предвид. Не ме ядосвай повече, като се опитваш да увърташ.

– За Бога! Не мога да се боря с толкова феминизъм! – понечи да се изправи той.

– Сядай си на задника, господине! – повиши тон Айрини.

– Боли!

– Не се опитвай да хвърляш вината върху мен, Мичъл! – не го чу тя. – Когато ми се обади да ти издействам пълномощия за плана ти за спасяване на заложниците, прекрасно осъзнаваше какво правиш! Изчака да заспим и стартира операцията без нашето окончателно одобрение. И на всичкото отгоре рискува, като пряко участва в нея!

Рап въздъхна.

– Това е докладът, който написа след края на операцията лейтенант Джаксън – удари с длан по една папка на бюрото си Кенеди. – Да не би да мислиш, че нямаше да разбере? Пропълзва сам в проклетия лагер, там замалко не го убиват!

– Замалко не го убиват! – имитира я Рап. – Къде си била през последните петнайсет години? Всеки път когато отивам на мисия, замалко не ме убиват. Такава ми е работата.

– Вече не. Вече не си на двайсет и пет. Имаме други хора, по-млади. Ти не можеш да бъдеш някакъв вълк-единак, който винаги действа на своя глава. Ти си един от най-опитните и умели специалисти по борба с тероризма в света и ние не можем да си позволим да те загубим само защото обичаш да се правиш на мъжкар.

– Свърши ли? – Рап я стрелна предизвикателно с поглед. Разбира се, в думите ѝ имаше известна истина, но му бе писнало от нейните тиради. – Можеш ли да оставиш малко настрана нараненото си его и да погледнеш обективно нещата? Би трябвало да си доволна, че изпълниш задачата. Генерал Моро е мъртъв, цял отряд от над шейсет терористи от „Абу Саяф“ безшумно е елиминиран, имаме нов командир на филипинските Специални части, който е готов да започне война срещу ислямистите, семейство Андерсън е спасено и при това не загубихме нито един човек. – Рап разпери ръце. – Единствено твоят покорен слуга беше прострелян.

Кенеди реши да елиминира емоциите. При непукист като Мич и бездруго не вършеха работа.

– Благодаря ти за добрата работа – изрече сухо.

Рап веднага се успокои. Не му харесваше да влиза в разпри с Кенеди, особено след случилото се снощи. Тя винаги го разбираше. Може би по-добре, отколкото той самият разбираше себе си.

– Извинявай, ако съм наранил чувствата ти. Знаеш ли, аз приемам теб и Томи като свое семейство... просто... нещата стоят така. Винаги съм бил на фронтовата линия. Знаеш го. Винаги са ме оставяли сам да взимам решения, винаги съм бил сам на терена. Разрешихме случая с генерал Моро, без да се консултираме с центъра, и не виждам защо трябваше да звъним във Вашингтон да искаме разрешение за спасителната операция.

– Не пожела да се консултираш с нас, защото не искаше да ти забраняваме да участваш в мисията.

– Може би.

– Е, нека си извлечем поуки от случилото се. Явно по-трудно се

адаптираш към новата си работа, отколкото мислехме.

– Нямам никакви проблеми – възрази Рап мрачно.

– Напротив, имаш. И то немалки. Трябва да седнем и да изясним твоите професионални задължения и права. Просто не искам да има нови недоразумения в бъдеще. Прекалено ценен си за тази страна и за мен като приятел, за да рискуваш така нелепо живота си.

– Добре де – кимна с неохота Рап.

– Има ли нещо друго, за което би искал да говорим? – попита Кенеди вече с примирен тон.

– Не... Само ми се ще да ми крещиш по-рядко.

– Ще се постарая – усмихна се директорът на ЦРУ.

ГЛАВА 46

Рап никога досега не си беше правил труда да разгледа Овалния кабинет по-подробно. Обикновено го викаха, посочваха му къде да седне, а после си тръгваше веднага след като свършеше разговорът му с президента. Този път, тъй като отказа да седне, той започна да се разхожда из помещението и да разглежда различни произведения на изкуството, докато чакаше Хейс.

Болеше го, като знаеше, че Анна в момента е на долния етаж. Докато пътуваха от Ленгли насам, той разказа на шефката си своята версия на случилото се снощи. Айрини отвърна, че е пропуснал да направи най-важното – да каже на Анна, че съжالياва.

Мич сподели, че се разкайва за поведението си.

Да, съжالياваше, че е наранил чувствата на жена си, но в края на краищата тя не се беше омъжила за служител в рекламна агенция. Трябваше да очаква, че могат да го ранят. Кенеди на свой ред подчерта, че очаквано или неочаквано, раняването му не променя факта, че според Анна тя е можела да загуби съпруга си, на когото се е врекла да посвети живота си. Кенеди попита Рап как би се чувствал той на нейно място, ако бяха стреляли не по него, а по Анна.

При мисълта, че може да загуби Анна, той изстина. Трябваше да намери начин да ѝ се извини. Може би дори щеше да получи състрадания заради синината на окото.

Рап изучаваше един портрет на Томас Джеферсън, когато в кабинета влезе Вальри Джоунс. Незнайно защо, беше ухилена до уши. Мич я виждаше за първи път такава.

– Добро утро, Айрини – каза тя.

– Здравей, Вал.

Джоунс се обърна към Рап:

– Как си, Мич?

Рап не отместваше поглед от портрета. С Джоунс не се понасяха. Всъщност не можеше да се сети за друга жена, която така да не харесва.

– Бил съм и по-добре – измърмори.

– О... много лошо. Откъде ти е синината на окото?

За щастие в този момент влезе президентът.

– Извинете ме, че закъснях – каза Хейс, остави подвързана с кожа папка на бюрото си и протегна ръка за поздрав към Рап. – Мич, отново

спаси положението. Свърши страхотна работа във Филипините.

– Благодаря ви, сър.

Президентът забеляза синината.

– Напечено ли беше там?

– Не съвсем. – Рап сви рамене.

– Май доста те боли.

Рап поклати глава.

– Не... не много. Било е и по-зле.

– Да, сигурно е така. Е, сядай. – Хейс му посочи канапето срещу Кенеди и Джоунс. – Трябва да обсъдим някои неща.

– Предпочитам да стоя прав, сър.

Хейс го изгледа озадачено.

– Гърбът ми, сър. Ако седна, няма да мога да стана после.

– А, разбирам. Както искаш... – Президентът се разположи пред камината. – В единайсет часа държавният секретар и главният прокурор ще дадат съвместна пресконференция, на която ще обявят за заведеното дело срещу помощник-държавния секретар Петри и посланик Кокс.

Рап беше изненадан. Очакваше президентът да протака няколко седмици, след което случаят да бъде потулен.

– Това е добра новина, сър.

– Предадох ми, че господин Макмахън е арестувал посланик Кокс и е на път за Щатите.

Рап кимна.

– Точно така. На персонала на посолството беше обяснено, че посланикът трябва спешно да се прибере заради неприятности в семейството.

– Добре. Съветът за национална сигурност заседава в съседната зала. Ако още настояваш, уговорих да присъстваш на ареста на помощник-държавния секретар Петри.

– За нищо на света не бих го пропуснал.

Хейс поклати доволно глава и се обърна към директор Кенеди:

– А сега за проблема, с който нещата не са така розови... Какви ги вършат, по дяволите, в Израел?

– Работя по въпроса, сър. – Директорът на ЦРУ извади от куфарчето си една папка, отвори я и подаде на президента лист хартия. – Това е списъкът на терористите, убити при атаката.

Хейс си сложи очилата и се зачете.

– Мили Боже! Това сериозно ли е?

– Според мен да, но ЦБТ в момента проверява имената чрез други

източници.

Президентът се изправи и с листа в ръка закри из кабинета.

– Какъв е броят на загиналите? – попита след малко.

– ЦБТ прави опити да установи и това; палестинците казват, че са над сто.

– Възможно ли е?

– Допускаме.

– Но те винаги надуват цифрите!

– Този път може и да казват истината.

Хейс продължи да изучава списъка.

– От тези сто души колко са били терористите?

– За момента смятаме, че цифрата е между двацет и четирийсет, но това е само предположение.

– Ами историята за бомбената фабрика, която Израел пробутва?

– Не издържа на проверката. Имаме спътникови фотографии и прехванати радиосообщения. Имало е първична експлозия, за която не успяхме да установим откъде е била предизвикана. Взривът е разрушил къщата, в която според нас се е провеждала срещата. Последвала е серия от други експлозии.

– Те от какво са били причинени?

– Изглежда, от изстреляни от хеликоптери ракети.

– Изглежда?

– Хората от Отдела за разчитане на снимки твърдят, че хеликоптери „Апачи“ са изстреляли ракети „Хелфайър“.

– Я чакай малко! Фридман ти каза, че хората му са разбрали за срещата и тогава е изпратил хеликоптери, които са изстреляли две ракети. Ракетите са предизвикали вторична експлозия, която е вдигнала във въздуха половината улица. Така ли е?

– Така ми каза, сър.

– А сега ти твърдиш, че е имало първична експлозия, която не сме могли да засечем, и че са последвали няколко експлозии, причинени от ракети „Хелфайър“.

– Да.

– Колко ракети?

– Шестнайсет.

– Шестнайсет?

– Боя се, че да.

– Защо толкова много?

– Нямам представа.

- Попита ли го?
- Не, не съм, сър. Исках да го обсъдя първо с вас.
- Подай ми телефона – посочи Хейс защитения срещу подслушване телефон на бюрото си.
- Сър, бих искала да направя малко повече проучвания, преди да се опълча срещу него.

Хейс не беше склонен да прояви търпение.

– Палестинският представител в ООН ще се обърне към Асамблеята днес и ще поиска от световната организация да проведе разследване. Тази сутрин ми се обади саудитският посланик, за да протестира против клането на стотици невинни граждани. – Хейс стисна юмруци. – Тази работа няма да им се размине просто така. Мога да накарам нашия представител да забави гласуването в Съвета за сигурност до края на седмицата, но няма да можем вечно да отлагаме. Трябват ми истински отговори и трябва да знам какво са намислили израелците. Трябва да съм наясно и какво знаят съюзниците ни. Ако от Тел Авив ни лъжат, много вероятно е да го разберем не само ние.

– Още сега ще се заема, сър.

– А Фридман – процеди президентът – или да играе по правилата, или ще прекратим споразумението и ще му помахаме за сбогом.

Кенеди кимна и си напомни, че сега не е време да проявява несъгласие с президента.

Изобщо взаимоотношенията с Фридман криеха потенциална заплаха. Хейс можеше да се обади на израелския министър-председател и да поиска от него Фридман да бъде свален от поста главен директор на МОСАД, но дори и да представеше конкретни доказателства, искането му вероятно щеше да се отхвърли. Бен Фридман имаше досиета с компромати за всеки един политик в Израел. Тя подозираше, че ако го притиснат до стената, Фридман ще прибегне до тези досиета. Нямаше нещо, което той не беше готов да използва, ако то щеше да предпази или него, или страната му.

– Ще разберем какво се е случило действително там, сър – отвърна Кенеди твърдо.

– Хубаво. – Президентът се обърна към Рап: – А от теб, Мич, искам лично да се поинтересуваш. Ти познаваш Фридман както никоой друг в Ленгли. Искам да разбера защо ни лъже и искам да знам как предлагаш да постъпим с него.

– Да, сър. – Рап имаше някои идеи, но за да ги избистри, трябваше първо да направи известно проучване. Но и сега беше уверен в едно.

Мръсни афери

Бен Фридман бе фанатично предан на страната си и без значение дали е притиснат, или не, никога нямаше да се предаде.

ГЛАВА 47

Съветът за национална сигурност е орган, съставен от хора, които контролират разузнавателния обмен между различните служби и отдели на изпълнителната власт и Белия дом. В рамките на този орган е и Групата за поддръжка на борбата с тероризма. Членовете на тази група отговаряха за всички проблеми на тероризма, като отвличането на семейство Андерсън от „Абу Саяф“ например.

Поради изтичането на информация от Държавния департамент по време на първата фаза на спасителната операция Групата за поддръжка на борбата с тероризма беше държана в неведение за втората, успешната акция. Нарушението на стандартните процедури не убягна на никого. В град, в който да разполагаш с информация, е белег на власт, обидените не бяха малко. Нарочно бяха пуснати слухове, че в основата на тези властови маневри стои не друг, а самият Мич Рап.

Споменатите слухове и мрачната му репутация бяха причината да го посрещнат хладно, когато влезе на заседанието на Съвета за национална сигурност в конферентната зала на четвъртия етаж на Старата сграда. Участниците, близо петнайсетима, като един се вторачиха в неканения посетител. Министерството на отбраната, ФБР, ЦРУ, Министерството на външните работи и Министерството на вътрешната сигурност – всички тези ведомства бяха представени в Съвета. Хората, които ги оглавяваха, носеха огромна отговорност, работеха неуморно, а общественото мнение рядко беше благосклонно към тях. От всички присъстващи обаче само Джейк Търбс познаваше Рап лично.

Разбира се, всички бяха чували за него. Някои го уважаваха, някои го мразеха – най-вече защото заради него трябваше да търпят унижения. Но всички без изключение се бояха от него. И ето сега пред тях застана хладнокръвен убиец, който решаваше проблемите на националната сигурност по един твърде категоричен начин.

Този мъж обикновено идваше на срещите без предупреждение. Президентът винаги се вслушваше в мнението му, изпитваше уважение към него и го възхваляваше. Всички се страхуваха от него, защото не се съмняваха, че за един миг може да сложи край на кариерата на който и да е от тях, стига само да поиска.

Рап остана прав. Искаше да вижда помощник-държавния секретар Аманда Петри. Само двама души освен него знаеха какво ще се случи –

Джейк Търбс от ЦРУ и Дон Кийн от ФБР. Рап избягваше зрителни контакти с тях, но погледна към Пати Хейдли, съветник по националната сигурност. Кимна ѝ да продължат.

Тя се усмихна сконфузено:

– Е, вие сте точно този, който ни трябваше. – Думите ѝ предизвикаха стеснителен смях сред присъстващите.

Рап също се усмихна. Нямаше нищо против Хейдли.

– Давай нататък.

– Всички тук се питахме защо ни държаха на тъмно за последната операция.

– Беше взето решение за нея да знаят колкото се може по-малко хора.

– Защо? – попита Хейдли.

– Нека кажем, че е, защото първият ни опит не беше блестящ.

След дълго мълчание се намеси Стив Гордън, координаторът по борбата с тероризма в Държавния департамент. Гордостта му беше доса засегната и той реши, че ще говори от името на цялата група:

– Изобщо не съм съгласен, че хората в тази зала носят вина за провала на първата спасителна акция.

– Сериозно ли? – изви вежди Рап.

Гордън се стресна.

– Дааа – измънка.

– Аз на ваше място не бих бил толкова сигурен. – Рап се облегна на стената и скръсти ръце пред гърдите си. Под лявата мишница държеше червена папка. – Други въпроси? – Този път той погледна право в очите Аманда Петри. Познаваше хората от нейната порода. Чувството ѝ за собствена правота никога нямаше да ѝ позволи да остави нападките му без отговор.

Петри вдигна очи. Едва прикриваше недотам топлите си чувства към него. Сякаш беше забравила за пагубната си роля във фиаското от миналата седмица. Лъжовното усещане, че останалите са на нейна страна, ѝ даваше увереност.

– Господин Рап, може и да не сте с много високо мнение за нас – каза тя, – но поне имайте малко уважение към факта, че обичаме родината си не по-малко от вас и че се трудим много и упорито на отговорните си постове.

Рап кимна. Отдавна чакаше тази възможност. Възможност да напомни на всички колко високи са залозите. За бурята, която щеше да се разрази в тази зала в следващите пет минути, щеше да се чуе из цял

Вашингтон.

– Първо, съмнявам се, че ви е грижа за тази страна, и, второ, може и да работите много, но не е ясно за какво. Вие тук не сте в борда на някаква корпорация. Доверено ви е да пазите националната сигурност на страната. И ако трябва да съм честен, само многото работа не е достатъчна за това. – Рап не отместваше поглед от Петри.

Тя не можа да се въздържи:

– Държавният департамент играе много важна роля за националната ни сигурност, господин Рап, независимо дали ви харесва, или не. И за да си вършим добре работата, ние трябва да знаем какво става.

– Да знаете какво става – повтори Мич, сякаш се замисли за значението на думите. – Кажете ми, госпожо Петри, сещате ли се защо спасителната операция беше предприета, без да се консултираме с вашата комисия?

– Някой като вас е посъветвал президента да ни държат в неведение – отвърна остро Петри. На лицето ѝ беше изписано отвращение.

– Точно така! – Рап леко повиши тон. – А сещате ли се защо съм го посъветвал да постъпи така?

– Нямам представа.

Рап отвори червената папка и хвърли две фотографии на масата.

Бяха снимки на двамата мъртви тюлени.

– А имате ли представа кои са тези мъже?

– Не.

– Ърв Макгий и Антъни Мейсън. Военноморски сили на Съединените американски щати. Бяха убити миналата седмица на един пясъчен бряг във Филипините. И двамата бяха женени. Оставиха пет деца сираци. – Рап замълча. – Госпожо Петри, знаете ли как загинаха тези мъже? – Отговор не последва. – Ще ви кажа. – Гласът му закънтя. – Някой от присъстващите в тази зала е пренебрегнал оперативната сигурност, защото си е мислел, че правилата не се отнасят до него. Не съзнавате какво сте направили, нали? – впи поглед в Аманда Петри.

Тя се изчерви, не разбираше какво става. Въоръжена с вяра в собствената си правда, възкликна гневно:

– Добре ще е да имате добро обяснение за всичко това, господин Рап.

Рап извади от червената папка копия от електронните писма на Аманда Петри до посланик Кокс и ги хвърли на масата.

– Президентът изрично нареди да не казваме на посолството ни в Манила за спасяването на заложниците! – кресна. – Вие пренебрегнахте

заповедта и изпратихте на посланик Кокс мейл, с който го предупредихте за операцията и дори му посочихте детайли от нея! Ами да, защо не? Щом работите много и обичате страната си, защо трябва да се придържате към оперативната сигурност!

– Не мога да разбера как едно писмо е причинило смъртта на тези мъже! – не се предаваше Петри.

– Защото сте идиотка! Кокс е предупредил президента Кирино, който на свой ред е уведомил генерал Моро, подкупван от „Абу Саяф“! Ако не беше вашата постъпка, тези двама мъже щяха да са живи. Вие и шибаната ви дипломатическа арогантност ги убиха и затова комисията ви беше държана на тъмно!

В залата се възцари тягостна тишина.

Рап знаеше, че ще се намерят хора, които ще кажат, че е постъпил непрофесионално и грубо, но не му пукаше.

Ни най-малко.

Обърна се и отвори вратата. Двама агенти на ФБР чакаха да арестуват Петри. Рап мина между тях и забърза по коридора.

ГЛАВА 48

Дейвид беше репетирил точно осем пъти. С нищо не се отличаваше от другите жители на Ню Йорк. Качи се на Парк Авеню, изпълнен с решимост и вдигнал яката на шлифера, за да скрие лицето си и да се предпази от мартенския студ. Пешеходците бяха малко, но улиците далеч не бяха пусти.

За разлика от Йерусалим обаче тук едва ли го следяха в момента. Имаше малка вероятност ФБР да е по петите му и още по-малка – МОСАД да го е проследил до Америка, но Дейвид беше убеден в уменията си да заблуждава преследвачите. Не, сам беше. Беше видял репортаж за клането в Хеброн. Бен Фридман си мислеше, че го е убил. Разрушението в Хеброн беше толкова голямо, че беше необходимо време, преди да извадят всички трупове.

Що се отнасяше до американците, те непрекъснато гонеха арабски студенти от страната за просрочени визи. Дейвид вече два пъти беше сменил документите си за самоличност и сега пътуваше с френски паспорт. Билетът му в първа класа на полета Ница-Париж-Ню Йорк беше купен с карта на „Американ експрес“ на името на титуляря на паспорта. Сега се казваше Шарл Урийо, специалист по сливане и поглъщане на компании, който според легендата трябваше да се срещне с ръководството на „Джей Пи Морган“. Прикритието не беше много надеждно. Ако го арестуваха и ФБР провереше документите, веднага щяха да разберат, че са фалшиви. Паспортът и кредитната карта бяха само за да може лесно и безпрепятствено да влезе в Америка, без да предизвиква подозрение.

Тази част от плана му беше сравнително лесна. Западният бряг гъмжеше от търговци на оръжие и срещу достатъчно пари в брой можеше да се намери почти всичко. Дейвид никога не купуваше прекалено големи или екзотични неща. Предпочиташе да взима от руснаците. Те бяха алчни и все още можеха да си държат езика зад зъбите.

Вкарването на оръжията в Съединените щати беше минало малко по-трудно. Търговците, занимаващи се с внос-износ, бяха известни по целия свят с това, че не задават много въпроси. Дейвид беше натоварил на кораб един контейнер с килими до склад във Филадельфия. Стоката прибра през януари. Сред килимите, разглобени на части, бяха скрити два пистолета и руска снайперова пушка със заглушител ВАЛ.

Оръжието стреляше с деветмилиметрови тежки куршуми с дозвучова скорост, които можеха да пробият стандартна бронирана бронезилетка от разстояние четиристотин метра. Според информацията, с която разполагаше Дейвид, неговата цел нямаше да носи на себе си такива тежки и неудобни неща. Мишената му имаше причина да празнува довечера и нямаше да си слага бронирана бронезилетка, за да вечеря в любимия си ресторант.

Когато пресече Шейсет и пета улица, Дейвид погледна надясно.

Половин пресечка по-нататък се намираще сграда с решетки и стоманени мрежи на всички прозорци. На тротоара отпред имаше синьо-бяла караулка, в която можеше да се побере само един човек. Полицаяте дежуреха непрекъснато, двама и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Дейвид обаче знаеше, че подобни мерки са предназначени да пазят от досадници и демонстранти. Истинската охрана се намираще в сградата.

Бяха го канили вътре като гост по най-различни поводи. Къщата принадлежеше на Мисията на постоянния наблюдател на Палестина в Организацията на обединените нации. Палестинският представител беше приятел на Дейвид или по-точно – негов бизнеспартньор. Посланик Хамед Али беше другар от детството на Ясер Арафат. Постът беше даден на Али като награда за неговата преданост и себеотдайност за Арафат. Той беше на седемдесет и пет години, пушеше без мярка и кашляше. Ясно беше, че не му остава още много да живее. Това помогна на Дейвид да успокои донякъде съвестта си. Както и фактът, че в младежките си години Али сам беше причинил доста смърт и разрушения.

Поради неспособността си да събира данъци и такси палестинската власт зависеше до голяма степен от чуждестранни помощи и пожертвования. Дейвид беше доказал голямото си значение, като лично връчи на посланик Али четвърт милион долара само за първите три месеца на годината. Али често се оплакваше на Дейвид, че да си посланик, е много скъпо занимание.

Дейвид отвори сметка за посланика в неговия любим ресторант – „Ла Гулю“. Един от най-изисканите нюйоркски ресторанти се намираще само на две пресечки от резиденцията на посланика. Дейвид бе узнал, че днес Али ще вечеря там. Беше говорил с него по-рано през деня. Поздравя го за обръщението му в ООН и му намекна, че трябва да го отпразнуват. Али се съгласи и го покани да вечерят заедно с неколцина негови приятели в „Ла Гулю“. Дейвид отклони поканата. Оправда се, че трябва да лети за Западния бряг.

Али беше заявил пред Общото събрание на ООН, че за да има траен

и реален мир в Близкия изток, световната организация трябва да се намеси. Той осъди непредизвиканата с нищо атака на израелските агресори срещу палестинските граждани и настоя ООН да проведе пълно разследване. В отговор на израелските твърдения, че броят на жертвите е силно преувеличен, Али прочете списък на независими журналисти и сътрудници на благотворителни организации, които съобщаваха за над сто убити.

Веднага щом Али свърши, на трибуната се изправи израелският представител и увери събранието, че като суверенна държава Израел може и сам да проведе разследването. Той посъветва Али в бъдеще да разполагат фабриките си за производство на бомби в по-малко населени места, за да няма такива кръвопролития. Арабските делегации освиркаха тези думи.

Следващ се изказа френският представител Жусар, който призова за цивилизованост и благоприличие. Накрая той обеща, че истината рано или късно ще излезе наяве. Тъй като погледите на световната общност били отправени към Хеброн, Франция щяла да си сътрудничи с другите постоянни членове на Съвета за сигурност, за да се разбере какво в действителност се е случило. Когато Дейвид свършеше довчера, ООН щеше да е на крачка да се намеси много сериозно. А веднъж щом изпратеха международни мироопазващи сили, скоро щеше да се стигне и до образуването на палестинска държава.

Дейвид прекоси Шейсет и шеста улица и погледна към извисяващия се над него колос. Арсеналът на Седми полк, внушителен архитектурен паметник, е разположен между Парк Авеню, Лексингтън Авеню, Шейсет и шеста и Шейсет и седма улица. Зданието е построено през деветнайсети век като казарма на Първи нийоркски полк, изпратен да се бие в Гражданската война.

В масивната сграда по-късно беше разквартирувано подразделение на Националната гвардия, но сега в нея се помещаваха женски приют, различни местни и щатски социални служби, един ресторант, няколко неправителствени организации и фирма за кетъринг, която можеше да обслужва в тези помещения едновременно няколко хиляди души.

Дейвид се заизкачва по стълбите зад един мъж приблизително на неговата възраст.

Нито за секунда не забравяше какво носи под шлифера. Когато влезе в сградата, първото, което му направи впечатление, беше глъчката, идваща от голямата зала. Не си направи труда да провери. Днес вече беше прочел обявление, че тук ще провежда среща някакъв стар училищен

випуск от Бруклин.

Зави наляво и стигна до края на коридора, покрай изпокъсаните и избелели полкови знамена, покрай асансьора, и пое по стълбите. При всичките си предишни идвания ни веднъж не се беше натъквал на други хора по стълбището. Кое то беше малко странно, като се имаше предвид окаяното състояние на асансьора и фактът, че в тясната метална кабинка трябваше да се возиш заедно с някой душевноболен или наркоман.

Той се качи до последния етаж, но продължи нагоре, докато стигна до една заключена врата, водеща към покрива. Тук спря, включи радиостанцията в джоба си и си сложи миниатюрна слушалка с телесен цвят на ухото. Зашифрованото устройство беше настроено на честотата, която използваше личната охрана на посланика. Заслуша се. В момента никой не говореше и той погледна часовника си. Беше 7.21. Резервацията на Али беше за седем и половина, но той почти винаги закъсняваше с поне пет-десет минути.

Дейвид извади шперц и се залови за работа. Ключалките не му създаваха никакви проблеми. След като отвори вратата, той излезе във вечерния здрач. Залепи тиксо на езика на бравата и остави тежката метална врата да се затвори. Изправил се високо над блещукащите светлини на града, спокойно запали цигара.

Прозорците на няколко по-високи жилищни сгради гледаха към Арсенала. Ако някой от обитателите се взреше навън, щеше да види само един от многото закоравели пушачи, отдал се необезпокояван на порока си. Дейвид бавно се приближи към старовремската бойница, стърчаща на югозападния ъгъл. Огледа съседните сгради за нежелани наблюдатели. Дотук добре.

Беше отработил всичко с математическа точност. На Али му трябваше от осемдесет и три секунди до три минути и четирийсет и осем секунди да стигне пеша от резиденцията до ресторанта, в зависимост дали го хващаха, или не светофарите на Лексингтън, Парк и Медисън Авеню. Дейвид имаше достатъчно време. Отнемаше му само двамайсет секунди да сглоби пушката, петнайсет, ако побързаше. Щеше да почака първо да тръгнат. Ако някой случайно го наблюдаваше, не искаше да го види с оръжие в ръка и да повика ченгетата.

В 7.29 часа Дейвид чу в слушалката познатия глас на един от бодигардовете на Али. Онзи оглеждаше улицата пред резиденцията. Дейвид си пое дълбоко дъх и за пореден път си напомни значимостта на каузата. За да се постигне мир, понякога трябва да се прибегне до война. Повтори си сентенцията още веднъж. Хора като Али, Арафат и Фридман

никога нямаше да се съгласят да се постигне истински мир. Щеше да е необходим огромен натиск от страна на международната общност, а Америка трябваше да играе първостепенна роля. Тя бе единствената страна, която можеше да принуди Израел да седне на масата за преговори и да даде на палестинския народ държава. След тази вечер приливната вълна щеше да набере още по-голяма скорост и размери.

Вторият бодигард съобщи, че посланикът излиза. Дейвид не знаеше колко души ще са с него и кои ще са те. Или пък дали срещата с гостите ще е в ресторанта. В тази си част планът трябваше да е максимално гъвкав. Стартира хронометъра на часовника си, дръпна за последно от цигарата и я изгаси в стената на бойницата. Добре запознат с техниките на американските следователи, той сложи фасата в найлонов плик и го мушна в джоба си. Щеше да остави колкото се може по-малко улики на ФБР. От другия си джоб извади чувалче с ориз и го постави в отвора на бойницата. То щеше да подобри баланса на пушката, а и така нямаше да останат следи от металната цев върху камъка.

Разгърна шлифера си и извади дебелата черна цев. Вкара я в гнездото и я извъртя на деветдесет градуса, докато изшпрака и се застопори. После дойде ред на оптическия мерник с десетократно увеличение и на пълнителя с двайсет патрона. Разгърна ложата, издърпа затвора назад и вкара един от специалните деветмилиметрови патрони.

Погледна хронометъра. Двайсет и девет секунди. Постави тежката пушка в отвора на каменната бойница. Подобно на средновековен стрелец, заел позиция на върха на замък, той се приготви да убие врага. Провери огневото поле в посока югозападния ъгъл на Парк Авеню и Шейсет и пета улица. Той сам беше настройвал и прострелвал пушката в един парк на два часа път от града. Беше изключително точен с нея на разстояние до триста метра. Един по-добър стрелец сигурно би могъл да постигне задоволителни резултати и на петстотин метра, но на Дейвид такива големи дистанции не му бяха необходими. Тази вечер мишената щеше да е само на сто четирийсет и пет метра от него.

Трудността се състоеше в това, че Али щеше да се движи и около него щеше да има много хора. Дейвид отново погледна часовника си. Минута и половина. Посланикът се появи. Сигурно ги бе хванал светофарът на Лексингтън Авеню. Дейвид огледа улицата с невъоръжено око. Първо видя бодигардовете – вървяха няколко крачки напред и разчистваха пътя.

Както и очакваше, един от тях спря на червено. Дейвид отново долепи око до окуляра и се прицели в мъжа. После завъртя пушката на

изток и скоро откри това, което търсеше. Посланикът застана точно зад бодигарда. Дейвид изруга. Али беше с жена! Държеше го за ръката и го закриваше!

Светна зелено и групата тръгна да пресича Парк Авеню. Един бодигард отпред, другият отзад, а Али и жената – по средата. Дейвид запази равен ритъм на дишане и отпусна китката си, докато проследяваше групата. Когато стъпиха на тротоара на другата страна на улицата, той взе окончателно решение. Не беше дошъл толкова отдалеч, за да си тръгне с празни ръце, но нямаше да убива и жената, която не познаваше. Бързо премести кръстчето на мерника върху главата на бодигарда отзад.

Натисна спусъка и пушката подскочи съвсем леко, когато тежкия куршум излетя от дебелия черен цев. Той моментално зареди нов патрон и се прицели във втората си цел. Мъжът пред Али все още вървеше, без да съзнава, че другарят му е бил прострелян смъртоносно и вече пада на земята. Дейвид отново натисна спусъка, куршумът отново попадна в целта.

Нов патрон беше зареден в цевта и Дейвид потърси с мерника следващата си цел. Али направи още две крачки и чак тогава разбра, че нещо не е наред. Жената направи две и половина крачки, преди да забележи как мъжът пред нея пада. Именно тази половин крачка беше достатъчна на Дейвид.

Али се обърна, огледа се назад за помощ от другия бодигард. Когато осъзна, че е останал без защита, посланикът се ужаси. Преди да реагира по какъвто и да било начин, Дейвид натисна спусъка за трети път и изпрати последния куршум в главата на първостепенната мишена.

ГЛАВА 49

Навън беше тъмно, вятърът зловещо виеше из залива. Рап застана пред голямото огледало в спалнята и внимателно свали превръзките от раната си. Белегът покриваше почти цялата му дясна част и се простираше надолу към крака. Лекарите искаха да полежи известно време, но и те, и той добре си даваха сметка, че няма да е толкова лесно. Продължаваше да взима антибиотици и да налага раната с лед, когато имаше време. Скоро щеше да заздравее. Навлече памучно долнище на анцуг и дебела фланелка и се отпрати към кухнята.

Анна в момента беше на път за вкъщи и Рап се молеше да се е успокоила и да могат да поговорят за снощи без излишни емоции. Нямаше настроение да търпи кръсъци. Цял ден беше мислил как е най-добре да постъпи. Да, определено беше прецакал всичко, но още имаше надежда. Анна знаеше за какъв човек се омъжва. Беше го виждала в действие и преди и й бе добре известно какви опасности крие професията му. А освен всичко останало баща й и двамата й братя бяха ченгета.

Потънал в мисли, Рап се зае с вечерята. Пътуването до Филипините беше минало успешно. Семейство Андерсън бяха живи и на път за вкъщи, за смъртта на двамата тюлени беше отмъстено, с генерал Моро бяха приключили, „Абу Саяф“ бяха бити на техен терен, а генерал Ризал беше поискал помощта на ЦРУ, за да се отърве от други предатели.

На един друг фронт обаче нещата не изглеждаха толкова добри. Напрежението между израелци и палестинци достигаше критична точка.

В ООН бяха в ход действия за изпращането на екип от независими инспектори, който да разследва събитието, наречено „Клането в Хеброн“. По телевизията показваха нови и нови кадри на спасители, които вадят малки телца изпод развалините.

Скандалът така се разрастваше, че дори няколко еврейски правозащитни групи протестираха срещу твърдата ръка на премиера Голдберг. Евреите бяха много чувствителни към убийството на жени и деца, а сега ги обвиняваха в извършването на едно от най-тежките престъпления в най-новата история. Като изстрадал народ те се чувстваха морално задължени да предотвратят нов Холокост и последното, което искаха, бе да ги вникат за зверства, сравними с тези на нацистите през Втората световна война.

След като се върна от Белия дом, Рап отиде направо в Центъра за борба с тероризма на ЦРУ на приземния етаж на новата сграда, където спешно го въведоха при Джейк Търбс. Търбс зае мястото на Кенеди, когато тя стана директор на Централното разузнаване – ДЦР. Айрини го беше подбрала с одобрението на Хейс. Търбс беше ветеран от Лаос и Афганистан. Той беше един от малкото останали в Ленгли, които имаха реален оперативен опит. Сигурно затова Рап лесно се сработи с него.

Удивително как Търбс, агент единак от Луизиана, беше оцелял след толкова много чистки в Управлението. През деветдесетте години ЦРУ не се отнасяше много добре с оперативни офицери като него. Той беше като отломка от миналото и Рап подозираше, че е успял да се задържи в разузнавателната служба, защото не е вдигал много шум и защото си е водил тайни записки и е събирал неприятни подробности за началниците и политиците.

Мич знаеше със сигурност, че един от шефовете се е опитал да уволни Търбс. Онзи карьерист не харесал грубоватия стил на Търбс и искал да се отърве от него. След трийсет години кариера в службата Търбс бил уведомен, че трябва преждевременно да излезе в оставка. Джейк любезно отхвърлил настойчивото предложение. Шефът му казал, че няма избор. Търбс отговорил, че знае за тайната му любовница и че с удоволствие би разказал за нея на жена му и на момчетата от контрашпионажа. Шефът размислил, но явно това не било достатъчно за петдесет и три годишния ветеран. Той казал на началника си, че има двацет и четири часа да напусне Управлението по собствено желание – или ще се прости с репутацията и със семейството си. На следващата сутрин шефът си подал оставката.

В момента Търбс също беше много разтревожен за ставащото в Близкия изток. Преди атентатите от 11 септември директорът на ЦБТ към ЦРУ беше сравнително анонимен. Но сега конгресмени и сенатори му се обаждаха често и настояваха да разберат какви опасности се задават на хоризонта и какво прави конкретно Центърът, за да ги предотврати. Търбс беше принуден да наеме шест допълнителни служители за свързка между ЦБТ и политиците на Капитолия и различните правителствени отдели. Търбс споделяше мнението, че разузнавателната информация губи смисъла си, ако не бъде предадена навреме до държавните структури, които да вземат съответните решения въз основа на нея. Само че политиците не се вписваха изобщо в тази схема. Те обичаха да слушат само себе си и независимо колко пъти човек им кажеше, че дадена информация е секретна, винаги се намираше някой друг, с когото

да я споделят. Жената, приятелката, колега без необходимите прерогативи... списъкът беше безкраен.

Имаше и някои редки изключения. Малка група сенатори и конгресмени умееха да си държат устата затворена. Те бяха и хората, които работеха в комисиите по разузнаването. Най-егоистично и самовлюбено в Капитолия разсъждаваха членовете на комисиите по правосъдието, финансите и отбраната. Но след като започна новата война срещу терора, малцина от тези опортюнисти успяха да влязат в комисиите по разузнаването, за да се възползват от удалия им се случай и да си вдигнат рейтингите.

Търбс следеше изкъсо тези хора и беше споделил притесненията си с Кенеди и Рап. Само днес беше получил две информации, толкова скандални, че не смееше да ги предаде на комисиите без одобрението на Кенеди. Айрини беше напълно съгласна с него и насрочи среща в Белия дом, за да уведоми президента. Първата информация се отнасяше за жестокото убийство на иракски генерал в Близкия изток и за фалшиви пари. Втората беше по най-неприятната тема за администрацията на Хейс – саудитците. Рап очакваше президентът да избухне, когато научи за какво става въпрос. ОПЕК се дирижираше от Саудитска Арабия и за да няма нова петролна криза и рязък скок на цените на бензина, американците бяха готови да изтърпят доста неща. Но всяко търпение си има граници.

Рап взе тенджерата от шкафа, напълни я с вода и я сложи на котлона. Докато чакаше да кипне водата, той реши да провери дали не го е търсил някой.

Телефонният секретар беше записал две съобщения за Анна. Той сложи макароните във водата, отвори бутилка червено вино и се зае със соса. Шърли го наблюдаваше с любопитство. Кулинарните умения на Рап се ограничаваха до три-четири италиански тестени ястия и пържоли на скара. След като сложи соса да се вари, сервира за двама души на плота за закуска. Още няколко дни щеше да му се налага да се храни прав.

Анна си дойде тъкмо когато макароните станаха готови. Потупа Шърли, окачи палтото си в коридора и влезе в кухнята. Без да вдига поглед, остави на масата пощата, предимно рекламни листовки.

Рап прехвърли макароните в цедката и се обърна към жена си, която до този момент с нищо не беше показала, че го е забелязала.

Реши да се възползва от съвета на Кенеди:

– Скъпа, искам само да ти кажа, че много съжалявам за снощи. Не

биваше да крия от теб толкова много. В бъдеще обещавам да ти казвам повече.

Анна сякаш изобщо не го чу. Преглеждаше пощата изключително съсредоточено. Косата ѝ беше прибрана на опашка. Внезапно опашката се разлюля.

Мич беше озадачен, не знаеше докъде ще доведе тази игра. Всяка секунда мълчание го изнервяше.

– Нищо ли няма да ми кажеш? – попита след малко.

Тя сви рамене и продължи да прехвърля писмата.

– Това не ми харесва – промълви най-накрая, без да се обръща към него. – Не обичам да излизам от контрол. Никой досега не ме е ядосвал така. Сама не мога да се позная.

Рап не каза нищо. Интуицията му говореше, че трябва да премълчи.

– Никога не съм познавала друг човек като теб. Никъде няма записани правила как да върви бракът, когато си омъжена за шпионин.

Рап се усмихна.

– Аз не съм шпионин.

– Знаеш какво имам предвид. – Тя вдигна очи. – Ясно ми е, че не съм се омъжила за бизнесмен. Знаем кой си, уважавам те и те обичам за всичко, което си направил за мен. Но и ти трябва да си наясно и винаги да помниш, че не си се оженил за безмозъчна кукла. Няма да водя отделен живот от теб. Трябва да знам с какво се занимаваш. Трябва да съм наясно. – Замълча, като видя, че лицето на Рап помръква. – Мич, противно на това, което си мислиш, умея да си държа устата затворена и съм сигурна, че не бих разкрила на никого никаква информация, която би застрашила живота ти.

– Ами националната сигурност?

– Аз не искам от теб да ми кажеш имената на информаторите на ЦРУ в Ирак! Искам да знам само какво правиш ти. Най-тежко е, когато да не знам къде се намиращ и с какво се занимаваш.

Всичко това беше много странно на Рап. Беше прекарал целия си зрял живот, без да обяснява на никого нищо за професията си. Винаги беше разделял строго службата от личните си отношения. Мисълта да се открие на някого го побъркваше. И въпреки това сега му се стори, че думите ѝ имат смисъл. Ако тя му кажеше, че незабавно трябва да замине в чужбина и не му дадеше никакво обяснение къде отива, колко ще се бави и какво ще прави там, сигурно и той би полудял от притеснение. Трябваше да намерят някакъв компромис.

– Напълно съм съгласен с теб, но трябва да разбереш, че няма да ми

е никак лесно. По природа не съм много общителен.

Анна се разсмя.

– Знам, че не си, но щом си признаваш, битката е наполовина спечелена.

Усмивката на най-любимия човек му помогна да се отпусне и да се почувства по-добре.

– Тогава обещавам, че ще се постарая. Но и ти трябва да ми обещаеш, че няма да ме притискаш много. Съпруга или не... има неща, които не мога да ти казвам!

– А ти ми обещавай, че повече няма да участваш заедно с командосите в акции.

Рап въздъхна и даде утвърдителен отговор. Анна и шефката му бяха прави. Макар че и в бъдеще щеше да попада в околото на бурята, бе глупаво и безсмислено да участва пряко в спасяването на заложниците. Това вече не беше негова работа.

– Обещавам. – Той протегна ръце и Анна се сгуши в обятията му. – Извинявай, Анна. Много съжалявам – прошепна в косата ѝ.

– Знам, че съжаляваш. – Анна го целуна по брадичката. – Радвам се, че си отново у дома. Вече няма да ходиш никъде.

Рап реши да смени темата:

– Гладна ли си?

– Много.

– Сядай тогава. – Той премести едно от високите столчета до бара и наля чаша вино. Настърга пармезан и го поръси върху порциите макарони.

Тя обаче беше неумолима:

– Та какво трябва да направим, за да не се повтаря тази ситуация? Да не се забъркваш никога повече?

Рап не знаеше какво да отговори и реши да спечели време:

– С Айрини ще поговорим за това... ще изясним някои правила по въпроса – в какво мога и в какво не мога да се забърквам.

Анна отпи от виното.

– Знам, че не ти е лесно, скъпи, но ти си се жертвал достатъчно. Време е друг да те смени. Баща ми беше ченге трийсет години. Но не прекарваше цялото си време в ритане на врати и стрелба по лошите.

Може би беше права, но това не означаваше непременно, че трябва да е съгласен с нея. Ако действията във Филипините му бяха доказали нещо, то беше, че още не е готов да се откаже. Трябваше да измисли някакъв начин да уреди положението, преди да се е появила нова подобна

задача. Или пак щеше да сбърка.

Анна се канеше да каже още нещо, когато иззвъня телефонът. Рап отиде до апарата и погледна екранчето. Обаждаха се от Ленгли.

– Рап на телефона... Господи, не говориш сериозно! Добре, идвам веднага. – И затвори.

– Какво има? – загрижено попита Анна.

– Някой току-що е застрелял палестинския представител в ООН.

ГЛАВА 50

Последният влак за Вашингтон тръгна от Пенсилвания Стейшън в 10.05 часа вечерта и пристигна на Юниън Стейшън в 1.20 през нощта. Дейвид си беше купил билет с пари в брой рано през деня, след което беше пристъпил към подготовката на кулминационните събития. Сега, когато палестинският представител беше мъртъв, той беше готов да мине на следващия етап от плана си. Съжеляваше, че му се е наложило да убие двамата бодигардове, но нямаше как да постъпи.

След като излезе от Арсенала, се върна в хотел „Шератон“ на Седмо Авеню, само на няколко пресечки южно от Парк Авеню. Беше избрал този хотел заради близостта му до зоната на действие. В района винаги имаше най-много туристи. При толкова гости от цяла Америка и от целия свят не му струваше нищо да дойде и да си тръгне незабелязано.

Щом се качи в стаята си, Дейвид изчисти за последно пушката от отпечатъци, макар че изобщо не се беше докосвал до нея с голи ръце. Всяка от частите на оръжието беше сложена в отделен голям плик за боклук, увита добре и опакована в неговия куфар на колелца. Стаята беше резервирана чрез кредитна карта и сметката за престоя му щеше да бъде платена автоматично. Беше си избрал няколко големи контейнера за смет до един строеж на Петдесет и втора улица и сега се насочи натам.

Когато доближи първия контейнер, най-напред се огледа за случайни минавачи, после небрежно отвори куфара и хвърли два от пликовете. Миг по-късно беше застанал до втория контейнер, в който тупнаха останалите два плика.

Продължи по пътя си. На Девето Авеню взе такси. Остави куфара в багажника и се настани на седалката отзад. Шофьорът го попита накъде отива и видимо беше разочарован, когато пътникът, вместо да посочи някое от летищата, отвърна: „Пенсилвания Стейшън.“ Дейвид се приготви за краткото пътуване. По-лесната част приключи. Сега трябваше да отиде във Вашингтон и да изпълни най-трудния етап от плана.

ГЛАВА 51

Мич Рап беше виждал и преди президента ядосан, но тази сутрин той направо не беше на себе си от гняв. Майкъл Хейк, неговият съветник по националната сигурност, му беше съобщил скандалната новина. Хейс поиска всички да се съберат точно в седем сутринта в Белия дом. Кенеди доведе със себе си Рап и директора на ЦБТ Джейк Гърбс. Тя изрично ги предупреди, че трябва да не се обаждат много-много в началото на срещата, когато ще присъства целият апарат на президента. Информацията, събрана от ЦБТ, щеше да бъде обсъждана по-късно от малобройна група.

Около голямата маса в конферентната зала бяха поставени кафяви кожени столове. Столът на президента беше с по-висока облегалка и беше сложен в средата, за да бъде той в центъра на вниманието. Кръвополитието в Близкия изток не беше приемлив акт, ала не бе чак толкова изненадващо събитие. За разлика от убийството на чуждестранен представител с дипломатически ранг в Ню Йорк заедно с двамата му бодигардове.

Президентът Хейс изслуша директора на ФБР Роуч, който представи фактите по убийството на посланика. Когато Роуч свърши, президентът потропа с химикалката по кожата си бележник и разочаровано попита:

– Само това ли ни е известно?

– Засега да, сър.

– Същото научих и сутринта, като прочетох „Вашингтон Поуст“. – Хейс погледна към шефа на Роуч, главния прокурор Ричард Лойд. – Дик, искам този случай да бъде разрешен, и то бързо. Не ме интересува какво ще струва. Открийте кой го е извършил и го изправете пред съда.

После президентът спря погледа си на Айрини Кенеди в другия край на залата. Рап наблюдаваше всичко това на няколко стола от нея. Президентът беше седнал с гръб към прозореца. Отляво на него седеше съветникът по националната сигурност Майкъл Хейк, а отдясно – началничката на кабинета Вальри Джоунс. От другата страна на масата, около главния прокурор, бяха насядали държавният секретар Беатрис Бърг и министърът на отбраната Рик Кълбъртсън.

Хейс впи поглед в Кенеди:

– Какво казват израелците за свое оправдание?

Кенеди очакваше да ѝ бъде зададен този въпрос. Ако Хейс искаше да узнае официалното становище на Тел Авив за убийството, щеше да се обърне към държавния секретар Бърг. Но щом питаше директора на ЦРУ, значи искаше да разбере как са реагирали от МОСАД на инцидента. Тя вече беше говорила с Бен Фридман три пъти и всеки път той категорично отричаше да има нещо общо.

– Сър, главният директор Фридман категорично отрече МОСАД да е замесен в случилото се снощи.

– Защо трябва да му вярвам? – озъби се Хейс.

На този въпрос можеше да се отговори по много начини, но никой от тях нямаше да е приятен. Фридман беше пропилял и малкото доверие, което президентът имаше в него. Кенеди знаеше, че каквото и да каже, то едва ли ще промени отношението на Хейс към шефа на МОСАД. Би предпочела да слуша другите и да си мълчи, но президентът искаше от нея отговор.

– Не мисля, че МОСАД би поел такъв огромен риск – да извърши нещо толкова дръзко и скандално.

– И защо мислиш така?

– Просто убийството не е оправдано от гледна точка на целите и ползата, които израелците биха извлекли, сър. От премахването на посланик Али те не печелят почти нищо и както виждаме, то ще им струва доверието на международната общност.

– Нормалната логика би имала смисъл, ако тях изобщо ги беше грижа какво вълнува международната общност! Но като имаме предвид атаката в Хеброн през уикенда... Не смятам, че ги интересува какво мисли светът за тях.

– Съгласна съм – намеси се Валъри Джоунс.

Неколцина от присъстващите също изразиха мнението си с кимане и кратки реплики.

Държавният секретар Бърг обаче имаше други възгледи:

– Аз не мисля така. Може и да не ги интересува мнението на ООН, но със сигурност не им е безразлично какво ще кажем ние.

– Някой от вас запознат ли е с това, което се случва в Хеброн? – прекъсна я Хейс.

Всички присъстващи кимнаха.

Кенеди тихо въздъхна. Информацията беше поверителна и тя не искаше да я предава на службите, представени в тази зала. Знаеше обаче, че е безполезно да се спори с президента.

– Чрез наши агенти и разузнавателни снимки ние открихме, че там

не е имало фабрика за експлозивни – започна бавно. На всички лица се изписа объркване. – Разрушенията не са били причинени от вторична експлозия.

– Тогава какво, по дяволите, ги е предизвикало? – попита министърът на отбраната Кълбъртсн.

Кенеди се поколеба, преди да отговори:

– Шестнайсет ракети „Хелфайър“, изстреляни по квартала.

– Но защо?

– Ето това е въпросът – намеси се президентът с враждебен тон.

– А какво казва Фридман?

Хейс се облегна в стола си и потърси с поглед Кенеди за отговор.

– Продължава да твърди, че е имало нелегална фабрика за производство на бомби.

– Колко е достоверна информацията, че не е имало такава фабрика, че разрушенията са причинени от ракети?

– Доказателствата са доста категорични, сър.

– Колко категорични?

– Бих казала, че данните напълно противоречат на версията на израелското правителство.

– Значи вие искате да кажете – обади се Кълбъртсн, – че не можем да вярваме на думите на единствения си съюзник в региона.

Президентът кимна.

– Да. Беатрис, какво каза израелският посланик за снощи?

Бърг още не беше разговаряла нито с Голдберг, нито с посланика. В умелата дипломатическа игра големите играчи избягваха да се разпитват един друг, защото знаеха, че така или иначе ще си наговорят лъжи. Един от помощниците на Бърг се беше обадил на заместник-посланика и беше потърсил от него неофициален отговор за убийството на палестинския представител в ООН. Оттам определиха всякакво участие на Израел в атентата като смешно. Подобен отговор можеше да се очаква. Когато нещата загрубееха, хората с по-тежки длъжности щяха да задават по-трудни въпроси.

– Посолството – започна Бърг – реагира точно както очаквахме.

– Че не са замесени.

Бърг кимна.

– Айрини – обърна се президентът към ДЦР, – какво знаем за Али? Има ли причина израелците да искат да го убият? Или по-точно – Бен Фридман да иска да се отърве от него?

– Като се имат предвид отношенията между израелците и

палестинците, причините са повече от достатъчно. Али е израснал в Газа и е бил активен член на терористичната група „Отряд 17“, по-късно преминава в ООП. Израелците твърдят, че също като Арафат и той е бил терорист и все още си остава такъв. Наскоро дори имаше обвинения, че е събирал средства за Бригадите на мъчениците и че се познава с някои хора, които се движат в немного приятни кръгове.

– Какви кръгове?

– Хора, занимаващи се с нелегална търговия с оръжие.

Вальри Джоунс, която до този момент беше мълчала, попита:

– Сами ли сме събрали тази информация, или са ни я дали израелците?

– Това е информация от собствени източници.

– Тогава виждаш ли нещо в последните години от биографията на Али, което би накарало МОСАД да го елиминира? – попита отново президентът.

Фридман не излизаше от ума на Хейс, но Айрини не го винеше. Въпреки отрицанието на шефа на МОСАД Кенеди си мислеше, че далеч не е изключено той лично да е наредил Али да бъде премахнат. Съществуваха много причини Фридман да не предприема такъв дързък ход. Но, от друга страна, в последно време той се беше показал като нагъл и непредсказуем. Президентът чакаше отговор от Кенеди. Тя предпазливо отвърна:

– Преди една година бих си казала, че Бен Фридман не е способен на подобна драстична мярка, но днес вече не бих се изненадала, ако той е заповядал убийството. – Тя се поколеба секунда, сякаш искаше да добави още нещо, но замълча.

Коего обаче не убягна на президента.

– Какво има?

– Опитвам се да се поставя на мястото на израелците и да разгледам ситуацията от тяхната позиция. През последните две години атентатори камикадзе отнеха немалко животи. Ако решат да отмъщават на принципа „око за око“...

Хейс кимна:

– Ще ударят палестинците там, където те се чувстват най-сигурни, и ще ги изкарат от равновесие.

– Възможно е. – Кенеди сви рамене. – Малко е пресилено, но е възможно.

На Хейс, изглежда, това не му се понрави.

– Да се сещате за друг вероятен виновник освен МОСАД? – попита

сприхаво.

Рап беше слушал с голям интерес дискусията, но въпреки че изобщо не вярваше на Бен Фридман, според него имаше и други версии, които трябваше да се проверят. Освен това той знаеше повече по въпроса от тук присъстващите, но Кенеди изрично му беше наредила да запази мнението си за момента, в който ще останат насаме с президента.

ГЛАВА 52

Министър-председателят Голдберг преди никога не се бе чувствал в по-голяма безизходица. По-лошо беше и от войната Йом Кипур, когато го бяха обкръжили сирийските сили и го обстрелваха с артилерия, докато ушите му започнаха да кървят. Тогава той заповяда на командирите да задържат позициите, додето бъде предприета контраатака. Не беше спал три денонощия. Той и хората му се сражаваха с превъзхождащите ги сирийски части в кървавата битка при Голанските възвишения. Най-накрая дойдоха подкрепления и контраатаката все пак беше предприета. Израелската армия отблъсна сирийците извън границите на страната и стигна на един хвърлей разстояние от Дамаск.

Тогава Съединените щати и Съветският съюз се намесиха и се опитаха да разделят и успокоят воюващите страни. Голдберг никога нямаше да забрави урока от 1973 година – да не се доверява на арабските си съседи при никакви обстоятелства. Бяха нападнали вероломно на най-светия за тях празник. В първите три дни от войната арабите буквално смазаха евреите, а когато израелската армия се прегрупира и отблъсна както сирийците, така и египтяните, онези се развикаха за международна намеса. Първо предприеха коварно нападение, а после се разхленчиха за мир. И естествено си искаха земите обратно, макар че във войната бяха загинали хиляди израелци.

Под натиска на арабите, предизвикали петролно ембарго, Съединените щати принудиха Израел да се оттегли и да върне голяма част от териториите, завзети във войната, която евреите не бяха започнали първи. Колко пъти на света трябваше да му се доказва, че на арабите не бива да се вярва? Голдберг беше много разочарован, че политическите лидери в Европа отказват да разглеждат проблема обективно. Дълбоко се натъжаваше от факта, че въпреки перипетиите и несгодите, които неговият народ беше преживял на този проклет континент, те не желаеха да се притекат на помощ на Израел. Голдберг искаше само сигурно място за своя народ. И за капак на всичко, освен че трябваше да си има работа с палестински атентатори самоубийци и с предубедени държавни глави, сега беше принуден да търпи недоволните и в собственото си правителство.

Беше уморен. Години наред бе крачил начело на войниците и бе влизал пръв в битките. Вече не притежаваше същата енергия. Предвид

скоростта, с която се развиваха събитията, много вероятно беше още тази седмица да му поискат вот на недоверие. Не стига че ООН и голяма част от членовете на кабинета настояваха да понесе отговорност за клането в Хеброн, ами сега някой беше убил палестинския посланик в Ню Йорк.

Един от помощниците на Голдберг му беше разказал накратко за убийството по време на закуска. Първоначалната му реакция беше страх и разочарование. Първият човек, за когото се сети, беше Бен Фридман, шефа на МОСАД. Цял ден се беше питал дали Фридман е способен да проведе такава скандална операция. И отговорът бе положителен. Министър-председателят би предпочел проблемът сам да отшуми. И без това имаше достатъчно кръвопролития в палестинско-израелския конфликт. Смъртта на посланика щеше да се забрави бързо, но за нещастие всичко вървеше към влошаване. В Америка още беше рано, но заради важността на случая президентът Хейс или държавният секретар Бърг със сигурност щяха да са будни и да чакат на телефона уверение, че Израел няма нищо общо с покушението.

Голдберг се изкушаваше да зарови главата си в пясъка, но подобна постъпка щеше да бъде глупава и не му отиваше на характера. Той се нуждаеше от истината и Фридман трябваше да му я разкрие. После щеше да реши какво да каже на американците. Прокара трепереща ръка по оредялата си бяла коса и погледна часовника на стената. Наближаваше два и половина следобед. Фридман закъсняваше, което не го изненадваше. Шефът на МОСАД идваше и си отиваше когато си поиска.

Няколко минути по-късно Фридман най-накрая се появи. Изнервеният премиер го чакаше зад бюрото си. Фридман знаеше за какво го викат. Той беше главният заподозрян за убийството на посланик Али. За разлика от министър-председателя шефът на МОСАД беше облечен по-неофициално, с риза с къс ръкав и панталон. Както винаги, ризата не беше запасана в панталона, за да скрива трийсет и осем калибровия револвер, който Фридман носеше в кобур отзад на кръста.

Никога не излизаше без него.

Той бавно се отпусна на един стол срещу бюрото. Отчаяното изражение на лицето на приятеля му не остана незабелязано за него.

– Давид, не ми изглеждаш добре.

Голдберг поклати глава.

– Това е битката на живота ми.

Фридман изтълкува тези думи като преувеличение на политик, който е загубил надеждата да бъде преизбран.

– Не е страшно – отвърна безизразно.

Голдберг изгледа самоуверения шеф на МОСАД и у него се надигна гняв.

– Може би не си забелязал, Бен, но в последно време кабинетът ми се разпада. ООН крещи, че иска да изпрати инспектори в Хеброн, а след случилото се в Ню Йорк снощи вече няма съмнение, че ще приемат резолюция.

– Кажим им да си заврат резолюцията в...

Голдберг удари с юмрук по бюрото.

– Няма да мога да им кажа такова нещо – извика той, – защото вече няма да съм министър-председател! Благодарение на теб ще съм сдал поста много преди да пристигнат първите инспектори.

– Преувеличаваш.

– Преувеличавам ли? Напротив. Ти ме забърка в тази каша с твоите слепи фанатични действия в Хеброн!

– Не ме обвинявай мен във фанатизъм. Единствената причина, поради която те избрах, беше, че израелският народ искаше човек, който да му бъде фанатично предан.

– Не беше необходимо да затриваш целия проклет квартал!

– Напротив, беше! – извика Фридман. – Помниш ли Фалид ал Дин? Изпратихме ракета точно в колата му, а той се измъкна. Не можех да позволя подобна грешка да се повтори.

– И затова унищожи целия квартал!

– Дяволски си прав, унищожих го! Това е война!

Голдберг измъчено въздъхна:

– Знам, че е война, но трябва да се съобразяваме и с други фактори.

– Като например?

– Като съюзниците ни.

– Имаш предвид съюзниците ни, които бомбардираха Дрезден и Токио и хвърлиха атомни бомби по Хирошима и Нагасаки? – По погледа на Фридман си личеше, че е напълно убеден в благородството на каузата си. Много пъти досега бяха водили този спор и, общо взето, мненията им съвпадаха. – Войната е грозна, но понякога спасява повече живот, като се води по-брутално. Трябва да изгоним всички палестинци от Окупираните територии и да не им позволяваме да се връщат, докато и последната голяма арабска държава не подпише мирен договор с нас... и проклетата международна общност да върви по дяволите!

– Знаеш много добре, че няма достатъчно политическа воля, за да се предприеме подобна операция.

– А защо не?

Голдберг беше ядосан на себе си, че се оставя да го манипулират. Фридман отново показа, че е готов на всичко, за да постигне своето. „Може би – каза си Голдберг – няма да се поколебае да стигне дотам, че да ме провокира аз да го напада.“ Той изгледа сурово шефа на МОСАД и се запита докъде би стигнал, за да осъществи целите си. И сам знаеше, че би стигнал много далеч.

– Погледни ме в очите и ми кажи каква беше ролята ти в смъртта на палестинския посланик.

Някои хора се обиждат лесно, но не и Бен Фридман:

– Нямам абсолютно нищо общо с убийството на Али.

Голдберг искаше да открие нещо издайническо в тона и поведението на приятеля си.

Но след секунда-две разбра, че е безсмислено. Беше виждал този човек да лъже много пъти и винаги беше така спокоен и невъзмутим, както когато казваше истината.

– МОСАД замесен ли е в смъртта на представителя?

Фридман поклати глава.

– Може да съм луд, Давид, но още не съм оглупял. Защо ще убивам палестинския представител в ООН, докато се намира в Америка? Али беше долнопробен разбойник, облечен като дипломат. Почти всеки месец си идва в Рамала. Ако исках да го убия, щях да намеря по-лесен начин, с по-малък отзвук.

Тези думи обаче оказаха противоположен ефект върху Голдберг. Министър-председателят помисли, че с това оправдание Фридман иска да се измъкне. Разумните хора щяха да намерят оправданието за логично и да повярват в него. Голдберг беше сериозно разтревожен. Ами ако един от най-близките му сподвижници подготвяше зад кулисите разпалването на война?

Фридман усети, че Голдберг не му е повярвал.

– Кълна ти се, Давид, нямам нищо общо с това. Вече говорих с директора на ЦРУ Кенеди и тя смята, че убийството на Али може да се дължи на провала на една сделка. – Шефът на МОСАД малко преиначаваше истината, но сметна, че е необходимо.

Голдберг го погледна скептично.

– Каква сделка?

– Али бе замесен в търговията с оръжие.

– Търговия с оръжие?

– Да. – Този път министър-председателят като че взе думите му за

чиста монета и Бен остана доволен.

– И американците са знаели за неговата дейност?

– Да, както и французите, англичаните, германците, руснаците и още доста разузнавания.

– Бих искал да видя досието на Али незабавно и да дадем на американците всичко, което знаем за него.

– Вече се върши.

Голдберг се поуспокои.

– Да допуснем, че имаме достатъчно късмет и ни повярват, че не сме замесени в убийството на Али, но това едва ли ще ни помогне много за Хеброн. При сегашните политически настроения ООН със сигурност ще гласува за изпращането на инспектори днес или най-късно утре.

– Да накараме Съединените щати да се опънат.

– Няма да успеем.

– Тогава просто няма да пуснем инспекторите.

Голдберг вече беше обмислил този вариант и го беше обсъдил с най-близките си политически съветници.

– Не мога. Ще е равностойно на политическо самоубийство. Кабинетът ми ще се разпадне и ще получа вот на недоверие само за двама и четири часа.

Фридман знаеше, че събеседникът му е прав, но не възнамеряваше да се предаде толкова лесно. Беше стигнал до извода, че има само един вариант на действие, когато навън се разнесе гръм. Двамата с министър-председателя скочиха и отидоха до прозореца тъкмо когато в далечината последва втора експлозия.

Броени минути по-късно в кабинета на премиера заваляха доклади. Трина атакатори самоубийци се бяха взривили в интервали само минути един след друг. Двама в Западен Йерусалим и един в Тел Авив. Още не се знаеше колко са жертвите и какви са щетите, но се очакваше да са големи. И на трите места бяха изпратени екипи за бързо реагиране, които трескаво претърсваха районите за други бомби. Членовете на Бригадите на мъчениците имаха един нов трик – да залагат допълнителни взривни устройства, които да избухнат по-късно и да убият лекарите и санитарите, притекли се на помощ на жертвите.

Фридман сграбчи Голдберг за лакътя и го отведе в ъгъла, за да не ги чуят сътрудниците на премиера.

– Това е твоят шанс!

– Как това може да бъде мой шанс?

– Изпрати там армията и обяви комендантски час в Хеброн. Огради

целия район и остави другото на мен. Когато инспекторите от ООН пристигнат, ще имат достатъчно доказателства за бомбената фабрика. Ще спреш критиките в твоя кабинет и ООН ще се успокои.

Голдберг помисли малко и кимна. Това беше единствената възможност. Водеха война, а на война истината не винаги помага.

ГЛАВА 53

Останалата част на срещата в Белия дом беше посветена на действията на ООН. Всички бяха единомдушни, че Израел този път трябва да бъде разпънат на кръст и че за първи път Съединените щати няма да са в състояние да го опазят от гнева на останалите страни. Вальри Джоунс предупреди изрично никой да не дава интервю, без да се консултира с нея. Най-малко сега им трябваше едни членове на кабинета и на администрацията да противоречат на други. На бури като тази можеше да се устои, но само ако всички се държат заедно. Не можеха да си позволят да оставят впечатлението, че в администрацията на Хейс цари хаос.

Когато президентът стана и обяви края на срещата, Кенеди направи знак на Джоунс, че иска да говори с президента насаме. Началничката на президентския кабинет кимна и погледна бележника с графика. Работният ден на президента вече беше запълнен, но тя продължаваше да си насрочва срещи, да отменя или уговаря различни мероприятия. Кенеди не молеше често за вниманието на Хейс. Предвид събитията от снощи обаче молбата ѝ без съмнение имаше сериозни основания.

Джоунс погледна към шефа си, който говореше с държавния секретар Бърг. Бяха застанали под портрет на Теодор Рузвелт. Вальри се обърна към Кенеди:

– Изчакай в Овалния кабинет и аз ще го доведа веднага щом свърши разговора.

Кенеди ѝ благодари и напусна залата. Рап и Търбс я последваха. Докато влизаха в Овалния кабинет, Рап каза:

- Той вече е взел решение.
- Да, знам.
- Няма да му хареса това, което ще му кажем.
- Не, няма да му хареса.

Президентът влезе още преди да са успели да седнат. С него бяха Джоунс и личната му секретарка. Хейс отиде направо до бюрото си и извади кожена папка. Личната му секретарка започна да му изброява списък със задачите, които трябва да свърши, а Джоунс застана отстраня и запреглежда купчина розови листчета – съобщения, които един от сътрудниците ѝ беше предал току-що. Спря се на едно и погледна към президента.

- Посланикът на Саудитска Арабия иска да ви види незабавно.

Кенеди бе заинтригувана. Как ли щеше да реагира президентът?

– Добре, уреди го! – заповяда Хейс.

– Сър, мога ли да ви отнема за малко? – Кенеди се приближи до президента. – Бети, би ли ни извинила? – обърна се към държавния секретар. Бърг се поколеба, но излезе. Кенеди продължи: – Сър, случиха се някои неща, които трябва да ви съобщя, преди да се срещнете със саудитския посланик.

– Например? – Хейс повдигна вежди.

Кенеди махна към двете канапета до камината.

– Мисля, че трябва да седнем. Може да ни отнеме време.

Хейс замълча за момент и погледна към купчината с документи, натрупала се на бюрото му, но се съгласи. Кенеди и Търбс седнаха на едното канапе, Джоунс и президентът се настаняха срещу тях. Рап отново предпочете да остане прав.

– Рано тази сутрин – започна Айрини – получихме разузнавателна информация от британците. Както знаете, ние имаме неформално споразумение със саудитците и не ги шпионираме активно. Британците обаче не са сключвали подобно споразумение и са достатъчно любезни да споделят с нас това, до което се доберат.

Кенеди никога не губеше времето на президента с незначителни неща.

– И какво споделиха този път? – попита той.

Директорът на ЦРУ отвори червена папка с надпис ПОВЕРИТЕЛНО. Стана и се приближи до президента. Посочи му една черно-бяла фотография:

– Знаете ли кой е този?

Хейс се загледа във фотографията. На нея пълен мъж, облечен в костюм, бе заснет пред входа на някакъв хотел. Беше обкръжен от няколко души, включително и един много едър азиатец. Снимката бе направена отдалеч. Имаше нещо страшно познато в този човек, но президентът не можеше да се сети какво.

– Не – отвърна.

Това донякъде изненада Кенеди, но можеше да се очаква. Омар поддържаше много странни взаимоотношения с кралската фамилия. Тез първа й предстоеше да разбере дали отчуждението е доброволно, или е наредено от брат му, престолонаследника.

– Принц Омар, член на саудитската кралска фамилия, известен с разгулния си живот. Комарджия и женкар. Брат е на престолонаследника и преди петнайсет години водеше истинска битка за короната, но

загуби. Много прям. За разлика от всичките си братовчеди, чичовци и племенници сам е спечелил богатството си.

– Това е нещо необичайно – призна президентът. Над петте хиляди членове на саудитската кралска фамилия бяха печално известни с праросничеството си, а не със способността си да се издържат сами. – Как е спечелил парите си?

– Чрез банкови операции и сделки с недвижими имоти.

Хейс се вгледа в следващата фотография на принца.

– Защо тогава го недолюбват?

– Много е критичен към брат си по отношение на сътрудничеството със Запада и войната срещу тероризма.

Хейс кимна. Той отлично беше запознат с двуличието на саудитските аристократи. Те бяха образовани на Запад, отиваха да почиват на Запад, прекарваха колкото се може повече време на Запад, радваха се на плодовете на демократичните общества, а когато се върнеха у дома, хулеха същия този Запад и угаждаха на разни неоконсервативни молли и имами.

– Та защо реши да ме занимаеш с него?

– Предвид случилото се в Ню Йорк снощи мисля, че трябва да ви покажа нещо веднага. – Кенеди прехвърли още няколко фотографии, докато намери тази, която търсеше. – Миналата седмица яхтата на принц Омар е била на котва в Монте Карло. МИ 6 са го следили и са фотографирали един мъж, който е пристигнал с лодка на яхтата.

– Защо са го следили? – попита Джоунс.

– Не ми казаха, а и аз не ги питах. Но ще открия, ако ми се удаде възможност.

– Кой е този? – попита президентът и посочи снимката на красивия млад мъж, седнал на задната седалка на мощен скутер.

– Това се опитваме да разберем, сър. Англичаните са успели да направят запис на разговора на принца с непознатия.

Президентът си сложи очилата и се зачете в текста на записа:

ПЪРВИ ОБЕКТ: Ваше височество... съм готов да изпълня плана ви. Има... неща, които трябва да се свършат... нямаме право на грешка.

ПРИНЦ ОМАР: Колко близо...

ПЪРВИ ОБЕКТ: Близо.

ПРИНЦ ОМАР: Кога ще започнем?

ПЪРВИ ОБЕКТ: До седмица...

Кенеди прескочи няколко абзаца, които не бяха важни, и му подаде нужната страница.

ПЪРВИ ОБЕКТ: Има... което може... за мен като...

ПРИНЦ ОМАР: ...свързано ли е... пари?

ПЪРВИ ОБЕКТ: ...ги даваме... им се плаща... доволни.

ПРИНЦ ОМАР: Колко още ти трябват?

ПЪРВИ ОБЕКТ: не се разбира

ПРИНЦ ОМАР: Десет милиона. Ставаш прекалено алчен.

ПЪРВИ ОБЕКТ: не се разбира

ПРИНЦ ОМАР: Пет милиона.

ПЪРВИ ОБЕКТ: Принц Омар, кое... нещо... изпитали най-голямо удоволствие?

ПРИНЦ ОМАР: Да разрушим Израел.

ПЪРВИ ОБЕКТ: Точно така... Десет милиона... нищо за вас, а в замяна... самоунищожаването... ционистката държава.

Президентът Хейс бавно свали очилата си.

– Имаме ли оригиналния запис на този разговор? – проговори.

– Да, сър. Хората ни работят по него в момента, но се съмнявам, че ще успеят да научат нещо ново.

Президентът посочи една снимка:

– Кой е този човек?

– Още не знаем.

Търбс се наведе напред.

– Сър, натоварил съм най-добрите си хора в ЦБТ с тази задача. Очаквам да разкрием самоличността му до ден-два.

– Има и още едно нещо, господин президент. – Кенеди затвори папката. – Англичаните казват, че принцът и непознатият са се срещнали отново в Кан миналата събота. Очевидно са възникнали проблеми с подслушването – записана е малка част от разговора. Но поне потвърдиха едно.

– И какво е то?

– Англичаните казват, че този мъж заминал за Америка.

– Защо? – попита объркано Хейс. – Мисля, че в текста на разговора ясно подчертава, че целта им е Израел.

Кенеди поклати глава.

– Не знам, сър, правим опити да разберем.

– Айрини – започна президентът разочаровано. – Знаем, че

настоявам да ме държиш винаги в течение, но единственото, което постигна тази сутрин, е да ме объркаш още повече.

– Бих предпочела да изчакам ден или дори седмица и да си разясня случая, но като се има предвид какво се случи снощи в Ню Йорк, реших, че трябва незабавно да узнаете.

– Но защо? Записът от разговора показва, че целта на двамата е Израел, не Съединените щати.

– Тогава защо господин Х ще хваща самолет от Франция за Съединените щати? – Рап пристъпи бавно зад канапето, без да поглежда нито към президента, нито към шефа си. – Ако целта му е Израел, тогава трябваше да тръгне в друга посока. Или може би МИ 6 не са разчели думите му правилно. А може би ние не сме схванали правилно смисъла? Арабите са известни с това, че стават големи самохвалковци, когато трябва да се сипят закани срещу Израел. Само дето рядко дръзват да ги изпълнят. Ами ако принц Омар е участвал в сделка с оръжия с Али и е изгорял?

– Мислиш ли, че е възможно, Мич? – усъмни се президентът.

– Не съм много сигурен, сър. Само опитвам да отхвърля някои от възможностите, преди да сме отправили обвинения към Израел.

На Хейс не му се слушаха повече разногласия тази сутрин. Бен Фридман беше злоупотребил с доверието на най-големия поддръжник на страната му и докато някой не му предоставеше категорични доказателства в полза на противното, президентът щеше да продължи да се гневи на шефа на МОСАД.

– Мич, ти вярваш ли на Бен Фридман?

– Разбира се, че не.

– Мислиш ли, че е способен на нещо толкова безразсъдно?

Този път Рап се замисли, преди да отговори.

– Мисля, че е способен на почти всичко – произнесе внимателно.

Президентът кимна – напълно беше съгласен с последните думи.

– Но – побърза да добави Рап – едно нещо не се връзва. Според мен фактът, че убийството е станало в Ню Йорк, хвърля сянка на съмнение.

– Защо, защото не би рискувал да ни обиди по този начин ли?

– Да.

– Не мисля, че подобно нещо би притеснило Бен Фридман.

– Но министър-председателят Голдберг би се притеснил – обади се Валъри Джоунс. – Коалиционното му правителство е на път да се разпадне. Ако бъде намесен в скандала, Кнесетът ще му гласува вот на недоверие.

– Сър – предупреди Кенеди, – искам да отбележа само, че трябва да заемем много предпазлива позиция. Нужна ни е повече яснота.

Хейс се замисли върху думите ѝ и въздъхна.

Съветът ѝ противоречеше на неговата интуиция. Търпението му вече се беше изчерпало от лъжите на Бен Фридман, но си даваше сметка, че Кенеди е права.

– Добре... засега ще си мълчим за записа, но – той се обърна към Рап и Търбс – разберете кой е този човек и дали има нещо общо с убийството на посланик Али.

Рап кимна. В този момент Търбс вдигна поглед от дисплея, където течеше електронно съобщение:

– Току-що в Израел са се самовзривили още трима терористи.

– Господи... все по-лошо става! – възкликна Хейс.

ГЛАВА 54

Кварталът, в който се намираше старата къща, не беше от най-хубавите, а и самата сграда не беше в завидно състояние, но щеше да му свърши работа. Намираше се точно на границата между северния и североизточния район на Вашингтон, близо до югоизточния. Мястото беше тихо и спокойно, но въпреки това в два през нощта не беше зле да си нащрек. Израснал в окупация, Дейвид считаше квартала за напълно безопасен.

Беше се представил на хазяина като французин – програмист, който има собствена компания и се опитва да пробие на американския пазар. Щял да идва от време на време във Вашингтон, когато имал срещи с лобираща за него фирма и представители на Министерството на търговията. Но когато бил в града, щяло да му трябва достатъчно пространство, за да не спира работата си. Наемът беше приличен, а и хазяинът не каза нищо, когато Дейвид плати в брой депозит плюс парите за първите два месеца. В последвалите пет месеца палестинецът беше превеждал парите за наема чрез една банкова сметка в Париж, която пасваше на фалшивата му самоличност на Жан Расин.

Единствената молба на Дейвид, за което предложи да си плати, беше да подобри електрическата мрежа в една от стаите на горния етаж и да прокара кабели за високоскоростен Интернет. Собственикът, който живееше на около два километра отук, не се възпротиви нито на едното, нито на другото и спази обещанието си да не закача Дейвид, докато той не вдига много шум и се държи като възпитан наемател.

Сега Дейвид седеше в преоборудвания кабинет на втория етаж на къщата във викториански стил и се беше съсредоточил върху екраните пред себе си. На стената бяха монтирани осем двайсет и един инчови монитора „Сони“, всеки от които струваше над хиляда долара. На дългата сгъваема маса, която му служеше като бюро, имаше два мощни компютъра. Компютърът вляво беше, за да си проверява електронната поща, да управлява финансите си, разпръснати из различни банки по целия свят, и да следи новините за това – какво се случва на Пенсилвания Авеню 1600. Другият компютър беше предназначен да контролира останалите седем монитора, които му даваха картина в реално време от камерите за контрол на движението, разположени из целия град.

Тази част от плана беше изпълнена по-лесно, отколкото очакваше.

С помощта само на подкупи той си беше осигурил достъп до мрежата за следене на пътното движение към Отдела за моторни превозни средства на Вашингтон. Във всеки един момент можеше само с няколко натискания на клавишите да получи картина от всяка една от над стоте камери, монтирани в Окръг Колумбия. Паролата за достъп му струваше само две хиляди долара. Отделът за МПС беше пълен с имигранти, повечето от които бяха дошли от страни от Третия свят, където беше обичайна практика да си допълваш заплата с рушвети. Младият палестинец, с когото се свърза, подскочи от радост при възможността да спечели повечко пари и изобщо не попита защо непознат негов сънародник ще иска достъп до подобна информация.

Но дори и да беше направил предположения, нямаше да познае. Сега мишената на Дейвид беше много важна и ключова. Целта беше да се накарат Съединените щати да побеснеят от ярост и в същото време да се обедини Арабският свят. Натискът за мир в Близкия изток и за създаването на свободна и напълно автономна палестинска държава щеше да достигне кулминационната си точка. Една среща го делеше от постигането на тази заветна цел.

ГЛАВА 55

Рап вървеше след Търбс по стерилния, подобен на болничен коридор на Новата сграда на щабквартирата на Центъра за разузнаване „Джордж Буш“. ЦБТ скоро беше преместен от сравнително тесния шестти етаж на старата сграда в подземните два етажа на южното крило на новия комплекс. Рязкото разрастване в работно пространство, персонал и бюджет се дължеше на факта, че Вашингтон вече гледаше сериозно на заплахата от тероризъм.

Рап приемаше промяната със смесени чувства. По-щедротото финансиране щеше да позволи закупуването на високотехнологично оборудване и обучение на новите служители, но също така беше съпроводено с по-засилен контрол, повече счетоводство и бюрократични процедури и в крайна сметка с повече бъркотия. Рап беше привърженик на концепцията за малките специализирани екипи, които да могат да реагират и да планират операциите си с минимум намеса в работата им. Затова, когато влезе в ЦБТ, той несъзнателно потръпна.

Търбс спря пред една врата и прокара магнитната си карта през електронното устройство. Рап отпусна възела на вратовръзката си и разкопча горното копче на ризата. Едва бяха влезли в Центъра, а аналитиците вече се тълпяха на опашка да говорят с Търбс. Някъде между тях Мич забеляза Маркърс Дюмонд и Оливия Борн. Дюмонд беше личният компютърен гений на ЦБТ, а Борн – главен аналитик за страните от района на Персийския залив. Официално тя нямаше нищо общо със Саудитска Арабия. Неофициално обаче следеше отблизо кралската фамилия, доколкото политиката позволяваше.

Когато доведоха тук Рап и го направиха специален помощник на ДЦР по борбата с тероризма, Кенеди го беше развела из Центъра. Най-отгоре в списъка с най-ценните кадри тя беше поставила Оливия Борн. Трийсет и девет годишна, родом от Западна Вирджиния, тя имаше диплома от колежа „Браун“ и магистърска степен от „Принстън“. Нямаше никакъв оперативен опит, но представляваше жива енциклопедия на ислямските радикални фундаменталисти, или ИРФ, които те трябваше да преследват.

Маркърс Дюмонд самият Рап беше довел в ЦРУ. Бе се запознал с Дюмонд, докато младежът още следваше в Масачузетския технологичен институт заедно с брат му. Когато го вербува, Маркърс беше на двайсет и

седем години. Замалко не го бяха осъдили за компютърно престъпление. Младият кибергений се беше забъркал в някаква неприятна история с ФБР, докато учеше по магистърската си програма за компютърни науки в Масачузетския институт. Бяха го обвинили, че незаконно е проникнал в компютърната система на една от най-големите нюйоркски банки и е прехвърлил суми в няколко парични сметки в чужбина. ЦРУ се интересува от факта, че Дюмонд не беше уличен, защото е оставил следи, а защото една вечер се напил и се изфукал не на когото трябва.

Когато федералните нахълтаха в апартамента му, Дюмонд живееше със Стивън Рап. Мич разбра от брат си за инцидента и се обърна към Кенеди, която тогава беше директор на ЦБТ. Според него си струваше да се заемат с този хакер. Ленгли не обичаше да си признава, че наема на работа някои от най-добрите в света компютърни пирати. Повечето от електронните набези, за които се използват тези кадри, са насочени срещу чуждестранни компании, банки, правителства и военни компютърни системи. Но само да проникнеш в системата, не е достатъчно. Голямата трудност и предизвикателство е да влезеш, да вземеш необходимата ти информация и да излезеш, без да оставиш следи.

На Дюмонд това му се удаваше и талантът му беше използван адекватно от ЦБТ.

И Борн, и Дюмонд махаха на Рап в момента. Борн държеше някаква распечатка. Рап заобиколи опашката и отиде направо при нея.

– Какво има? – попита той и я поведе далеч от тълпата.

Борн се усмихна.

– Хванахме дирите на неизвестния чаровник.

Мич обърна очи към Търбс. Двама от служителите на Центъра очевидно му обясняваха нещо.

– Елате с мен – каза Рап.

Дюмонд и Борн го последваха по страничния коридор на голямата зала, в която офисите представляваха отделни прозрачни кабинки.

Лабиринтът от пластмасови прегради беше известен в средите на работещите тук като Бичия обор. Стигнаха до офиса на Рап, той отключи и влязоха.

– Затвори вратата – каза на Дюмонд и се обърна към Борн: – Какво откри?

Тя му подаде листа.

– Нашето момче в неделя е излетяло от Ница за Париж и оттам за летище „Кенеди“.

Рап се вгледа в зърнестото черно-бяло изображение.

– Откъде го взе?

– Камера за наблюдение на митническата служба на летище „Кенеди“. Сканирахме фотографиите на англичаните и ги пуснахме в системата за идентифициране, след което оставихме компютрите да си свършат работата. Започнахме с нашата база от известни или подозирани терористи, но не открихме нищо. И тогава, преди да се обърнем за помощ към съюзниците ни, реших да претърся базата данни на митниците. Нещо ми подсказваше, че ако той е замесен в убийството на посланика, тогава може би е влязъл в страната в неделя или най-късно в понеделник.

– Сигурни ли сме, че това е той?

– Деветдесет и осем цяло и шейсет и три процента – отговори с тематическа точност Дюмонд.

– Има ли си име?

– Шарл Урийо – отвърна Борн.

Рап се обърна към Дюмонд – знаеше, че неговият малък хакер вече е направил пълна проверка на личността.

– Предполагам, това не е истинското му име.

– Проверих няколко бази данни на френските власти и не открих нищо.

Дюмонд му подаде друга разпечатка.

– Ето информация за кредитната карта, с която е платил самолетния билет. Проверяваме колите под наем и хотелите в радиус сто километра от Ню Йорк. Ако е използвал същата карта отново, ще разберем до половин час.

– Проследи ли къде е сметката от картата? – попита Рап.

– Да. Направена е за автоматични разплащания в една банка в Париж. В сметката има малко по-малко от осемстотин долара.

Рап знаеше какъв отговор ще последва, но все пак попита:

– А откъде се влезли парите в сметката?

– Четири отделни влога.

Този прикриваше следите си като истински професионалист.

– Няма смисъл да търсите името – каза Мич. – Дори в момента да е тук, той ще използва друга самоличност.

– И така да е, да сложим ли паспорта в списъка и да уведомим ФБР? – попита Борн.

– Вземете под наблюдение паспорта – отвърна Рап, макар да се съмняваше, че ще има някакъв смисъл. – Но засега изчакайте с ФБР. Нека да говорим с Айрини. – Той замълча и се опита да се постави на мястото на убицеца. Какъв щеше да бъде следващият му ход? Или трябваше да

остане в Ню Йорк и да изчака, докато нещата се успокоят, или незабавно ще напусне. Най-близо беше Канада, а после би се насочил към Европа или, ако има достатъчно време, на запад. – Започнете да проверявате охранителните камери на трите големи летища за периода от осем часа вчера вечерта до тази сутрин. Съсредоточете усилията си върху международните полети... особено тези за Канада.

– Вече го правим – отвърна Борн. – Да се консултирам ли с френското разузнаване и с МОСАД? Може те да изровят нещо за нашата фотография.

Обикновено Рап не би се поколебал да се обърне за помощ към французите или към израелците, но сегашната ситуация беше различна.

– Не, още не. Първо трябва да говоря с Айрини. – Погледна часовника си: – Нещо друго?

– Да – отвърна Борн. – Питайте я дали да уведомяваме федералните и местната полиция.

Рап кимна. После се сети нещо и се обърна към Дюмонд:

– Докъде стигна с финансите на принца? Десет милиона долара са много пари. Трябва да има някакъв знак, че ги е прехвърлил от една сметка на друга.

Дюмонд тъжно поклати глава.

– Десет милиона са нищо за богаташ като него. Ще ми трябва цял ден само за да опитам да установя различните банкови сметки, които той използва, и пак може да изпусна тези, които крие.

– Не ме интересува колко време ще ти трябва, само го направи. Вземи всичките хора, които са ти нужни. Ще го уредя с Айрини. Искам да знам кой е този човек и освен ако късметът не се усмихне на Оливия, най-добрият начин ще е да проследим паричните потоци.

ГЛАВА 56

Вече се беше смрачило и часът пик беше минал, когато Рап зави по Чейн Бридж и натисна педала на газта. Неговото „Волво S 80 турбо“ се стрелна по моста като ракета. Когато стигна до другия край, отново зави надясно. Закъсняваше с петнайсет минути за вечерята с Анна, насрочена за осем часа. При Ризървоар Роуд зави наляво и се насочи към един жилищен квартал северозападно от университета „Джорджтаун“.

Ресторанта беше избрала Анна. Намираше се в Гловър Парк на Уискънсин Авеню. „Остин Грил“ беше едно малко кътче, в което правеха страхотни „маргарити“ и мексиканска храна. За нещастие Рап тази вечер нямаше да може да пие коктейли. Веднага щом приключе с вечерята, той трябваше да се върне в Ленгли. До този момент не бяха постигнали никакъв успех в търсенето на помагача на принц Омар. Кенеди им позволи да използват експертите за борба с тероризма от ФБР, но реши да не казват още на французите и на израелците. Борн извърши рутинна проверка в базата данни на Интерпол, като пхна fotografia на непознатия сред половин дузина снимки на лица, които също ги интересуваха. Целта беше от Интерпол да си помислят, че запитването е стандартно и че няма нищо спешно или важно. Противно на всички надежди и очаквания обаче проверката беше безрезултатна.

От Белия дом не им помагаша, като ги притискаха. Ако не разберяха нещо повече до утре сутринта, Рап беше готов да излети за Франция. Имаше няколко идеи как да получи необходимата информация. Най-много залагаше на личността на асистента на принц Омар, женствения Девон льо Клер. Англичаните им бяха предоставили кратка биография на французина. Оказа се, че той е най-вероятният доверен човек, който би могъл да управлява тъмните дела на Омар. Мич беше готов да се обзаложи, че може да го накара да се разприказва за пет минути. В същото време беше наредил на Дюмонд да проучи по-подробно французина.

Зави наляво по Трийсет и седма улица, като на няколко пъти намали заради шляещите се наоколо студенти. После отново набра скорост и се изкачи по хълма. След по-малко от минута отново зави, този път на юг по Уискънсин Авеню, и паркира на първото свободно място. Когато излезе от колата, малко го заболя раненият крак. После набързо се огледа в радиус от триста и шейсет градуса.

Влезе в бара с вдигната догоре яка на сакото и с наведена глава.

Опитваше се да изглежда колкото се може по-малко подозрително. Промъкна се през тълпата от младежи, които бяха запълнили цялото свободно пространство около бара. Дори във вторник вечер това заведение печелеше доста. С всяка следваща крачка той оглеждаше лицата на заобикалящите го и проверяваше за неприятни изненади. Отправи се към балкона, където винаги сядаха с Анна, и се заизкачва по стълбите.

Съпругата му търпеливо го чакаше, седнала в ъгъла с гръб към стената. Рап се засмя и по загорялото му лице се появиха едва забележими бръчици.

– Извинявай, че закъснях, скъпа.

Анна се усмихна и вдигна лице за целувка. Обикновено тя беше тази, която закъсняваше, и затова нямаше право да се оплаква.

Рап я целуна и свали якето си. При това внимаваше да не разтвори самото повече от необходимото и видът на пистолета в раменния кобур да разтревожи някой от посетителите на заведението. Седна до нея, за да бъдат и двамата с гръб към стената. Взе дланта ѝ в своята.

– Как мина денят ти? – попита.

Анна отпи от водата си и отговори:

– Доста нервно. Хората са се побъркали заради убийството на палестинския представител.

– Разкажи ми.

– Чух, че президентът побеснял, когато разбрал.

– Определено не се зарадва, но не мисля, че чак е побеснял.

Анна знаеше, че съпругът ѝ вероятно казва истината, ала не е изключено и да я залъгва.

– Имате ли някаква представа кой може да го е сторил?

– Имаме някои улики...

– Но не можеш да говориш за тях.

Рап се усмихна и я целуна отново.

– Знаеш как е в тази игра.

– О, още не съм свършила с теб. – Усмихна се и го погледна със smaragдовозелените си очи. – Говори се, че Израел стои зад това.

Рап почувства как стомахът му се свива. Президентът не биваше да пуска такива слухове. На този етап всяко подозрение към Израел се основаваше единствено на предубежденията на Хейс и недоверието му към Бен Фридман. И малкото доказателства, с които разполагаха, сочеха другаде.

– Още не знаем почти нищо, но не мисля, че са го направили израелците.

Донесоха коктейла на Анна. Рап се изкушаваше да си поръча от същото, но каза, че иска бира.

Когато сервитьорката се отдалечи, Анна го попита:

– Защо да не е Израел?

Мич се намръщи.

– Хайде да сменим темата. Как е майка ти?

Анна отпи от коктейла.

– Никога не си ме питал за майка ми!

– Не е вярно. Как е тя?

– Добре е... а сега ми кажи защо мислиш, че не са израелците.

Рап се наклони отново да издигне въображаемата стена между себе си и Анна, но си спомни докъде го отведе подобна тактика преди седмица. Тя в края на краищата му беше съпруга; ако не се впускаше в детайли, едва ли щеше да навреди много.

– Познавам доста израелци и макар понякога те да са много шури, не са чак толкова глупави. Освен ако има нещо, което не знаем за посланик Али, не виждам каква би била ползата на МОСАД да го премахне.

– Освен ако не са се почувствали толкова изолирани, че са решили да ударят.

Рап поклати глава.

– Не биха го сторили тук, на територията на Съединените щати.

– Ами ако са решили да си разчистят сметките с ООН?

– Защо тогава не са го убили, докато е бил на Западния бряг? Така нямаше да обидят и унижат най-добрия си съюзник.

– Може би не са могли да се докопат до него, докато е бил на Западния бряг?

Рап се засмя. Жена му очевидно не знаеше с какви възможности разполага МОСАД.

– Повярвай ми, МОСАД сигурно са могли да го убият поне десетина пъти миналата година.

– Е, добре де. Чувам, че президентът е доста убеден, че са замесени.

Рап се изкуши да изкоментира, че президентът не знае какво говори, но дискретността все пак надделя.

– До няколко дни ще знаем повече – каза само. – Дотогава според мен е най-добре да запазим версиите за себе си.

– Значи ЦРУ и президентът не са единодушни по въпроса? – надуси разногласието Анна.

– Ужасна си. – Рап се засмя и поклати глава. – Не съм казвал такова нещо. Попита съпруга си за личното му мнение и той го сподели с теб.

По никакъв начин то не отразява официалната позиция нито на президента, нито на ЦРУ.

Анна направи виновна физиономия и отпи от коктейла си.

– Добър опит да замажеш нещата. Утре сутрин това ще е водещата ми новина. – Тя вдигна чашата като микрофон и заговори: – Извънредна новина от Белия дом! Между президента Хейс и ЦРУ има сериозни разногласия!

– Между другото, не те ли интересува как е задникът ми? – прекъсна я Рап.

– Неее. За болежката си си виновен само ти и никой друг. Съчувствие от мен няма да получиш. Нито грам.

Рап увеси нос.

– Лекарят каза, че може никога повече да не съм способен да правя секс – промърмори.

Анна едва се въздържа да не се засмее.

– Тогава молбата за развод утре сутрин цъфва на бюрото ти!

Рап прихна. За пръв път от няколко дни се смееше така и усещането беше страхотно. Докато гледаше красивите очи на жена си, му се прииска да не се връща в службата. Но се налагаше. Трябваше да открие кой е непознатият. Когато разбереше, щеше да поиска от президента да му разреши да организира операция, която да служи като пример и урок на всички, спонсориращи тероризма. Знаеше, че президентът няма да е много благосклонен, и затова трябваше да се постарее да събере неопровержими доказателства.

ГЛАВА 57

Още преди седем в сряда сутринта Дейвид влезе в малкия гараж зад къщата, която беше наел. Вътре беше паркиран бял миниван „Форд“ с извадени седалки и без задни стъкла. Дейвид беше провел всичките си сухи тренировки без минивана. Макар и да беше уверен, че бомбата няма да избухне, ако не бъде активирана, той взе предохранителни мерки. Когато завъртя ключа на запалването, за частица от секундата си помисли, че така може внезапно и преждевременно да сложи край на всичките си планове.

Подобно притеснение беше глупаво. Беше научил наизуст всички наръчници и ръководства. За тези, които търсеха, имаше достатъчно материали за експлозивите. Освен това неговият народ се беше превърнал в експерт по бомбите през последните две десетилетия. По-трудната част беше да се слобие с необходимото количество експлозиви и да ги вкара в Съединените щати.

Скоропостижно загиналият генерал Хамза беше достатъчно любезен да му осигури произведен в Ирак семтекс. После, като използва услугите на няколко експортни компании, той прекара с кораб голям контейнер от Йордания в Индонезия и накрая до пристанището на Лос Анжелис.

Оттам контейнерът стигна до Ричмънд, Вирджиния, където го закараха до един склад. Там престоя два месеца, докато Дейвид се увери, че не го следят. Дванайсет двайсеткилограмови пакета с подобния на пластилин семтекс сега бяха подредени в задната част на минивана, покрити с брезент. Пакетите бяха овързани с жици и детонатори, които щяха да взривят почти едновременно общо двеста и двайсетте килограма експлозив.

Дейвид даде бавно назад, за да излезе на улицата, и се насочи на юг. Тъй като във Вашингтон работеха предимно държавни чиновници, по това време повечето жители на квартала още си бяха по домовете и движението не беше натоварено. Зави по една пряка и излезе на Джорджия Авеню. Малко по-късно мина покрай университета „Хауърд“ и после зави по Седма улица. Намираше се на около километър от Белия дом. Спря на един червен светофар, след което зави надясно по Роуд Айлънд и продължи в дясната лента, избягвайки, доколкото бе възможно, дупките на пътя. В момента беше по-изнервен и от вечерта, в която

уби Али. Имаше нещо странно в този град. Всичките тези камери и различни служби на реда. Всяка от тях представляваше риск да го заловят. На Дейвид направо не му се вярваше, че в град с толкова много ченгета броят на убийствата може да е толкова висок. Но това в крайна сметка беше Америка. Стараеше се да не храни прекален оптимизъм за шансовете си за успех. Много внимателно беше заличил дирите си и следеше постоянно сайта на ФБР в очакване всеки момент да се появи фотографията му. Но досега не се беше появила. Нямаха никаква представа кой е той. И ако се вярваше на вестниците, целият свят, дори американците, смяташе, че израелците са виновни за убийството на посланик Али. Всичко вървеше според плана. Сега само трябваше да направи последното усилие. Акт на жестоко и брутално насилие, който щеше да принуди Израел да отстъпи.

Зави по пряката, намираща се на по-малко от половин километър от Белия дом, и намали, защото една кола рязко излезе пред него. Продължи на север още две пресечки в търсене на подходящо място за паркиране. До голяма степен заслугата за този смел ход принадлежеше на Омар. Той беше убедил Дейвид, че най-добрият начин да се накара Израел да седне на масата, е да бъде предизвикан гневът на американците. Пролей кръв на тяхна земя и само гледай как побесняват и губят всякакво търпение по отношение на Израел.

Сега повече отвсякога Дейвид вярваше, че начинанието му ще успее. Френският посланик в ООН трябваше да представи пред Съвета за сигурност проекторезолюция за създаване на палестинска държава в 11 часа тази сутрин. Засега всички бяха съгласни с изключение на Съединените щати. Като постоянен член на Съвета за сигурност американците имаха право на вето. След като Дейвид приключи със задачата си тази сутрин, гласуването сигурно ще бъде отложено, но шансовете за одобрение на резолюцията неимоверно ще нараснат.

Палестинецът внимателно паркира вана успоредно на улицата и пусна в таксовия апарат достатъчно монети, че да стигнат до късно следобед. После за последно огледа колата и провери дали не е забравил нещо. Номерата бяха подменени, таксовият апарат беше пълен, а бомбата не се виждаше от предното стъкло. Обърна се небрежно, доколкото му позволяваше обзелата го нервност, и се отдалечи от колата. Щеше да активира бомбата, щом се прибереше в къщата. Когато се увери, че мишената му е тръгнала по своя маршрут.

ГЛАВА 58

Рап излезе от душа в съблекалнята на новата шабквартира и се избърса с хавлията. Успя да подремне няколко часа на канапето в кабинета си и в момента се питаше дали идеята наистина е била добра. Заради раната си трябваше да спи настрани, положил глава на облегалката. Вратът го болеше ужасно. Имаше обаче много по-важни проблеми. Като например да открие кой е този досадник, който работи за Дебелия Омар. Така Мич кръсти саудитския принц, като пренебрегна благородническата му титла.

Застана пред едно огледало в цял ръст и си сложи нова превръзка на раната. После извади чисти дрехи от шкафчето си. За работещите в ЦБТ беше обичайна практика да си държат чисти дрехи в съблекалнята. Когато възникнеше някаква криза, те нямаха време да се наспят, камо ли да се прибират у дома и да се преобличат.

Изведнъж вратата се отвори и вътре нахълта разрошеният Маркърс Дюмонд.

– Мич... Мич! – крещеше младежът.

– Тук съм.

Дюмонд се закова.

– Трябва да се качиш горе! Оливия откри нещо!

Рап внимателно се намъкваше в панталоните си.

– Какво?

– Попадна на следа за онзи човек. Никак няма да ти хареса.

Рап стоеше над рамото на Борн. Гъстата му черна коса беше още влажна. Беше се вторачил в екрана на компютъра. За трети път вече гледаше как мъжът минава през входа на Пен Стейшън и за трети път попита Борн:

– Сигурна ли си, че е той?

– Да. – Тя уверено се усмихна. – Компютърната програма направи карта на лицевите му черти и ги сравни с тези на непознатия от фотографиите на англичаните. Идентични са.

Рап се вгледа в мъжа в черен шлифер. Схемата започваше да се оформя в главата му. Убива Али, маха се от района, отървава се от оръжието и хваща влак, за да излезе от града. Или отива на гарата и оставя впечатлението, че се качва на влака, а в същото време слиза и изчезва.

Рап сам беше използвал този трик много пъти.

– Провери ли да не би да се е върнал обратно?

– Не беше необходимо – уверено отвърна Борн. Тя натисна няколко клавиша и на втория монитор се появиха други кадри от охранителна камера. Даде на Рап един лист с разписанието на влаковете, отпътуващи от Пен Стейшън във въпросната нощ.

Един от влаковете беше оградила.

– Проверих записите на Юниън Стейшън. Влакът е тръгнал от Ню Йорк в десет и пет и е пристигнал във Вашингтон в един и двайсет през нощта. – Тя натисна един от клавишите подобно на пианист – виртуоз. После се облегна назад, скръсти ръце и изчака записът да се появи на екрана. – Ето го нашия човек – минава през фойето.

Този път Рап не я попита дали е сигурна.

– Копелето е тук, във Вашингтон – промърмори на себе си. Мозъкът му сякаш бе блокирал. Не че не знаеше на кого да се обади или къде се намира терористът в момента; не му бе известно каква е следващата цел на този единак и това го плашеше. – Имаме ли го записан другаде? – попита накрая.

– Не, само това е.

– Мамка му! Каза ли на Джейк?

– Не. Той отиде на Капитолия да уведоми членовете на Комисията по разузнаването.

– А на Айрини?

– Не. Тя тръгна за Белия дом.

Рап се изправи и потърси с поглед през морето от кабинки Том Лий, заместник-директора на ЦБТ. Ако Мич беше типичен държавен служител, вече щеше да се е втурнал по коридорите на Бичия обор да разкаже на Лий всичко, което е научил. Но, разбира се, той не беше просто някакъв бюрократ, притеснен да опази задника си и правителствената си пенсия. Ситуацията беше деликатна. Лий не беше служител на ЦРУ, а само имаше кабинет в сградата. Той беше от ФБР, които имаха цял куп правила за действие в подобни ситуации. Правила, които според Рап само пречеа.

Трябваше бързо да вземе решение. Налагаше се да заловят този човек. А кажеше ли веднъж на ФБР, нямаше да има връщане назад. Нямаше да може да прояви гъвкавост.

Реши да подходи предпазливо. Обърна се към Борн и Дюмонд:

– Обадете се на таксиметровите компании и разберете кой е бил на гарата по времето, когато нашият човек е излязъл оттам. И – Рап

понижи глас – нека всичко си остане между нас.

Дюмонд и Борн кимнаха. Знаеха точно какво има предвид Рап.

– А ти, Маркърс, продължавай да работиш по сметките на Дебелия Омар. Трябва да има все някоя голяма сума, прехвърлена миналата седмица. Ако излезе нещо, потърси ме на мобилния телефон.

Мич взе разпечатките и се насочи към изхода.

– Къде отиваш? – любопитства Дюмонд.

Рап сгъна листовете и ги пъхна в джоба си.

– В Белия дом.

ГЛАВА 59

Президентът Хейс седеше зад бюрото, долепил телефонната слушалка до ухото си. Неговият екип по национална сигурност се беше разположил на канапетата и го чакаше да свърши. Кенеди седеше до Вальри Джоунс и се преструваше, че чете от някаква папка. В действителност слушаше какво говори президентът или по-точно – какво не казва. Високопоставеният сенатор от Ню Йорк, щат, в който президентът не се радваше на голяма популярност, му се беше обадил, за да го посъветва да не отправя такива яростни нападки срещу израелците заради бомбардировката в Хеброн.

Хейс дори не искаше да отговори на обаждането, но Джоунс, като по-практична, настоя да вдигне слушалката. Когато дойде време за преизбирането му, Ню Йорк щеше да им е необходим. Това не беше първото обаждане до Белия дом тази сутрин, отнасящо се до Израел. Влиятелното еврейско лоби трескаво се опитваше да предотврати пагубното за тях гласуване, което беше насрочено за днес в ООН. Всеки от членовете на екипа по национална сигурност беше отговорил на поне две обаждания от влиятелни посредници между властта и бизнеса, пледиращи за подкрепа на израелската кауза. Държавният секретар Бърг беше съветвана най-много, следвана от началничката на кабинета Джоунс и от министъра на отбраната Кълбъртсън. Дори телефоните на Кенеди и генерал Флъд бяха загрети.

– Ще взема предвид съвета ви – каза президентът, загледан в пространството. Слуша още няколко секунди и твърдо отговори: – Напълно разбирам сериозността на положението, сенаторе. А сега ме извинете, имам работа. – Хейс затръшна слушалката и хвърли към Джоунс нерастоден поглед.

После стана от бюрото си, без да изпуска от очи началничката на кабинета, и каза:

– Това е последното, на което отговарям. Тия хора са по-загрижени за Израел, отколкото за собствената си страна.

– Какво каза? – попита Джоунс.

– Нещо от рода: ако искам следващия път да победя в Ню Йорк, е по-добре да направя всичко възможно френската резолюция да не мине в Съвета за сигурност. А за капак израелците са изпратили в Хеброн танкове. Произведени в Америка танкове!

– Сър, мисля, че трябва да съсредоточим усилията си върху отлагането на гласуването в Съвета за сигурност.

Хейс прокара ръка през косата си.

– Беа? – обърна се той към външния министър.

– От това, което чувам, французите са дяволски решени да прокарат резолюцията си. Особено след като снощи в Хеброн влязоха танковете.

– Да не забравяме камикадзетата – намеси се министърът на отбраната Кълбъртсън. – Всичко започна от тях. Израел има правото да се защити и ако палестинците укриват бомбените си фабрики в жилищни квартали – да се сърдят на себе си.

Държавният секретар не обърна внимание на думите на колегата си:

– Господин президент, не бих спорила, че Израел има право да се защитава, но на практика на ООН ѝ е писнало от този омагьосан кръг. Убийството на посланик в организацията шокира всички.

Кълбъртсън се премести на ръба на канапето.

– Но няма доказателства, че Израел има пръст в смъртта на представителя. Всъщност дори е смешно да се твърди подобно нещо.

Хейс се обърна към Кенеди. Сега беше време останалите от екипа да узнаят тайната.

– Айрини?

Кенеди затвори папката и вдигна глава. Президентът много ясно ѝ беше наредил какво да каже или по-точно – какво да не казва. Не трябваше изобщо да споменава за мистериозния мъж, с когото се е срещал принц Омар. Англичаните имаха доста обширно досие за брата на престолонаследника. Макар и да бяха убедени, че е прагматичен и разумен бизнесмен или поне се е обградил с умни хора, от Лондон също така подозираха, че принц Омар като нищо може да е замесен в нещо толкова объркано като убийството на дипломат в ООН. Затова засега Кенеди щеше да се придържа само към твърдо установените факти.

Почти шепнешком тя започна:

– В Хеброн не е имало никаква бомбена фабрика.

Държавният секретар Бърг се втренчи в нея.

– Израелците признаха ли го?

– Не. В действителност те продължават да се придържат към първоначалната си версия.

– Тогава откъде знаем, че не е имало фабрика? – попита мнително Кълбъртсън.

– Разполагаме със спътникови снимки от атаката. Не е имало никакви вторични експлозии.

– Тогава какво е причинило големите разрушения? – попита Бърг.

– Шестнайсет ракети „Хелфайър“, изстреляни от хеликоптери „Апачи“.

– Произведени в Америка ракети „Хелфайър“ – добави президентът. – Изстреляни от произведени в Америка хеликоптери „Апачи“.

Бърг първа схвана.

– Значи затова са нахлули в Хеброн снощи. Искали са да заличат следите.

– Или, като познавам Бен Фридман – отвърна Кенеди, – сигурно ще оставят фалшиви улики, за да изглежда, че са казали истината, а палестинците са излъгали.

– Или – намеси се Кълбъртсън – просто са влезли в Хеброн, за да се разправят с Бригадите на мъчениците.

– Сигурна съм, че е по малко и от двете – съгласи се Кенеди, – но в момента съм по-склонна да вярвам, че ликвидирането на терористите е претекст за първото.

– На практика – обади се президентът – се оказва, че имаме съюзник, който не е честен с нас.

– Какво казва Фридман за убийството на посланика? – попита Бърг.

Кенеди стрелна с очи държавния секретар.

Бърг много добре знаеше за официалното опровержение на Израел за каквото и да било участие в убийството на посланик Али. Въпросът ѝ показваше, че според нея МОСАД води собствена външна политика, брутална и кървава.

– Главният директор отрича каквато и да е намеса.

Кълбъртсън направи гримаса.

– Само защото са излъгали за бомбената фабрика, не означава, че са убили и палестинския посланик.

– Не съм много сигурен – вметна Хейс. – Най-малкото това доказва, че не можем да им вярваме.

– Нали не мислите, че са извършили нещо толкова скандално? – обърна се заядливо Кълбъртсън към Айрини.

– Не виждам каква би била ползата им от подобен акт... поне не и на американска земя. Но отново повтарям, че не разполагам с всички факти. Знаем само, че може да става въпрос за широкомащабна израелска офанзива, за да бъде прочистен Западният бряг веднъж завинаги.

– Но защо ще убиват посланика? – попита Бърг. – Единственото,

което постигнаха, е, че настроиха Обединените нации срещу себе си.

До настоящия момент, поради няколко причини, Кенеди се въздържа да направи този коментар. Най-напред, тя не искаше да повярва във факта, че Израел е толкова безразсъден. Но обтегнатите й взаимоотношения с Фридман, както и пагубното отражение на появата на атентаторите – самоубийци, върху израелската душевност все повече я навеждаха на мисълта, че те наистина са способни на такъв брутален ход.

– Съществува мнение – Кенеди гледаше да подбира внимателно думите си, – че Израел вече не го е грижа какво мислят в ООН.

– Че как така? – подскочи президентът; не беше запознат с тази гледна точка.

– Естествено, в Израел има кръгове, които смятат, че страната им трябва да се ангажира твърдо, за да има траен мир. В същото време обаче расте броят и на тези, според които всеки път когато Израел повери сигурността и проблемите си в ръцете на друга държава или организация, се опарва.

Държавният секретар се съгласи:

– Те смятат, че ООН най-малкото не проявяват никакво съчувствие към тях и са настроени антисемитски.

– И чрез убийството на палестинския посланик в Ню Йорк те изпращат послание на ООН какво мислят за тях. В същото време посланието към палестинците е, че ако искат, могат да не им отстъпват по жестокост – продължи Айрини.

Кълбъртсън явно започна да схваща за какво иде реч.

– Резолюциите на ООН в повечето случаи си остават неизпълнени. Тогава защо им е да им играят по свирката? – каза той.

– Точно така – отвърна Бърг.

ГЛАВА 60

Бронираният мерцедес лимузина спря пред северния вход на Западното крило. Двама излъскани морски пехотинци стояха на пост от двете страни на вратата, облечени в парадни тъмносини униформи, като стража в старинен замък. Принц Абдул бин Азис излезе от лимузината и закопча сакото си. Не обърна никакво внимание на репортерите, които подвикваха най-различни въпроси към него от другата страна на автомобилната алея. Братовчедът на престолонаследника си беше оставил куфията – традиционната арабска кърпа за главата – в посолството. Всъщност той я носеше единствено когато си беше в родината или на по-тържествени церемонии.

През последните петдесет и четири години посланикът беше прекарал повече време в Америка, отколкото в Саудитска Арабия. В това нямаше нищо чудно, защото беше роден в клиниката „Майо“ в Рочестър, Минесота. В ранните му детски години с него се бяха занимавали частни учители, а когато стана на четиринайсет, го изпратиха в академията „Филип Ексетър“ – изключително престижното училище в Ню Хемпшир. След „Филип Ексетър“ отиде в Харвард, където получи колежанско и университетско образование.

Абдул бин Азис беше много привързан към Америка. Повече от всичко обаче той се възхищаваше на светската власт във втората си родина. Беше се убедил с очите си какво зло могат да причинят хора с фанатични религиозни убеждения и това го плашеше. Поради тази причина той притежаваше три къщи в Америка и рядко позволяваше на децата си да се връщат в Саудитска Арабия. Принц Абдул бин Азис беше убеден, че властта ще падне скоро. Ще я свалят същите тези фанатици, които неговите роднини подкрепяха години наред.

Ултраортодоксалната ислямска секта на вахабитите се беше разпространила като плевел из цялата му страна и отвъд нея. Тя задушаваше в зародиш всяко напредничаво и рационално мислене, запушваше устата на всеки, който дръзнеше да изрази мнение, различно от религиозните постулати, и обричаше милиони хора да живеят в система, която имаше общи черти повече с каменната ера, отколкото с двайсет и първи век.

И сега, в тези опасни времена, братовчед му отново го беше изпратил в Белия дом, за да се опита да усмири фанатиците, без да им прерязва гърлата.

ГЛАВА 61

Всички от охраната бяха напрегнати. Около двайсетина демонстранти стояха от другата страна на тежката метална порта, но не това тревожеше Ури Доран, човекът, отговарящ за охраната на израелския посланик в Съединените американски щати. Вниманието му беше насочено към два операторски екипа. Доран беше служил в Шин Бет, израелската служба за вътрешна сигурност, осемнайсет години. Тази организация беше аналогична на американските Тайни служби и на Бюрото за дипломатическа охрана към Министерството на външните работи. През годините беше научил от опит, че камерите са много по-опасни от който и да е плакат или свирка, камък или тухла. Само чрез едно просто монтиране на кадрите журналистите можеха да направят него и хората му да изглеждат като закоравели разбойници.

Вашингтонската полиция беше изпратила два отряда за справяне с тълпата, но присъствието им ни най-малко не успокояваше Доран. Той беше виждал ченгетата в действие и преди. Предвид увеличаващия се брой съдебни дела за полицейска бруталност през последните няколко години мъжете и жените в сини униформи едва ли щяха да употребят сила, за да усмирят демонстрантите и да застрашат по този начин кариерите си. За капак на всичко Вашингтон беше пълен с професионални демонстранти, които знаеха точно кога и как да провокират сблъсък със силите на реда. Когато ги принуждаваха да се преместят, те симулираха, че падат, и виеха от болка, сякаш някой им чупеше ръцете и краката. И всичко това, разбира се, се правеше пред камерите, за да се постигне максимум драматичен ефект за вечерните новини.

Доран стисна цифровата радиостанция и погледна към протестиращите. Досега се държяха цивилизовано, но щом лимузината на посланика тръгнеше, щяха да полудеят и да се юрнат към портата. За миг изпита носталгия по дните в Аржентина, където полицията без колебание щеше да помете тълпата с водни струи. Тук обаче беше Америка и подобно нещо не можеше да се случи.

Да изчакат бурята да премине, беше най-добрата тактика, но посланикът му бе казал, че няма време. Бил повикан в Белия дом и предвид сегашната ситуация не можел да отклони подобно искане. Един от хората на Доран предложи да скрият посланика в някоя от колите на охраната, но шефът отхвърли тази идея поради две причини. Първата беше, че

посланикът е прекалено суетен и едва ли би склонил да се появи в Белия дом в някакъв обикновен седан. Втората – никой от седаните не беше така защитен като бронираната лимузина. С нея щяха да минат необезпокоявано през тълпата и после щеше да им се наложи само да пооправят някоя и друга драскотина.

Доран влезе в посолството. Посланик Ейтан нервно си поглеждаше часовника. Офицерът от Шин Бет кимна неохотно и вдигна радиостанцията. Предупреди екипа, че посланикът ще излиза, а малко по-късно го придружи до задната седалка на черния кадилак.

Избраният маршрут минаваше по заобиколни улици. Предната и задната кола на охраната бяха по местата си. Тежката лимузина бавно се насочи към портата. От мястото си Доран виждаше как настроението сред демонстрантите се нажежава. Устоя на изкушението да грабне своя „Узи“ и да изпрати откос олово към тях. „Те са само обикновени демонстранти“, напомни си. Повика по радиостанцията екипа и им заръча да запазят спокойствие.

Вратите започнаха бавно да се разтварят и групата веднага се втурна насам. Четиримата полицаи, които трябваше да спрат протестиращите, буквално се изгубиха в морето от хора. Заповедите на Доран бяха ясни най-вече в едно – ако някой демонстрант беше достатъчно глупав, че да се опита да влезе, незабавно да бъде повален на земята. Тъй като многократно се бяха убеждавали лично в ефикасността на хората на Доран, протестиращите спряха пред портата. Водещата кола си проби път през тълпата, а по създадения проход плътно го последва лимузината.

Демонстрантите започнаха да се държат като побеснели шимпанзета срещу джипа на ловци. Те заудряха с плакатите лимузината, драскаха боята с ключове. Изведнъж сред тълпата се появи предмет, който накара Доран да замръзне на място. За съжаление в момента не можеше да стори нищо, освен безпомощно да наблюдава сцената. Стандартните процедури за сигурност забраняваха при такава ситуация да се отварят вратите на колата. Металният цилиндър беше хвърлен и яркооранжева боя заля предното стъкло на лимузината. Колоната обаче продължи да се движи.

Доран изруга наум и нареди на хората си по радиостанцията да направят всичко възможно виновникът да бъде арестуван. Този път щеше да заведе дело срещу идиота и щеше да се погрижи той да получи най-тежкото възможно наказание за подобно провинение, предвидено от американските закони.

Посланикът щеше да поиска да спрат и да почистят боята. Не

можеше така да се появи в Белия дом. Доран обаче щеше да откаже. По-късно щяха да се погрижат за колата.

Интеркомът иззвъня и Доран вдигна слушалката.

– Да... Не. – Посланикът беше свикнал да се налага. – Господин Ейтан, няма да спираме и точка по въпроса.

Шефът на охраната затвори и въздъхна. Хич не му се искаше да влиза в препирни, когато се върне в посолството. За себе си знаеше, че е прав. Работата му беше да се занимава със сигурността, а на посланика – да се занимава с дипломация.

ГЛАВА 62

Президентът стана и всички го последваха. Прекося Овалния кабинет и топло приветства саудитския посланик.

– Господин посланик, радвам се, че сте тук – каза Хейс.

Кенеди веднага забеляза, че усмивката на саудитеца е престорена.

Каквото и да му бяха заръчали да каже, на него явно не му беше много приятно да го стори. Посланикът се ръкува с останалите. Днес от чара му нямаше и следа. Избягваше да гледа в очите държавния секретар Бърг и министъра на отбраната Кълбъртсън. Малко по-сърдечно се държа с Валъри Джоунс и Майкъл Хейк, но удостои генерал Флъд и Кенеди само с кимване.

Когато президентът и посланикът седнаха пред камината, останалите се настаниха на канапетата. Всеки чакаше друг да заговори пръв.

Валъри Джоунс наруши неловкото мълчание:

– Господин посланик, искаме да ви уверим, че за нас убийството на палестинския представител е много сериозен инцидент.

Саудитският дипломат изгледа Джоунс изпод вежди.

– А какво предприемате по повод последното нападение срещу гражданското население в Хеброн?

Джоунс веднага се оттегли от сцената. На така зададен въпрос можеше да отговорят само президентът или държавният секретар.

Министър Беатрис Бърг се обади:

– Господин посланик, станалото в Хеброн никак не ни радва и ние упражняваме натиск върху израелците.

– Госпожо държавен секретар – скептично заговори дипломатът, – вие или подценявате влиянието си над съюзниците си, или още не сте упражнили необходимия натиск.

– Повярвайте ми, господин посланик, натискът ни върху Израел е огромен.

– Тогава мога ли да ви попитам защо Хеброн все още е окупиран?

Преди Бърг да отговори, се намеси Кълбъртсън:

– Защото трима атентатори самоубийци отнеха вчера живота на трийсет и един израелци, като с тях общият брой на жертвите през последните дванайсет месеца възлезе на сто седемдесет и осем загинали и над петстотин ранени.

Азис плесна с ръце и се поизправи.

– Насилието все някога трябва да спре.

– И аз мисля като вас – възкликна президентът. – Но съгласете се, че Израел беше провокиран.

– Онази нощ, когато бомбардираха квартала и убиха стотици... – Азис поклати глава – никой не ги беше провокирал. – Посланикът сведе очи. Възцари се неловка тишина. – Получихме разузнавателна информация, че не е имало никаква фабрика за бомби, както твърди Израел. – Той премести погледа си от Кълбъртсън към Кенеди: – Директор Кенеди, ще потвърдите ли, или ще отречете това твърдение?

Айрини не желаше да лъже:

– Чухме какво казват палестинците, но до този момент не сме получили потвърждение на тяхната версия.

– Ами убийството на палестинския представител в ООН?

Айрини много искаше да разкаже на Азис, че главен заподозрян за покушението е принц Омар, но щеше да е неразумно. Освен това още не разполагаша с достатъчно доказателства. Тази сутрин бяха обсъдили с Рап вероятността Фридман да е изпратил някой от агентите си при Омар и да го е компрометирал. Фридман беше изградил цялата си кариера върху сложни операции, които в началото изглеждаха по един начин, но после се оказваше, че замисълът е съвсем друг. Ако Омар беше избран за жертвено агне за израелска операция, в ЦРУ щяха да научат съвсем скоро.

Все пак Азис ѝ беше задал въпрос и тя отвърна:

– Нямаме никаква представа кой е убил посланик Али, но работим по всички улики.

– Включително и по версията, че може да е дело на израелците?

– Включително и по нея.

Президентът се изкашля:

– Абдул, ценя много приятелството ни. В последно време постигнахме огромен напредък и трябва да продължим да се движим в правилната посока.

– И коя е тази посока, господин президент?

Хейс изпита моментно объркване.

– Мир и благоденствие. Трябва да продължим да отваряме пазарите си един за друг и да работим за трайно и продължително партньорство.

– А палестинската криза?

– Мисля, че досега винаги ясно съм се изразявал – администрацията подкрепя идеята за палестинска държава.

Министър Бърг побърза да добави:

– Като в замяна Израел бъде признат от всички арабски държави и сигурността му бъде гарантирана.

Хейс кимна енергично.

– Добре, тогава значи можем да разчитаме на вашия глас за френската резолюция.

И муха да бръмнеш, щеше да се чуе.

– Винаги ли трябва да угаждате на Израел? – произнесе тихо посланикът.

– Господин посланик – обърна се към него Бърг възможно най-любезно. – Вие най-добре знаете колко сложна е ситуацията.

– Да, знам и за нещастие ще става още по-сложна. – Азис се обърна към Хейс: – Моето правителство настоява да гласувате в подкрепа на френската резолюция за палестинска държава, като жест към нашето приятелство.

Хейс преглътна тежко и поклати глава.

– Абдул, необходимо ми е време.

– За какво, господин президент? За да убедите французите да оттеглят резолюцията ли? Трябва да се спре кръвопролитие, господин президент. Незабавно. Дошло е време да покажете, че Америка е обективна. Президент Хейс, арабските народи искат от вас да оттеглите подкрепата си за Израел, тъй като той не е прав.

Бърг се опита да привлече огъня върху себе си:

– Уверявам ви, господин посланик, че американците също искат мир в Близкия изток, но не желае да го притискат.

– Госпожо държавен секретар, аз ви уверявам на свой ред, че арабските народи искат палестинска държава и че са уморени от чакане. – Азис отново се обърна към Хейс и с искрено съжаление каза: – Господин президент, не ми е приятно да ви го съобщавам, но ми поръчаха да ви предам, че ако американците наложат вето върху френската резолюция днес, последиците ще бъдат драстични.

– Като например? – стресна се Хейс.

Азис си пое дълбоко дъх и изрече:

– Престолонаследникът ще спре незабавно всички доставки на петрол за Америка. Другите страни от Персийския залив, членки на ОПЕК, ни увериха, че ще сторят същото.

ГЛАВА 63

Думите на саудитския посланик отекнаха в главите на президентските съветници като гръмотевици. Никой не изрече и дума. Нямахме какво повече да кажат на Азис. Президентът беше направил всичко по силите си, за да измоли още време от Рияд, но посланикът беше категоричен. Беше време за смели ходове. Дори и да изчакаха още седмица, най-много месец, нямаше да постигнат нищо.

Валъри Джоунс последва арабския дипломат в коридора. Подтичваше след него и с раболепен тон го молеше да размисли.

Кенеди отиде до бюрото на президента и вдигна слушалката на големя, защитен срещу подслушване телефон. Набра номера и изчака да се обади Чарлс Уъркман, нейният заместник-директор по разузнаването. Той вдигна след третото позвъняване.

– Чарли, искам веднага да ми събереш цялата налична информация за взаимоотношенията между Саудитска Арабия и другите страни от Залива, касаещи евентуално петролно ембарго срещу нас, ако наложим вето на френската резолюция в ООН... Не, новината е от първа ръка. Посланик Азис току-що уведоми президента за намеренията им... Точно така. Използвай всичките ни източници. Искам пълна информация до час.

Директорът на ЦРУ се върна при канапето, където седяха президентът и министърът на отбраната. Толкова шокиран Кенеди не беше виждала Хейс.

– Господин президент, ембаргото може да се смята за акт на обявяване на война – отбеляза Кълбъртсън.

– Много интересно, Рик – намеси се Бърг. – Така казаха и японците през четирийсет и първа, когато им наложихме ембарго върху търговията със стомана.

– Дали не блъфират? – попита я Хейс, като пренебрегна историческите й сравнения.

Бърг, която, изглежда, прие новината най-спокойно, отвърна:

– Не съм много сигурна, но страните от Залива са известни със самохвалството и показността си.

– Тоест?

– Тоест... в момента може и да са обединени, но кой знае следващата седмица дали ще е така. Според мен едно петролно ембарго няма да изтрае дълго. Ние се нуждаем от петрола им, а те се нуждаят от

парите ни.

– Не можем да позволим ембаргото да трае и ден – намеси се съветникът по националната сигурност Хейк. – Само споменаването на тази дума може да предизвика световна рецесия. Пазарите ще се сринат за нула време поне с двайсет процента.

– Нали имаме резерви? – попита Кълбъртсън. – Можем да увеличим вноса от Венецуела и Русия, от бившите съветски републики... ако трябва, ще построим нови сонди в Аляска.

– А кой е казал, че Венецуела и Русия няма да ги подкрепят? – отвърна Хейк. – Освен това подобни мерки отнемат време. Два месеца след началото на ембаргото сигурно ще си възвърнем нормалните равнища на внос, но не това ме тревожи. Тревожи ме пагубният ефект, който ще окаже върху вече задъхващата се икономика. – Хейк се обърна към президента: – Последния път, когато ни удариха с ембарго, беше през 1973-та. Тогава ни трябваша десет години, за да се измъкнем от кризата.

Валъри Джоунс се върна задъхана в кабинета и хвана края на думите на Хейк.

– И лихвените проценти стигнаха седемнайсет пункта, инфлацията беше чудовишна, а безработицата се качи до двуцифрени стойности – включи се тя. – Господин президент, не можем да позволим подобно нещо да се случи отново.

Хейс разбра. Ако бъдеше наложено ембарго, шансовете му за втори мандат щяха да се сринат заедно с икономиката.

– Какво каза Азис, преди да си замине? – попита той шефката на кабинета си.

– Че са изпълнени с решимост. Сега било времето да се създаде палестинска държава.

Хейс въздъхна.

– Нямаме избор.

Министърът на отбраната не беше готов да се предаде.

– Сър, нека се свържем с французите и да видим дали няма да можем да ги разубедим, да ги накараме да отложат гласуването... макар само с ден или два. В замяна ще поискаме от Израел да изтегли силите си от Хеброн.

Хейс поклати отчаяно глава. Французите никога нямаше да се съгласят.

– Сър, не може така. – Кълбъртсън беше убеден в правотата си. – Израел никога няма да зачете резолюцията, докато не бъде постигнато

реално спиране на огъня и примирие. И арабските държави не им дадат реални гаранции. Трябва ни време, за да го постигнем.

– За съжаление нямаме време – отвърна Хейс.

– Нека поне опитаме.

– Съгласна съм с Рик, господин президент – каза държавният секретар Бърг и погледна часовника на ръката си. – Гласуването няма да се състои в близките пет часа. Трябва да опитаме да постигнем изтегляне на израелската армия в замяна на примирие. Може дори да предложим провеждането на среща на върха в Париж през следващата седмица.

– Добре. Ще видя какво може да се направи с французите – съгласи се Хейс и всички станаха. Президентът се обърна към Кенеди: – Има ли вероятност саудитците да блъфират?

– Има, но е по-вероятно да говорят сериозно. Обадох се на Чарли да види какво сме събрали за тях през последните четирийсет и осем часа. Ако са водили някакви преговори, не може да не сме ги засекли.

ГЛАВА 64

Дейвид седеше пред мониторите и пиеше минерална вода. Всичко вървеше по план. Неговият медиен източник беше потвърдил насрочената среща на посланика в Белия дом и светът беше вперил погледи във Вашингтон. Столицата щеше да бъде разтърсена. Дейвид беше изключително доволен от развоя на събитията. Както беше предвидил, израелците вкараха армията в Хеброн и международната общност сега непрекъснато изпращаше протести. Палестинските атентатори – камикадзе, допринасяха за поражението и караха Израел да плаща тежка цена. Френският посланик Жусар изиграваше перфектно картите си в ООН и ако Омар успееше да убеди брат си, престолонаследника, че трябва да наложи ембарго, Съединените щати щяха да бъдат притиснати. Тогава оставаше да се приложи само още малко натиск и мечтата на живота му – свободна палестинска държава, щеше да се превърне в реалност.

Черната лимузина се появи на един от екраните в горния ляв ъгъл. Дейвид остави бутилката с вода и хвърли поглед към устройството за дистанционно взривяване в тежкия черен куфар от дясната си страна. Бомбата вече беше активирана и чакаше да бъде взривена. Трябваше само да вдигне обезопасителното капаче и да натисне червения бутон.

Лимузината зави и се показа на следващия екран. Дейвид я проследя така из целия град. Вече приближаваше Белия дом. Експлозията със сигурност щеше да бъде чута от президента и Тайната служба щеше да блокира целия периметър. Дейвид изчака колата да доближи съдбоносното кръстовище. В момента всичко зависеше от това, дали кортежът ще завие в необходимата посока. Палестинецът избърса потните си длани в панталоните и започна да отброява секундите.

Колата намали и после, точно както очакваше, зави по Вирджиния Авеню, между Държавния департамент и Белия дом. Дейвид въздъхна облекчено и погледна към следващия монитор. Пръстите му увиснаха в очакване над клавиатурата, готови да поемат контрола над светофара на две пресечки оттук. Паркираният бял миниван се виждаше на два от мониторите. Той набра необходимата команда и светофарът продължи да свети червено още петнайсет секунди. Спирачните светлини на лимузината светнаха почти веднага. Дейвид повдигна с палец пластмасовото капаче на дистанционното и зачака. Дългият черен корпус на колата се приближаваше към планираното място. Когато до него ѝ оставаха само

половин-един метър, Дейвид натисна червения бутон.

ГЛАВА 65

Рап влезе в Овалния кабинет, придружен от агента от Тайната служба Джек Уорч. Махна на шефката си да излезе за малко в коридора.

В момента в помещението непрекъснато идваха и си отиваха мощници и членове от персонала на администрацията. Политическата машина се беше задействала, за да се осуети гласуването в ООН.

Кенеди се извини и излезе при Рап и Уорч. Агентът от Тайната служба ги отведе в зала „Рузвелт“. Рап благодари на шефа на президентската охрана и обеща да го държи в течение, ако има нещо ново.

– Да го държиш в течение за какво? – поиска да узнае Кенеди.

– За нашия човек, който се среща с Омар и после пристигна в Ню Йорк... Оливия току-що откри, че е тръгнал от Пен Стейшън в десет и пет в нощта, когато беше убит посланик Али.

– И къде е... – Кенеди отгатна отговора, преди да го е чула от Рап.

Мич кимна.

– Пристигнал е на Юниън Стейшън малко преди два през нощта във вторник.

Директорът на ЦРУ не знаеше как да реагира на подобно неочаквано развитие на събитията.

– Защо ще идва тук?

– Това е въпросът, който вълнува всички ни.

– От това, което каза на Джек, разбирам, че си го предупредил за потенциална заплаха срещу президента.

– Да. Просто исках за всеки случай президентът да отмени всичките си публични появи за днес.

– Мислиш, че е дошъл отново да убива?

От изражението на Рап личеше, че не е много сигурен.

– Не знам, Айрини. Може просто маршрутът му за бягство да минава оттук. Вместо да напуска страната и да рискува да го хванат, да иде там, където най-малко го очакват.

Виждаше се, че Мич и сам не е много убеден в тази версия.

– Какво ти подсказва интуицията? – попита Айрини.

– Мисля, че е дошъл тук, за да изпълни следващата си задача.

– Или може би живее тук – добави Кенеди.

Това беше напълно нова посока на мислене. В района на Вашингтон живееха доста бивши командоси от Специалните сили. Сред тях

имаше и наемници. Но у непознатия се долавяше нещо неамериканско. Специфичен външен вид, който приличаше на неговия. Повечето хора не биха забелязали, но външният вид много помагаше на Рап да се слива с местните, когато действаше в Близкия изток.

– Възможно е, но ако живее тук, ще е по-запознат със средствата, с които разполагаме, и няма да се остави да бъде заснет с камера.

– Очевидно.

– Той не знае, че сме по петите му.

– Точно така.

– Или просто го надценяваме.

– Така или иначе, накарай Оливия да провери данните на Министерството на отбраната – нареди Кенеди.

– Добре. А на МОСАД да казваме ли?

Кенеди поклати глава.

– Президентът няма да разреши. Още мисли, че израелците стоят зад убийството на Али.

– Това е нелепо.

– Не съм много убедена. Ами ако цялата работа е едно сложно мероприятие за компрометиране на принц Омар? – По скептичната физиономия на Рап Кенеди разбра, че не вярва в подобно нещо. – Само се замисли. Ако непознатият наистина е израелец и са го изпратили да компрометира принц Омар, а на него са обещали трона, който цял живот е искал повече от всичко...

– И каква ще е крайната им цел? – прекъсна я Мич.

– Да объркат саудитците и да ги изобличат като поддръжници на палестинските екстремисти.

– Не знам, Айрини. Прекалено е амбициозно.

– Не казвам, че не е, но поради тази причина не можем да се обърнем към Фридман и да го питаме кой е този човек. Мисля обаче, че е време да задействаме ФБР.

– Дали?

– Ако нашият човек е във Вашингтон, нямаме друг избор.

Той инстинктивно потръпна при тази мисъл. Не заради некомпетентността на Бюрото, а заради правилата, към които федералните щяха да се придържат безпрекословно. Ако хванеха терориста, щяха да спазват всички процедури. Колкото и да не му се искаше, Рап трябваше да се съгласи.

Двамата излязоха от зала „Рузвелт“ и се върнаха в Овалния кабинет.

В момента там имаше прекалено много хора. Докато Кенеди чакаше да говори с Хейс насаме, Рап се обади в ЦБТ и каза на Търбс да включи в разследването ФБР. Говореше по телефона, когато някъде във проехтя гръм. Мускулите на Рап инстинктивно се стегнаха, защото много добре знаеше, че току-що близо до Белия дом е имало експлозия.

ГЛАВА 66

Маркърс Дюмонд седеше в ъгъла на своя кабинет-кабинка, напълно абстрахирал се от бурята, бушуваща около него. Бичият обор в Центъра за борба с тероризма на ЦРУ беше лабиринт от високи метър и половина пластмасови и платнени прегради. Отчасти за да не ги бъркат, отчасти като проява на странно чувство за хумор, коридорчетата бяха кръстени „Улица «Абу Нидал»“, „Алея «Осама бен Ладен»“ и подобни. Дюмонд беше един от главните кръстници на улиците в непрекъснато разширяващия се Бичи обор. Той съзнателно си беше избрал място в „Задънена улица“ с ограничен достъп.

Докато слушаше МРЗ плеъра си, Дюмонд тракаше методично по клавиатурата на компютъра, като се въртеше постоянно между трите екрана. Беше попаднал на някаква следа. Още не знаеше на каква, но определено беше надушил нещо. Както му заръча Рап, той се съсредоточи върху последните транзакции, извършени от главния асистент на Омар. Най-трудното беше не да проникне в защитените мрежи на въпросните финансови институции – това беше сравнително лесно. Истинският проблем се заключаваше в несметното богатство на Омар. Той използваше буквално стотици банки, за да го разпределя. Все пак Дюмонд не си беше губил времето да преглежда различните парични преводи на принца, управлявани от Чейз Манхатън Банк или от Дойче Банк. Всъщност той веднага изключи от списъка всички банки в Съединените щати, Великобритания, Япония, Канада и Германия и се съсредоточи върху онези страни, които бяха известни с либералните си финансови закони.

Трябваше му само да прочете досието на Девон льо Клер, за да разбере накъде да се насочи. Обратен снобар като него би се спрял само на един вид банки. Известните с репутацията си швейцарски банки бяха перфектният избор. Те мислеха за всичко и се държаха с достойнство и коректност, каквито хора като Девон изискваха.

Търсенето по името на Омар или по имената на различните му фирми се оказа доста обременително. Дюмонд планираше да използва две стратегии, преди да повика хората от Министерството на финансите и ФБР, които да се вгледат с лупа в сметките. Беше ги виждал да го правят и преди – да проверяват всеки чек или паричен превод, за да разберат крайното му назначение. Финансите на Омар биха създали работа на

петдесет агенти в продължение на шест месеца. Дори тогава можеха да пропуснат нещо, защото гледаха да спазват правилата – политическите и законовите.

Дори и да познаваха триковете на Дюмонд, щяха да се побоят да ги използват. Двайсет и осем годишният хакер от Масачузетския технологичен институт можеше да постигне резултати много по-бързо. Нищо от информацията, която щеше да придобие, нямаше да може да бъде използвано в съда, но Дюмонд беше работил достатъчно с Рап и знаеше, че той предпочита да урежда нещата тихо и незабелязано.

Дюмонд беше ограничил търсенето си в три банки, две със седалище в Цюрих и една в Женева. И трите бяха сред най-старите в Швейцария. Льо Клер имаше достъп във всяка от тях. Първоначално Дюмонд концентрира вниманието си върху по-големите транзакции – от пет до десет милиона долара. Не откри нищо и започна да проверява отново парите, циркулиращи до трите банки. Отново нищо.

Като последна мярка той провери всяка банкова сметка от последния месец, като търсеше малки транзакции от други банки и в различни дни. Искаше да види дали има такива, които се вливат в една сметка. Особено внимание отдели на имената на банките, в които парите се превеждаха. Търсеше натрупване на средства на едно-единствено място, което щеше да го доближи до разгадаването на мистерията.

Гледаше и датите на транзакциите. Опитваше се да групира различните траншове, но не откри нищо, което дори да се приближава до пет милиона долара. Изведнъж една сума привлече вниманието му: 500 000 долара бяха изпратени от една от банките в Цюрих в понеделник в друга банка на остров Мартиника. Беше готов да се закълне, че вече е виждал някъде тази транзакция. Да, две седмици по-рано Льо Клер беше превел същата сума от друга банка пак на сметката в Мартиника.

Когато потърси титуляри на сметката в Мартиника, на Дюмонд отново му се стори, че има нещо познато. Името не беше много обичайно. Беше френско, като неговото. Беше срещал някъде това име, но в момента не можеше да се сети къде. Бе на крачка да се откаже и да остави компютъра да извърши търсенето. И тогава се сети.

Съсредоточи се върху единия екран. Пръстите му заподскачаха по клавиатурата. Отвори електронното издание на днешния „Ню Йорк Таймс“. Потърси статията, която го интересуваше. Още в първия абзац откри въпросното име – Пиер Жусар. Гледаше ту към статията, ту към банковата сметка на карибския остров, съдържаща един милион долара. Дюмонд си каза, че може и да е случайно съвпадение, но в крайна

сметка стигна до извода, че не е. Не можеше да е случайност. Рязко свали слушалките от главата си и набра мобилния телефон на Рап.

ГЛАВА 67

Беше необходим близо час, за да разберат какво в действителност се е случило. Белият дом беше блокиран. На никого не се разрешаваше нито да влиза, нито да излиза. Президентът и другите държавни люде бяха преместени долу, в Оперативната зала. Джек Уорч, специалният агент, отговарящ за охраната на Хейс, беше заповядал всички да бъдат отведени в бункера под сградата на Белия дом, но президентът се възпротиви. Веднъж вече беше седял в бункера и нямаше никакво желание да се връща там, освен ако не възникнеше неотложна необходимост.

Когато Уорч видя, че не може да излезе наглава с президента, той отстъпи. Но помоли поне да се преместят в Оперативната зала. Хейс се съгласи и екипът по националната сигурност слезе на подземния етаж, откъдето можеха да наблюдават кризата и да поддържат постоянна връзка с различните отдели, служби и агенции. Тежковъоръжените облечени в черно бойци от Екипа за контранападение на Тайната служба бяха заели отбранителни позиции при Западното крило. На покрива на другите сгради други агенти бяха застанали в готовност с преносими ракети земя-въздух „Стингър“. Президентската лимузина стоеше със запален двигател и чакаше да евакуира главнокомандващия, ако е необходимо.

Мъжете и жените под командването на Уорч бяха реагирали прецизно и ефикасно, както той очакваше от тях. Нееднократно бяха провеждали учения и репетирали всяко едно движение, докато и последният агент не станеше експерт не само по задачата, с която беше натоварен лично, но и по тези на другарите си. Сега стоте агенти от подразделението за охрана стояха нащрек, готови за всякакви предизвикателства. С всяка следваща минута обаче те си даваха сметка, че Белият дом не е бил целта на атаката. Поне не и днес.

Първоначалните доклади, които пристигнаха в Оперативната зала, сочеха, че Държавният департамент е бил атакуван с кола-бомба. Но те бързо бяха опровергани като неточни, когато държавният секретар Бърг установи връзка с подчиненото ѝ ведомство и ѝ казаха, че взривът е станал на няколко пресечки от Вирджиния Авеню. Първите кадри от трагедията излъчи „Фокс“, чийто екип се бе намирал в Държавния департамент, за да снима някаква делегация. След като се отърсиха от първоначалния шок, те събраха цялото си оборудване и пристигнаха право на

мястото на взрива.

Имаха късмет да се озоват на местопроизшествието, преди вашингтонската полиция да е отцепила района. „Фокс“ предадоха на живо как пожарникарите се опитват да изгасят пламъците, обхванали няколко изкривени метални останки. ФБР и Агенцията по алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия пристигнаха двайсет минути по-късно и накараха екипа на „Фокс“ да се премести от другата страна на ограденията, при представителите на другите медии.

Бомбените специалисти от АТФ и ФБР бързо установиха точно къде е станал взривът и откриха и малкото останали парчета от колата, която беше използвана като носител на бомбата. Навсякъде имаше разпърснати стъкла, и от двете страни на улицата, най-малко на разстояние една пресечка и в двете посоки. От сградите наоколо излизаха ранени хора, много от които държаха само хартиени кърпички върху раните си, причинени от разбити стъкла. Медицинският център към университета „Джордж Вашингтон“, който се намираше само на няколко пресечки от тук, беше пълен с пострадали. За щастие малцина бяха получили травми, застрашаващи живота им.

Истинската цел на атентата не бе разкрита веднага. Няколко коли бяха изхвърлени от пътя, изкривени и смачкани до такава степен, че не можеха да бъдат разпознати. На много от сградите бяха нанесени значителни щети. Истинската цел беше забелязана, когато някой от саудитското посолство се обади да провери дали посланикът е още в Белия дом. Отговорът беше отрицателен. Изглежда, персоналът на посолството, след като беше гледал трагичните кадри, се бе опитал да се свърже с Азис и с неговата охрана. Никой от тях обаче не отговаряше на телефоните.

Агент на ФБР установи, че една от смачканите коли всъщност е лимузина. Тя беше поела най-голяма част от взривната вълна и явно се беше оказала в епицентъра. Разкъсана надве и запокитена на другата страна на улицата, колата лежеше преобърната на отсрещния тротоар. Телата в лимузината бяха изгорели напълно и опознаването им беше невъзможно. Марката на колата беше установена като мерцедес, имаше дипломатически номера. Принц Абдул бин Азис, посланикът на Кралство Саудитска Арабия в Съединените американски щати, беше мъртъв.

Отначало президентът не искаше да повярва, после беше напълно объркан и накрая се разгневи. Когато Рап повторно пристъпи в Оперативната зала, Хейс беше направо побеснял от ярост. Тъкмо обмисляше какво да каже на саудитския престолонаследник, когато Си Би Ес

пуснаха репортажа си за инцидента. Веднага започнаха най-различни спекулации. И в следващата емисия новини вече сякаш не беше достатъчно да се представят само фактите.

Експерти и аналитици от всякакъв калибър говореха по всякакви канали и жонглираха с имената на терористични организации, сякаш бяха борсови индекси. Така наречените експерти поставяха под въпрос професионализма и ефективността на ФБР и ЦРУ. Създаването на ново Министерство на вътрешната сигурност беше определено от един многознайко като фундаментален провал.

И в цялата тази медийна шумотевица един-единствен глас привлече президента. Говорителят на палестинците се питаше дали зад последния атентат не стои Израел, който по този начин е искал да забави гласуването в ООН и да скара Америка и най-близкия ѝ арабски съюзник. Версията беше толкова покъртителна, че дори Рап сериозно се замисли върху нея. Той и Кенеди се спогледаха разтревожено.

Ако не беше факсът, който Рап държеше в ръката си, той беше склонен да повярва, че Израел стои зад цялата операция. Министър-председателят Голдберг беше достатъчно безскрупулен и дързък, за да проведе такава акция, а Бен Фридман беше идеалният изпълнител. Ако вината за тази кола-бомба беше хвърлена върху някоя от десетките терористични групи, Дворът на Саудите щеше да затвори дебелите си портфейли за тях и да започне преследване срещу фанатиците в собствената си страна. Саудитският посланик и престолонаследникът бяха братя. Той беше идеалната мишена, а какво по-подходящо място за пъкленото дело от американската земя?

Няколко неща обаче не пасваха. Съществуваше и мистериозният мъж, когото бяха видели да се среща с принц Омар два пъти през последните две седмици. Имаше и аудиозапис от англичаните, на който двамата говореха за война и за пари. Още по-интересна беше внезапната поява на непознатия както в Ню Йорк, така и във Вашингтон.

Всичко това можеше да се обясни като някаква екзотична операция на МОСАД, за да се притиснат палестинците, да се уязви ООН и да се изкопае пропаст между Съединените щати и Саудитска Арабия. По закона на някаква изкривена логика Рап сега разбра защо Фридман е организирал подобна акция. Взривовете на камикадзета не спираха и в съзнанието на хора като Голдберг и Фридман действието винаги беше подобра тактика от бездействието. Всичко се връзваше; с едно изключение обаче.

Рап прочете факса още веднъж. Доказателството, изровено от

Дюмонд, поставяше всичко, с което разполагаха, в коренно различна светлина. Мич тъкмо се канеше да каже на Кенеди какво е открил младият хакер, когато до него се приближи капитан от Морската пехота и му събщи, че го търсят по телефона и че е важно.

ГЛАВА 68

Президентът Хейс седеше, опрял лакти върху лъскавата повърхност на конферентната маса в Оперативната зала. Пръстите му, стиснали слушалката на защитения телефон, бяха побелели. Разговаряше с престолонаследника на Саудитска Арабия – мъжа, когото смяташе за свой приятел. Според него принцът наистина искаше да види Изтока и Запада обединени, но за съжаление беше под влиянието на народ, който предпочиташе религиозната реторика и пламенните речи пред просвещението и свободата.

Хейс знаеше, че принц Фейсал и братовчед му са близки. Това само по себе си правеше разговора труден. Допълнително положението се усложняваше, защото Хейс беше доста объркан в момента. Объркан и шокиран от факта, че подобен атентат може да бъде извършен на американска земя, само на две пресечки от Белия дом, само минути след като посланикът си тръгна от Овалния кабинет. Броени минути след като бе поставил ултиматум, който, ако бъдеше изпълнен, щеше да предизвика срив в икономиката на Съединените щати. Ултиматум, който определени хардлайнери във Вашингтон биха счели за обявяване на война.

Само при мисълта, че тази новина може да стигне до хората, на Хейс му се зави свят. Маниаците на тема „заговори“ и левичарските антипетролни кръгове щяха да се развихрят с пълна сила. „Саудитският посланик идва в Белия дом, заплашва с петролно ембарго и минути покъсно бива убит от експлозия.“ Невъзможно щеше да е да се изтърпи подобно нещо. Независимо че нямаше никаква вина, винаги щяха да се намерят параноици, които да повярват, че президентът Хейс или някой от неговата администрация е замесен в смъртта на посланика.

Хейс неспирно повтаряше колко много съжالياва и че ще направи всичко възможно извършителите да бъдат заловени и изправени пред съда. Нещо в гласа на саудитския монарх обаче подсказваше на президента, че той не му вярва. Накрая Хейс попита Фейсал дали може да облекчи с нещо болката и мъката му. Принц Фейсал изрази само една молба, която при създадите се обстоятелства президентът не можеше да не изпълни.

Хейс бавно затвори телефона и произнесе мрачно:

– Уведомете посланик Бризет в ООН, че ще гласуваме в подкрепа на френската резолюция.

Държавният секретар Бърг и началничката на кабинета Джоунс бяха сами с президента в Оперативната зала. Двете се спогледаха нервно. Първа трябваше да говори Джоунс. Тя познаваше Хейс от най-дълго време и беше най-близката му съветничка.

– Робърт, какво поиска от теб Фейсал? – попита Валъри меко.

– Не иска смъртта на братовчед му да отива нахалост. Исква да помогна за създаването на палестинска държава.

Джоунс кимна замислено. Не ѝ се щеше да има петролно ембарго, но не желаше да се изправя и срещу разгневеното еврейско лоби.

– Не искам да ти противореча, но не мислиш ли, че първо трябва да го обсъдим?

Хейс поклати глава.

– Няма какво да се обсъжда повече. Не се доверявам на палестинците, но вече нямам доверие и на израелците. Ако не гласуваме за резолюцията, отново ще изглежда така, че помагаме на Израел. Не можем повече да проявяваме едностранчивост и субективизъм в очите на арабите.

Държавният секретар се изкашля.

– Извинете ме, господин президент, но Израел е единствената демокрация в район, доминиран от диктатори, корупция и много опасен религиозен фанатизъм.

– Знам го прекрасно, но това не променя факта, че в очите на останалите ние отново ще излезем неизменните поддръжници на Израел. Добави също, че саудитският посланик ни постави ултиматум малко преди лимузината му да избухне... Арабите ще си помислят, че ние сме го убили. Ще ни ударят с петролно ембарго и потребителските цени ще скочат неимоверно. Икономиката ни ще се срине. Нямаме избор.

– Сър, има и по-добър начин да реагираме – предложи Бърг. – Гарантирам ви, че Израел ще се опълчи на ООН, ако французите успеят да прокарат резолюцията през Съвета за сигурност. Гласуването лесно би могло да доведе до война. – Бърг се наведе напред, за да наблегне на следващите думи: – Първо трябва да постигнем примирие и тогава да излизаме с мирен план и график за изпълнението му. В противен случай ще ни сполети голяма катастрофа.

– Как? Французите дадоха пределно ясно да се разбере, че няма да отложат гласуването.

– За начало нека накараме министър-председателя Голдберг да оттегли силите си от Хеброн, и то веднага! Израелският посланик е тук, в сградата. Ще му поставим суров ултиматум и ще настояваме за

незабавни действия.

– Ами гласуването? – скептично попита Хейс.

– Ще направим усилия да накараме французите да го отложат.

Хейс сведе глава и помисли малко. Идеята да искат от израелците да се изтеглят от Хеброн бе привлекателна, но той от опит знаеше, че да се разубедят французите, е доста трудна, ако не и непосилна задача. Все пак кимна в знак на съгласие.

– Да видим какво можем да направим. Но ако нищо не се промени до момента на гласуването, ще подкрепим резолюцията. Не виждам какво друго ни остава.

ГЛАВА 69

Кенеди погледна факса и също като Дюмонд се замисли каква е вероятността друг Пиер Жусар да е получил един милион долара от личните сметки на принц Омар в швейцарски банки. В природата ѝ беше да е мнителна и поради тази причина беше по-склонна да отхвърли мисълта за случайно съвпадение и да се насочи към предположението за съзнателен заговор. Когато видя, че половината от парите са били преведени в карибската сметка в същия ден, в който беше убит палестинският представител в ООН, тя напълно изключи съвпадението като възможност.

Застанала в единия край на Оперативната зала, тя вдигна глава от листа и попита:

– Потвърди ли се по някакъв начин, че сметката е на посланик Жусар?

– Маркъс в момента проверява личните му финанси – отвърна Рап.

Кенеди замислено кимна. Засега реши да не казва на президента.

– А непознатият? – Кенеди вдигна фотографията на Дейвид, заснета от охранителната камера на Юниън Стейшън. – Нещо ново за него?

Рап поклати глава.

– Добре, тогава да отидем да кажем на президента.

Мич я спря.

– Почакай малко. – Не му се нравеше мисълта да изтърсят цялата информация на Хейс, без да са измислили план за действие. Прекрасно си представяше как ще реагира президентът. Ще поиска да задейства ФБР и всички останали служби на реда и закона. В резултат те ще забъркат такава каша, че човекът, когото търсят, просто ще се изпари. Рап имаше идея, която щеше да им позволи да овладеят ситуацията. – Ето какво ще направим.

Кенеди влезе в Конферентната зала първа и обяви:

– Само началниците да останат, моля.

Това беше покана за всички с по-ниски постове от член на кабинета да напуснат, защото щяха да се обсъждат изключително деликатни въпроси. Шепата помощници веднага се отправиха към вратата и излязоха. Останаха само началничката на кабинета, съветникът по националната сигурност, държавният секретар, президентът, Рап и Кенеди.

Последните двама предпочетоха да стоят прави.

Кенеди се обърна директно към президента:

– Сър, в последно време се получи интересно развитие на събитията. Тази фотография беше заснета от охранителна камера на Пен Стейшън в Ню Йорк в нощта, в която бе убит представителят Али. А тази фотография беше направена на Юниън Стейшън приблизително три часа по-късно. Експертите от Ленгли казват, че това е същият човек, когото англичаните фотографираха по време на среща с принц Омар. Същият, който беше заснет от камерите на летище „Кенеди“ в неделя.

Хейс вперил поглед в снимките.

– Значи... ако те разбирам правилно, той е във Вашингтон в момента.

– Фотографията е от вторник рано сутринта и не сме сигурни дали още е в града, но...

– Но вероятно е – довършил президентът.

– Да, сър.

– А дали той има нещо общо с експлозията от тази сутрин?

– По-скоро да.

– Знаем ли кой е този човек?

Кенеди се поколеба.

– За съжаление още не, сър.

Президентът стисна зъби, бе объркан и разочарован.

– Какви действия предприемаме, за да го заловим?

– Проверихме всички наши бази данни на известни или подозирани терористи, както и всичко, което ни предоставиха англичаните и Интерпол. Поради очевидни причини не се обърнахме за помощ към французите и израелците.

– И не открихме нищо – заключи Хейс с равен и безизразен тон.

– Да, сър. – Кенеди нямаше намерение да скрива истината.

Хейс се обърна към другите си съветници:

– Е, добре де, какво тогава правим, да го вземат дяволите?

Пръв отговори съветникът по националната сигурност:

– Мисля, че е време да включим ФБР. И ако този тип е още в страната, трябва да предупредим всички местни, щатски и федерални полицейски служби. Трябва да хвърлим голяма мрежа, за да го хванем.

– Сър – обади се Рап, – мисля, че идеята не е твърде добра.

Всички в залата обърнаха погледи към него.

– Покажи му факса – кимна той на Кенеди.

Тя постави листа на масата пред президента и му обясни с какво е

толкова важен той. Хейс хвърли поглед на факса.

– Какво се опитвате да ми кажете?

Рап изпревари Кенеди:

– Мисля, че е прекалено очевидно, сър. Посланик Жусар е бил купен.

Хейс се намръщи.

– Сто процента ли е сигурно, че тази банкова сметка принадлежи на посланика?

– В момента проверяваме, сър, но е малко вероятно да има случайно съвпадение.

Външният министър Бърг си припомни разговора, който беше провела с френския си колега. Опитвайки се да накара Париж да отложи гласуването, тя беше помолила шефа на френската дипломация да преразгледа решението си. Тогава той ѝ бе признал нещо, което ѝ се стори необичайно.

Бърг реши, че е време да сподели мислите си с присъстващите:

– Извинете ме, господин президент, но съм склонна да се съглася с господин Рап.

– Защо? – изненада се Хейс.

– Когато вчера се опитах да накарам французите да смекчат позицията си, министърът на външните работи призна, че дори той е бил леко неподготвен за ставащото в ООН. Аз го попритиснах, но той спомена само, че представителят Жусар е действал без одобрението на Париж. Оправданието му беше, че Жусар бил много ентузиасиран политик и близък приятел на президента. Освен това натискът за създаване на палестинска държава не бил нищо ново. Цяла Франция подкрепяла идеята.

Хейс забодя пръст в листа.

– Искам това да се провери и да се потвърди. Бързо!

– Задействали сме най-добрите си хора – отвърна Кенеди.

– Кажете ми защо този лист – Хейс размаха факса – трябва да ме убеждава да не се обаждам на ФБР? И защо да не наредя на федералните да се заемат с издирването на мистериозния непознат, който, изглежда, все се оказва на неподходящото място в неподходящото време?

– Защото информираме ли ги веднъж, той ще разбере, че го търсим.

Хейс въздъхна тежко.

– Не виждам как ще успеем да го скрием задълго от ФБР.

– Съгласна съм – намеси се Джоунс. – Ще има разследване на Конгреса и ако... и когато те разберат, че съзнателно сте крили информацията от ФБР... – Отговорът беше очевиден.

Кенеди предварително беше подготвила Рап, че това ще е най-убедителният аргумент да включат ФБР. Беше му казала също така, че Джоунс ще го посочи.

– Сър – обърна се Мич към президента. – Искам само двайсет и четири часа. Дайте ми един ден и ще открия кой е този мъж и какво е намислил.

Президентът му вярваше, но за съжаление не разполагаха с цял ден.

– Времето ни изтича, Мич. ООН ще гласува днес следобед. Извини ме, но ще трябва да предупредим ФБР.

– Ами ако накарам ООН да отложат гласуването с един ден?

Хейс се заинтригува.

– Как?

ГЛАВА 70

Посланик Ейтан чакаше в Овалния кабинет вече единайсет минути и трийсет и осем секунди. Израелският шеф на посолството в Съединените щати беше много педантичен и непрекъснато поглеждаше часовника си. Да чака президента, не беше нещо кой знае колко необичайно, но да го чака сам в Овалния кабинет – беше, и още как. Нарочно или не, той беше поставен в ситуация, която го объркваше и смущаваше. Всичко беше започнало с една конферентна връзка с шефовете му от Йерусалим. Те му бяха наредили да не казва нищо на Щатите. Нямахше да му е много трудно, тъй като той и така не знаеше нищичко. Беше обаче изнервящо, защото собственото му правителство не му се доверяваше и не считаше за необходимо да го информира какво в действителност се случва.

После бяха протестиращите пред посолството и ярката оранжева боя. Началникът на неговата охрана отказа да спре и да изтрият боята. Както и предполагаше, телевизионните екипи фокусираха камерите именно върху намазаната лимузина. А после се случи и най-объркващото събитие – бомбената експлозия. Ейтан и асистентът му бяха отведени в стола на Белия дом и им беше наредено да стоят там и да не мърдат. Никой не можеше да влиза или да напуска сградата без разрешението на Тайната служба.

Докато пиеше кафето си, той беше гледал новинарските бюлетини по телевизията. Съобщаваше се, че цел на атентата е бил саудитският посланик. Ейтан не изпитваше жал за този човек и това не го изненадваше. Той го познаваше бегло, но причината да не тъгува за смъртта му беше друга. Имаше доста хора, които изобщо не познаваше, но в същото време изпитваше съчувствие към тях. Ейтан не беше безчувствен, просто си каза, че е време другите да усетят болката и мъката, която той и сънародниците му изпитват всяка седмица. Особено саудитците, които чрез така наречените благотворителни фондации подкрепяха немалка част от групите, проливащи израелска кръв по най-брутален и нечовешки начин.

Намираще се в Белия дом вече почти два часа и се изнервяше все повече с всяка следваща минута. Гласуването в ООН за палестинска държава бавно, но неумолимо приближаваше. И ако Ейтан не предадеше посланието си скоро, после щеше да е твърде късно. След почти две

години, изпълнени със самоубийствени атентати, ООН се канеше да награди престъпниците с тяхна собствена държава. Съединените щати трябваше да осуетят подобен прецедент на всяка цена.

Президентът Хейс влезе в кабинета с решителна крачка. Бе смръщил вежди замислено. Тези признаци сами по себе си трябваше да подкажат на израелския посланик, че предстои да се случи нещо знаменателно. Но не Хейс привлече вниманието му. Впечатление му направи присъствието на още двама души и особено на втория. Ейтан очакваше да види държавния секретар Бърг, Вальри Джоунс или може би Майкъл Хейк. Малко се изненада, когато заедно с президента влезе директорът на ЦРУ Кенеди, но третият напълно го обърка. При вида му на посланик Ейтан буквално му омекнаха коленете.

Беше чувал какви ли не истории за този човек. Дори страховитият шеф на МОСАД Бен Фридман се боеше от него. Посланикът досега никога не го беше виждал лично, само на фотографии. Косата му като че беше по-дълга, а лицето му беше доста загоряло. Ако не бе влязъл заедно с Кенеди в кабинета, сигурно нямаше да го познае. Но когато мъжът се обърна към Ейтан и впери черните си очи в него, у посланика изчезна всякакво съмнение. Беше срещал и преди подобни погледи и те не принадлежаха на дипломати. Посланикът отмести очи и забеляза, че президентът е застанал пред него.

– Господин президент – започна Ейтан с леко треперещ глас, – много съжалявам за атентата от тази сутрин.

Хейс се вторачи в госта си, разкопчал сакото и сложил ръце на кръста. Президентът търсеше и най-слабия знак за неискреност.

– Господин посланик, не разполагам с много време и затова ще бъда кратък. Искам армията ви да се изтегли от Хеброн незабавно.

Ейтан остана като гръмнат. Дори не му предложиха да седне! Той навлажни устни:

– Господин президент, с готовност ще предам молбата ви, но, разбира се, не мога да ви дам никакви гаранции.

– Първо, това не е молба, а най-категорично искане – отвърна Хейс. – И искам премиерът Голдберг да направи обръщение по телевизията и официално да обяви изтеглянето.

Израелският посланик се олюля.

– Но, господин президент, не мога да отправя подобна молба без...

Хейс вдигна ръка.

– Знам, че искате някаква отстъпка в замяна. Ето каква ще бъде тя: вие незабавно ще се изтеглите, а ние ще накараме Съвета за сигурност

да отложи гласуването за утре.

Ейтан почувства, че се поти обилно. Не можеше да предаде подобно нещо на премиера. Не го позволяваха прерогативите му. Въпреки че го свариха неподготвен, той събра цялата си увереност и отвърна:

– Господин президент, министър-председателят Голдберг никога няма да се съгласи на подобна сделка, ако не получи уверенията ви, че ще наложите вето на френската резолюция.

– Ако не изтеглите незабавно частите си, няма да си мръднем пръста, за да забавим гласуването. Всъщност в такъв случай ще подкрепим френската резолюция.

Ейтан безпомощно поклати глава.

– Боя се, че ще ми трябва повече време, за да... го обмисля и постигна някакъв компромис.

Реакцията на президента беше противоположна на тази, която Ейтан очакваше:

– Ето ви тогава храна за размисъл. Кажете на министър-председателя, че знам какво се е случило в действителност в Хеброн и ако не иска скандал, който да предизвика разпадането на неговото правителство, по-добре да обяви изтеглянето възможно най-скоро.

После президентът се обърна вляво:

– Господин Рап, моля, заведете посланика в зала „Рузвелт“, където сме приготвили всичко, за да се обади на премиера Голдберг.

– Бих предпочел да се обадя от нашето посолство, сър.

– Не знам дали сте забелязали, господин посланик, но времето ни изтича. Ако искате да осуетя гласуването, ви предлагам веднага да се свържете с министър-председателя.

Рап се изправи и посочи към вратата. Президентът явно беше свършил с приказките. Посланик Ейтан се примири. С наведена глава пое към вратата.

ГЛАВА 71

Президентът с неохота даде одобрението си за следващата фаза от плана на Кенеди и Рап. Ако медиите разберяха за това, щяха да го изядат с парцалите. Държавните ръководители на всички страни по света щяха да осъдят постъпката му и буквално всеки член от неговата партия щеше да го заклейми. Както обаче посочи Рап, с друг вариант не разполагаха.

Намираха се в Оперативната зала, само Кенеди и президентът. Кенеди чакаше Хейс да отговори на въпроса ѝ.

Той като че ли беше на път да размисли.

– Сър, вас няма да ви засегне. Идеята беше моя и аз дадох заповед. Мич вече подготви нещата така, че да бъде отречено всякакво ваше участие. Имаме агент на място, а след случилото се тази сутрин никой не би ни обвинил, че сме прекалено предпазливи и подозрителни. – Кенеди изчака няколко секунди и добави: – И нашият, и френският посланик не са в сградата. Сега е моментът, сър.

Нямаше друг начин. Французите отказваха да забавят гласуването, а Рап настоя да не им разкриват известната им информация за Жусар, докато не му дойдеше времето. Този коз щяха да си запазят за по-късно. В крайна сметка всичко се свеждаше до доверието. Хейс имаше доверие на Кенеди и Рап, а освен това бяха се оказали в безизходица.

Президентът погледна директора на ЦРУ и каза:

– Давай.

Кенеди набра номера на телефона и когато се обади познатият глас на директора на Центъра за борба с тероризма, тя започна:

– Джейк, онова телефонно обаждане, за което говорихме... време е. – Изслуша потвърждението от другата страна на линията и затвори.

Айрини Кенеди току-що беше наредила на Гърбс да информира ООН за предполагаем терористичен заговор за нападение над щабквартирата на международната организация в Ню Йорк, планирано за днес. Директорът на ЦБТ беше инструктиран да каже само, че заговорът е част от мащабни действия, свързани с експлозията на колата-бомба във Вашингтон. Медиите щели да бъдат информирани и персоналът от щабквартирата трябвало да се евакуира до един час.

Рап стоеше в коридора до зала „Рузвелт“, облеган на стената и скръстил ръце. Обикновено предпочиташе да остава анонимен, ала тази

сутрин дори изпита удоволствие от играта на нерви.

Раната му вече беше в много по-добро състояние и въпреки че не беше спал почти цяла нощ, се чувстваше прекрасно. Сигурно защото най-накрая бяха постигнали някакъв напредък, предприемаха конкретни действия и принуждаваха различни хора да играят по свирката им. Да седи със скръстени ръце и да чака нещо да се случи, противоречеше на характера му. Вече му идваше да влезе вътре и да изскърца със зъби на посланика, когато мобилният му телефон завибрира. Рап погледна кой го търси. Беше от ЦБТ.

– Ало.

– Мич, няма да повярваш какво намерих. – Беше Оливия Борн и звучеше развълнувана. – Хванах нашия човек отново на камера. Току-що се регистрира на международното летище „Балтимор“ до Вашингтон.

– На летище „Балтимор“, сигурна ли си, че е той?

– Компютърът го откри. Правех проверки на камерите на летищата „Рейгън“, „Дълес“, „Балтимор“, гарите „Юниън Стейшън“ и „Ричмънд“. – Програмата, за която говореше Борн, беше способна да обработва стотици лица в секунда и светкавично да ги сравнява с образаца. – Той е, Мич. Почакай малко, сега ще ти дам името му и закъде пътува.

Умът на Рап препускаше.

– Каза ли на някого?

– Само на Маркъс. Той в момента работи по името и по дестинацията на полета.

– Онзи още ли е на гишето на летището?

– Не, току-що свърши с регистрацията, но го следим с камерата. Чакай малко... Маркъс има името. Дон Марен. Резервирал е място за самолет, който излита за Париж в десет и трийсет и две. Оттам, изглежда... лети за Ница.

– Я повтори. – Рап започна светкавично да пресмята различните вероятности. Дори когато Борн повтори думите си, Рап сякаш не я чу. Съзнанието му вече беше насочено към Европа. Вече не мислеше как да стигне до летище „Балтимор“ за половин час. Не мислеше как да се оправи с полицията на летището, с ФБР и с всеки друг, който би се опитал да се докопа до човека, най-вероятно убил палестинския и саудитския посланик. Изведнъж картината рязко му се проясни.

– Могат ли камерите да потвърдят дали наистина се качва на самолета?

Последва мълчание, докато Борн проверяваше нещо.

– Току-що настроих камерата на неговия изход. Вече се качват на самолета. Не мисля, че ще има време да избяга.

– Но ако има и билет за друг полет...

– Ще го проследя и ще се уверя, че се качва на самолета за Париж.

Ако нещата се объркаха, щяха да му се скарат, че не е уведомил полицията на летището да арестува непознатия. Ако го стореше обаче, щеше да има доста свидетели. А дори и да успееше да отмъкне непознатия от полицията и ФБР, щеше да му се наложи сам да го разпитва, а той мразеше подобни занимания. Имаше и по-добър начин, малко по-рискован.

Гласът на Борн отново го извади от размислите му:

– Какво искаш от мен да правя?

– Дръж го под око. Гледай да се качи на борда и ми намери наблюдателен екип и самолет.

– Сигурен ли си, че не искаш да се обадим на ФБР и да го задържат?

Не, не беше сигурен. Но ако късметът не им изневереше в следващите трийсет минути, щеше да има по-голяма яснота.

– Нека оставим засега федералните настрани. Само не го изпускай и ми осигури самолет.

Рап натисна бутона за прекъсване на разговора и бързо набра друг номер. След няколко позвънявания се обади Скот Коулман.

– Можете ли да се пригответе с момчетата за тръгване до един час? – попита Мич.

– Може ли да попитам къде ще ходим?

– В Южна Франция. Ниска интензивност на конфликта, повече следење и наблюдение. Но ако ми се наложи да извърша някакви по-сериозни действия и да пренасям тежък товар, ще се нуждая от помощта ви.

– За стандартния хонорар ли? – попита тюленът в оставка.

– Разбира се.

– Пиши ни тогава в списъка.

Рап вече слизаше по стълбите.

– Добре, ще ти се обадя пак, за да уточним детайлите. Ти се пригответи.

– Готов ли сте? – попита Кенеди с пръст над бутоните на осигурения срещу подслушване телефон.

Хейс кимна и постави длан на собствения си телефон.

Айрини набра някакъв номер и след последната цифра направи жест на президента да вдигне неговата слушалка.

Гласът, който се отзова от другата страна на линията, не беше на Бен Фридман. Негов асистент любезно я уведоми, че шефът му говорел по друг телефон. Кенеди не се съмняваше. Шефът на МОСАД по всяка вероятност в момента обсъждаше с министър-председателя Голдберг телефонното обаждане на посланика от Вашингтон. Тя каза, че е много важно да говори с Фридман и че ще почака да свърши.

Не мина и минута, когато Фридман дойде на телефона. Гласът му беше предпазлив:

– Айрини, как си?

– Благодаря, добре, Бен, а ти?

– Бил съм и по-добре. Много по-добре.

– Представям си. Чу ли за срещата ни с вашия посланик?

– Да, нещастното развитие на събитията току-що беше сведено до знанието ми.

– Бен, искам да ти направя услуга. Като на стар приятел. Президентът съвсем сериозно настоява да изтеглите танковете от Хеброн незабавно.

– Така чух и аз.

Кенеди знаеше, че той нямаше да я удостои с информация доброволно.

– Това не е всичко, Бен.

Фридман въздъхна тежко.

– Какво още иска той?

– Главата ти! Иска да си подадеш оставката като директор на МОСАД. Веднага.

– Това е смешно. Защо ще иска подобно нещо? Какво го е грижа кой ръководи МОСАД?

– Знае, че го излъга за Хеброн, а съюзниците не бива да се лъжат. – Фридман мълчеше. – Бен, сигурна съм, че си имал причини да постъпиш така, но сега е време да се очистиш. Ако искаш да си запазиш работата и да съхраниш съюза ни, кажи ми.

– Давид Голдберг няма да се съгласи никой да му нарежда. Дори и този някой да е президентът на Съединените щати.

– Дори и това да означава политическата му кариера да приключи със скандал? Не ви съдя за случилото се в Хеброн. Господ знае как бихме реагирали ние, ако всяка седмица под носа ни избухваха бомби, но трябва да ме държиш в течение, Бен.

– Какво знаеш за Хеброн?

– Не, Бен, така няма да стане. Ако искаш да си запазиш работата и да избегнеш публичен скандал, ти ще ми отговориш на въпросите. Президентът е бесен, Бен! Онова там са били хеликоптери „Апачи“ с ракети „Хелфайър“. – Тя понижи глас, сякаш не искаше друг да я чуе, и добави: – Имаме спътникови кадри от атаката. Президентът иска да отнесе записите в ООН и да покаже на света, че ти и Голдберг сте лъжци.

Минаха няколко секунди и Фридман проговори. Нямаше друг избор, освен да признае истината.

– Нямаше никаква бомбена фабрика.

– Защо не ми го каза в началото?

– Извинявай. Трябваше да го сторя.

– А защо трябваше да лъжеш?

– Защото не исках да изпусна шанса да ликвидирам ония копелета до един. Но тъй като се срещаха в жилищен квартал, знаех, че палестинците после ще кажат, че е било клане.

– Как разбра за срещата?

– Имахме наш източник.

– Кой?

– Един агент.

– Кой беше източникът ви?

– Не мога да ти кажа.

– Бен, ние сме на една страна. Повярвай ми. Трябва да ми кажеш кой беше агентът ви.

– Един палестинец.

– Вие плащахте ли му за услугите?

– Не.

– Вербувахте ли го, или той сам дойде при вас?

– По малко и от двете.

Интуицията и опитът подсказваха на Кенеди, че източникът на Фридман по някакъв начин е свързан с разплитането на загадката.

– Бен, ако искаш да успокоя президента, трябва да изпратиш на Джейк Търбс всичко, което знаеш за този палестинец, и то веднага. Президентът след малко ще се срещне с държавния секретар. Ще обсъждат как да представят доказателствата за Хеброн пред ООН.

Фридман се опита да отгатне какво е намислила Кенеди. Палестинският му информатор беше убит заедно с останалите терористи. Не видеше защо да не изпрати информация, отнасяща се за него. Но инстинктът му диктуваше да бъде предпазлив – тук се криеше нещо много по-

голямо. Единственото, което със сигурност знаеше обаче, беше, че ако ООН научеха истината за Хеброн, щеше да има непоправими последици. След като обмисли ситуацията в продължение на няколко секунди и видя, че няма алтернатива, той се съгласи да изпрати информацията.

ГЛАВА 72

Не беше лесно, но Рап изчака до последно техният човек да се качи на самолета. Беше задължен на Борн и на Дюмонд, че полицията и ФБР не разбраха нищо. За да спрат самолета и да задържат непознатия, първо беше необходимо да предупредят авиокомпанията, контролната кула, летищната полиция, ФБР и Бог знае още кого, а така имаше вероятност някоя от службите от дългия списък да се обади на медиите и да им съобщи, че нещо странно става на летище „Балтимор“.

И тогава телевизионните канали щяха да показват непрекъснато кадри как специалният отряд на ФБР в пълно бойно снаряжение задържа мъж, облечен в костюм. Рап не критикуваше ФБР. Не, те си вършеха работата, а той – неговата. Само че той си вършеше най-добре работата, когато успяваше да остане настрана от медиите.

Мич доближи звукоизолираната врата на Оперативната зала и се спря за секунда. Нямаше защо президентът и Кенеди да научават за неговите приготовления, направени по телефона. Отвори вратата. Вътре седяха Хейс, Кенеди, държавният секретар Бърг, началничката на кабинета Джоунс и съветникът по националната сигурност Хейк. Всички те гледаха телевизионните екрани и говореха по телефоните.

Водещата новина беше за бомбената заплаха срещу ООН. Хората излизаха от голямата сграда и се тълпяха пред организираните от полицията пропускателни пунктове, целящи да не допуснат никого в рамките на оградения периметър.

Рап мислено се възхити и наслади на делото си. Идеята за телефонната заплаха беше негова.

Той се приближи до Кенеди и ѝ прошепна в ухото:

– Нашият човек току-що излетя за Париж.

Айрини се извъртя със стола си към Рап. Сякаш искаше лично да се увери, че той не се шегува. Каза на събеседника си, че трябва да прекъсне, и затвори. После се приближи до президента и шепнешком, та само той да я чуе, му предаде новината на Рап.

Мич се намеси, преди Хейс да реагира:

– Сър, ето какво ви предлагам. Полетът е до Париж, а после той ще отиде в Ница, където, предполагам, ще се срещне с Омар, чиято яхта още е закотвена в Кан. Мога да изпратя екип след по-малко от час. Ще стигнем там, преди той да кацне, и ще приготвим всичко.

Хейс погледна към Кенеди, която само сви рамене.

– Ами французите?

– Какво французите?

Президентът си мислеше как най-добре да използва информацията, с която разполагаше, за да осуети гласуването. И ето, изглежда, сега му беше дошло времето.

– Смятам, че трябва да им кажем.

Рап никога не говореше със заобикалки.

– Мисля, че идеята не е добра, сър – заяви направо.

– Виж, французите няма да оттеглят резолюцията си. Веднага щом сградата на ООН бъде отново отворена утре сутринта, те ще свикат Съвета за сигурност и ще поискат да се гласува. И аз няма да мога да наложа вето.

– Защо? – попита предизвикателно Рап.

– Най-напред – защото наистина съм убеден, че палестинците трябва да имат своя държава. И, второ, защото престолонаследникът принц Фейсал ме помоли. А и в светлината на това, което се случи с братовчед му, съм склонен да изпълня молбата му.

Рап започна да изброява своите контрааргументи, решен не по-малко от президента да устои на своето:

– Говорим за същия този принц Фейсал, чийто брат е подкупил френския представител в ООН с един милион долара. Говорим за същия човек, чийто брат се среща с някакъв непознат, който на свой ред се появява винаги там, където убиват някого...

Хейс го прекъсна:

– Познавам лично Фейсал и мога да гарантирам, че той няма нищо общо с това.

– Наистина ли? Съгласен съм, че Фейсал не е замесен, но дяволски бих искал да проверим дали наистина е така.

– Аз също, но нямаме време. Ако ще караме французите да си променят мнението, по-добре да водим открит диалог с тях. Държавният секретар Бърг иска да представи доказателствата, че Жусар е подкупен, на външния им министър. Тя е убедена, че щом те ги видят, веднага ще го отзоват.

– Сър, в мига, в който разкрием, че знаем нещо, всички ще настръхнат. Някой ще предупреди Омар и той ще ни се измъкне. Ще се върне в Саудитска Арабия и никога няма да можем да го спипаме. Никога няма да разберем цялата истина.

– Добре де, ами ако накараме французите да хванат непознатия,

когато качне в Париж? Можем да изпратим хора от ФБР да присъстват на разпита.

– Сър, ако постъпим така, никога няма да разберем цялата истина. Дори за малкото информация, която знаем, ще ни трябват седмици и дори месеци да изтръгнем признание от него. И Омар пак ще се измъкне. Помнете думите ми: в мига, в който спипахме онзи човек, рискуваме да предупредим Омар, а без достатъчно доказателства никой няма да дръзне да посегне на принца.

Хейс въздъхна.

– Тогава какво предлагаш?

– Дайте ми дванайсет часа, сър. Само за това ви моля. Екипът ми е готов да тръгне. Можем да стигнем в Ница преди непознатия и оттам нататък да го следваме плътно като сянка.

– А ако не се срещне с Омар?

– Нито ще спечелим, нито ще загубим.

– Освен ценно време.

– Сър, на ваше място не бих казал нищо на французите. Бих изчакал, докато онова копеле Жусар се качи на трибуната утре сутринта, и тогава ще накарам държавния секретар Бърг да го попита какво мисли за корупцията. След като Жусар онемее, Бърг може да закове последния пирон в ковчега му и да извади на бял свят доказателствата. Тогава резолюцията никога няма да мине, а ако по някакво стечение на обстоятелствата все пак бъде приета, ние спокойно ще можем да наложим вето, водени от съвестта си, и да настояваме за пълно разследване на финансовото състояние на Жусар. Ако престолонаследникът се разсърди много, ще го попитате какво е намислил брат му, че да дава един милион долара на френския представител в ООН.

Президентът се разсмя.

– Наистина ще е много забавно, но французите са наши съюзници, а ние не постъпваме така със съюзниците си.

Рап се изкуши да коментира, че няма голяма полза от съюзници като французите, но размисли.

– Дванайсет часа, сър. Само за това ви моля. Някога разочаровал ли съм ви?

Аргументите на Хейс свършиха. Той погледна към Кенеди за мнението ѝ и тя кимна.

– Добре – каза президентът. – Имаш дванайсет часа.

ГЛАВА 73

Дългият полет от Америка до Европа му поддейства отморяващо. Дейвид се беше облегнал удобно в седалката в салона на първа класа и изобщо не обръщаше внимание на филма, който показваха. Беше някаква драма, той в момента нямаше настроение да гледа драми. Може би, ако беше комедия, щеше да грабне вниманието му, но драма – не. В момента най-много имаше нужда да избяга за малко от суровата действителност и от жестоките си занимания. Той не изпитваше удоволствие, когато убиваше, но го приемаше като необходимо зло в името на палестинската независимост. Досега за тази кауза бяха загинали хиляди. Какво значение имаха тогава няколко души повече или по-малко? Знаеше го от много отдавна. Беше избрал този път в живота си с надеждата, че някой ден усилията му ще доведат до раждането на една нова нация. И сега, когато сбъдването на тази мечта беше толкова близо, гласът на виновната му съвест беше заглушен от бученето на реактивните двигатели. На височина 13 500 метра, някъде над Атлантическия океан, той се зави с тънкото синьо одеяло и в главата му нахлуха мисли за Палестина. И така Дейвид се унесе и заспа.

Кацна в Париж и смени самолета без произшествия.

Първия признак, че има нещо нередно, забеляза, когато кацна в Ница и хвана част от новините по телевизията. Почти седем часа беше откъснат от света и не знаеше какво става.

Гласуването не се бе състояло. Сградата на ООН беше затворена заради бомбена заплаха. Дейвид веднага разбра, че бомбената заплаха е хитър ход. Разгневен, той тръгна да търси отговори. За съжаление отговорите трябваше да дойдат от Омар. Както се бяха уговорили, лимузината го чакаше на уреченото място. Дейвид се качи отзад и се приготви за краткото пътуване по морския бряг. Изобщо не му мина през ума, че го следят.

Рап стоеше до прозореца на хотелската си стая. Беше изгасил лампите и предпазливо беше застанал на половин метър от прозореца. Преди да отпътува от Щатите, той удържа на думата си и каза на Анна къде отива и колко горе-долу ще се забави. Тя го попита дали внезапното му заминаване има нещо общо с колата-бомба и след кратко колебание той ѝ отвърна утвърдително. Като цяло дори беше изненадан колко

спокойно премина разговорът им.

Рап долепи до очите си мощния бинокъл и се загледа в залива на Кан. Тук бяха закотвени едни от най-люксовите яхти на света. Бяха големи и внушителни. Но една се извисяваше над другите. Рап беше виждал демонстрация на богатство и преди. Беше пътувал много по света, бе ходил в много пристанищни градове, но никога досега не беше виждал толкова голям частен съд като яхтата на Омар.

Рап не познаваше Омар и до тази седмица само беше чувал за него. Изведнъж почувства силно желание да се запознае с възпълния саудитски принц. Ето, признаците отново се проявяваха. Знаеше как да се самоанализира по-добре от всеки психоаналитик. Искаше му се да опре дулото на пистолета в тялото на принца и да го накара да се свие от страх. Хора като Омар никога не понасяха унижения и това беше най-големият им проблем. Въобразяваха си, че са суперзначими, докато в съзнанието им всички около тях бяха обикновени, заменими, дребни и незначителни. Яхтата символизираше възприятието на Омар за себе си и за останалите. Корабът беше олицетворение на принца – най-големият и следователно най-важният. Всички останали около него минаваха на втори план. За него имаха значение само собствените му желания.

Наближаваше полунощ. Рап и екипът му бяха пристигнали преди два часа и в момента настройваха екипировката си. Имаха всичко необходимо. Британският екип за наблюдение, изпратен в понеделник, беше съоръжен с последната дума на техниката. Те накратко му разясниха ситуацията и както винаги, сътрудничеството с тях вървеше отлично. Рап беше работил с колегите си от МИ 6 и преди и ги намираше за прекрасни професионалисти.

В допълнение към силите на англичаните и техните микрофони с пряко насочване Скот Коулман току-що беше поставил подслушвателни устройства върху корпуса на яхтата. Рап се взря през бинокъла в малката платноходка и видя как Коулман подаде бутилките с кислород на един от хората си и излезе от водата. Английската платноходка беше вързана на две места от яхтата на Омар и частично беше блокирана от голям пътнически кораб. Когато Коулман се качи на борда, Рап се успокои. Всичко вървеше по план.

Техният човек беше кацнал в Ница. Вече не беше неизвестен. След като МОСАД им изпратиха зашифрованото му досие, Кенеди му съобщи името. Казваше се Джабрил Хатаби, палестинец. Той беше дал на МОСАД информацията, довела до трагичния инцидент в Хеброн. Мъжът, който силно интересуваше Рап. По време на полета си Мич беше

прочел цялото му досие. Този Джабрил не му приличаше на обикновена пионка. Маркърс Дюмонд беше разровил неговите финанси и бе открил лично състояние в размер на пет милиона долара, повечето от които – във високоликвидни инструменти. Беше получил образование в сърцето на американския либерализъм – Калифорнийския университет в Бъркли. След завършването на колежа беше работил за една търговска фирма в Силициевата долина. Обиколил беше света, но най-голям интерес проявяваше към привличането на инвестиции от арабските петролни държави. Досието му описваше не терорист, а делови човек.

Ако не беше записът на разговора му с Омар и факта, че е информатор на МОСАД, Рап би се заклел, че този мъж е един от многото финансови съветници на принца. Трудно му беше да повярва, че богат човек от образовано семейство ще тръгне да става атентатор, но доказателствата бяха категорични. Тази нощ Мич се надяваше да си побъбри с палестинеца и да си изясни някои неща.

Нямаха много време. Всеки път когато Рап се обаждаше на Кенеди, тя му напомняше за крайния срок, даден им от президента. Събитията във Вашингтон се бяха развили още по-бурно, след като Рап излетя за Европа. Нито палестинците, нито французите бяха удовлетворени от изтеглянето на Израел от Хеброн. Израелците сега твърдяха, че разполагат с неопровержими доказателства за наличието на фабрика за експлозиви и бяха готови да ги предоставят на независима разследваща комисия. Доказателствата, разбира се, бяха скалъпени по време на военната окупация на града, за да може министър-председателят да спаси целостта на кабинета.

Френският представител в ООН беше хванал американския си колега насаме и беше обвинил ЦРУ за фалшивата бомбена заплаха, за да протакат с гласуването. Посланик Жусар беше възмутен, че единствената суперсила в света може да падне толкова ниско и да прибегне до такъв евтин номер. Макар и наистина да беше прав, беше забавно да се слуша подобно обвинение от човек, който е бил подкупен, за да прокара резолюцията, предизвикала цялата суматоха.

Израел предложи да седнат на масата за преговори и да обсъдят сключването на мир с палестинците веднага щом последните подпишеха официално примирие. На свой ред палестинците отказваха да се придържат към каквото и да е примирие, докато министър-председателят не обещаеше писмено, че ще премахне всички еврейски селища на Западния бряг. Голдберг отказваше да направи подобен компромис и насилието продължаваше. Руснаците и китайците имаха известни подозрения,

че бомбената заплаха не е случайна, и бяха решени да подкрепят твърдо френската резолюция още на следващата сутрин.

Президентът беше подложен на огромен натиск от страна на държавния секретар и на началничката на кабинета да разкрият на французите истината за подкупа. Рап току-що беше говорил с Кенеди по защитения спътников телефон и тя го беше уверила отново, че макар и президентът да е изкушен да разкаже истината, щеше да спази дванайсетчасовия срок.

ГЛАВА 74

Дейвид даде бакшиш на шофьора и отклони предложението му да му помогне с пренасянето на чантата до яхтата. Забеляза отдалеч Девон льо Клер, който стоеше до трапа на яхтата. Високо над подвижния мост се виждаха мъже в бели униформи. От предишните си визити знаеше, че корабът се оживява нощем. Именно по това време Омар организираше пищните си партита, след като бе обиколил казината и дискотеките. Казината в Кан отваряха най-рано в осем вечерта.

Дейвид тайно се надяваше Омар да го няма и Девон да му разкаже какво става. Едва ли обаче щеше да има този късмет. Омар щеше да настоява за всички подробности от пътуването му в Америка и особено за колата-бомба във Вашингтон. Идеята беше на принца. Първоначално Дейвид отказа. Имаше прекалено много неща, които можеха да се объркат, и прекалено много случайни минувачи щяха да пострадат. Омар обаче настоя. Месеци наред го беше увещавал и му беше обещавал все по-големи суми. Накрая заплаши да се изтегли от цялата операция и да издаде Дейвид. Каза му, че бруталното убийство на саудитския посланик ще накара престолонаследника окончателно да застане на страната на палестинската кауза. Омар му обясни, че от години повтаря на брат си да се опълчи на американците и че в уречения момент той отново ще бъде до него и ще му прошепне какво да отвърне на янките, когато те започнат да се извиняват за скандалния инцидент, станал на тяхна територия.

Всичко се свеждаше до американците. Те имаха право на вето и бяха едва ли не единствените, които можеха да попречат на създаването на палестинска държава. Каза му, че международният натиск не бил достатъчен. Трябвало да има и икономически. Американският президент трябвало да се почувства виновен за смъртта на любимия братовчед на принц Фейсал. Не било достатъчно само за пореден път да докажат, че Израел се ръководи от банда гангстери. Светът вече го знаел. Убийството на палестинския представител щяло да настрои ООН на тяхна страна, но това нямало да бъде достатъчно, за да спре американците да не упражнят вето.

На Дейвид не му харесваше, че усложняват толкова много плана. Омар обаче беше прав.

Когато доближи трапа, отново се запита какво се е объркало. Бяха

премислили всичко, но американците някак бяха забавили гласуването.

– Добър вечер – усмихна се на Девон.

– Изглеждаш уморен – отбеляза французинът.

– Благодаря ти за загрижеността. А ти, както винаги, изглеждаш великолепно.

Девон се намръщи.

– Принцът те чака в личния си салон.

Дейвид кимна и се качи на яхтата.

– Остави чантата си. Ще наредя да я приберат, после ще си я вземеш. Ще останеш ли да пренощуваш?

– Сигурно. – Дейвид остави чантата и се запъти към своя покровител.

Когато стигна до луксозно обзаведения салон, той беше приятно изненадан да открие, че Омар е сам.

Преди да се е приближил прекалено, Чън му препречи пътя. Огледа го от главата до петите. Дейвид разтвори сакото си и се завъртя в кръг, за да се увери бодигардът, че не е въоръжен. Забавно му беше, че китаецът го спира, за да го претърси. Нищо не би му коствало да скрие малокалибрен пистолет в бельото си. Напоследък тази мисъл беше минавала през ума на палестинеца. Омар го отвърщаваше все повече и повече. Дейвид ясно съзнаваше каузата си, но дали и с Омар беше така?

Първоначално принцът беше приел страстно идеята, че няма по-висш арабски идеал от създаването на независима палестинска държава. Говореше пламенно, че ще даде своя принос, и Дейвид му повярва искрено. Това беше преди повече от две години, но оттогава всичко се беше променило. Най-напред той разбра, че Омар изобщо не го е грижа за нищо друго освен за собственото му удоволствие. А понякога собственото му удоволствие изискваше други хора да страдат и да изпитват болка. Повърхностната любов на Омар към Палестина беше по-скоро отражение на садистичната му омраза към Израел. Докато Дейвид мечтаеше за свободна палестинска държава, Омар копнееше да види края на еврейската държава.

Принцът се изправи. Доста необичайно за него действие. И не само че стана, ами се и усмихна. Протегна ръце като баща, който посреща обичния си син. И преди Дейвид да се усети, Омар го придърпа в прегръдката си. Това беше част от другото аз на принца. При него настроенията рязко се сменяха, като мощни приливни вълни. Дейвид се усмихна.

– Ела при мен – прогърмя гласът на Омар. – Ти успя.

Дейвид се остави в прегръдката на богатия си покровител, макар че не се чувстваше успял.

– Справи се великолепно! – Омар потупа палестинеца по гърба. – Видя ли репортажите?

– Не. Цял ден пътувах със самолета. Изобщо нямам представа какво е станало. Каква е тази бомбена заплаха срещу ООН, за която чух?

Омар махна с ръка.

– Дреболия. Отчаяна тактика на протакане от страна на американците. Ела, трябва да видиш записа. – Принцът настани Дейвид в един стол пред голям телевизор с плазмен екран. – Седни... седни... Настоявам. Когато го изгледаме, ще отидем в казиното, а после на дискотека, за да си подберем жени.

Дейвид неохотно седна. Омар взе дистанционното.

– Какво става в ООН? Защо не са гласували?

– Заради бомбената заплаха, но не се тревожи. Гласуването ще се проведе още утре сутринта и резолюцията няма как да не мине.

– Откъде си толкова сигурен?

– Току-що разговарях с брат си. Цял ден му приказвах на това нищожество. Сигурно се е разплакал, когато Абдул хвъркна във въздуха. – Омар спря за малко да си играе с дистанционното и с изненадана физиономия добави: – Можеш ли да повярваш, че възрастен човек ще плаче за такава дреболия? Брат ми е абсолютен глупак.

Дейвид беше убеден, че някъде, в някой дебел медицински учебник, има термин, който описва патологичното състояние на Омар. Трябваше да намери време и да провери.

– Откъде си сигурен, че ще гласуват резолюцията? – повтори той въпроса си.

– Брат ми, слабакът, е получил уверенията на всички страни – постоянни членки на Съвета, че ще гласуват „за“.

– Дори и Съединените щати?

– Те още не са обещали твърдо, но нямат друг избор. Както вече споменах, убедих брат ми да ги заплаши с петролно ембарго. – Омар се усмихна. – След като уби Абдул, президентът е питал брат ми с какво може да смекчи мъката му и брат ми му е казал, че иска да подкрепят френската резолюция. – Принцът се разсмя толкова силно и зловещо, че целият се разтърси. След като се поуспокои, добави: – Всичките са пълни идиоти.

Дейвид само кимна.

Когато най-накрая касетата се превъртя, Омар натисна бутона за

възпроизвеждане.

– Няма да повярваш – каза той. – Един операторски екип е пристигнал на местопроизшествието само няколко минути след експлозията.

Екранът стана първо черен, после сив и накрая се появиха кадри на хора, тичащи по тротоара.

В далечината се виждаше облак дим. Повечето от хората бягаха от дима, само журналистите и операторите тичаха към него. Дейвид започна да се поти. Не желаше да гледа това, но Омар не го изпускаше от очи.

На земята лежаха хора. Камерата се спря върху всеки от тях за по няколко секунди, след което репортерът извика нещо на оператора. Обективът се обърна към няколкото горящи останки от коли.

Дейвид отмести поглед и видя, че Омар го гледа право в очите.

– Не ти ли харесва? – попита принцът. В очите му проблесваха искри.

Дейвид се постара да прозвучи спокойно:

– Знам какво направих. Не е необходимо да го гледам отново.

– Напротив. – Принцът се приближи до телевизора и посочи към екрана. – Това е твоят труд, твоето постижение... Трябва да се гордееш.

Омар се усмихна мазно. Сигурно записваше цялата сцена, за да попълни воайорската си колекция.

– Гордея се с направеното – излъга Дейвид. В действителност се гордееше със стореното в Йордания, в Хеброн и в Ню Йорк, но последната касапница, която в момента наблюдаваше, изобщо не го изпълваше с гордост.

– Каж ми – развълнувано го попита Омар, – мислиш ли, че братовчед ми е останал жив след първия взрив? Дано да е – това побъркано по американците копеле. Я виж, виж, там май има част от нечий крак! – Омар натисна паузата и погледна към убиецата.

Дейвид поклати глава.

– Принце, съжалявам, но нямам никакво желание да гледам този запис.

И тогава за част от секундата Дейвид разбра, че нещо не е наред. Омар продължаваше да се усмихва, но изведнъж погледна зад гърба му и даде някакъв сигнал. Преди палестинецът да реагира, нещо стегна врата му. Омар изведнъж се оказа на сантиметри от него.

– Забавлявах се, докато те манипулирах. – Мазното му лице сякаш беше станало още по-огромно. – Толкова чисти бяха намеренията ти, а гледай какви разрушения причини. – Омар махна с пълната си длан към

телевизионния екран.

Дейвид протегна ръка назад в опит да достигне бодигарда.

Омар изпитваше удоволствие от борбата.

– Трябваше да бъдеш по-предпазлив... всичките сте такива. – Омар поклати глава, като че четеше конско на непослушно дете. – Нали ти ми казваше да не разкривам на никого плановете. – Усмивката внезапно изчезна от лицето на Омар. – И непрекъснато ме изнудваше за пари!

Дейвид не можа да стигне до окото на противника. Чън беше прекалено силен. Палестинецът осъзна, че така няма да постигне нищо. В периферното поле на зрението му започнаха да се появяват светли петна, белите дробове го заболяха. Омар се приближи до него. Говореше му нещо, но той не го разбираше. Мозъкът му беше прекалено зает да се бори за кислород. Виждаше как животът му бавно се изплъзва и мислите му се върнаха в неговата младост. В Йерусалим, в семейството му. Конвулсиите престанаха, тялото му се отпусна. Пред очите му се появи майка му, която се грижеше за болните.

И тогава настъпи смъртта.

Рап бавно свали слушалките от главата си и ги захвърли на леглото. Остана вцепенен до прозореца, загледан в огромната бяла яхта. Някакво упорито чувство за справедливост дълбоко в него не му разрешаваше да възприеме случилото се, да се примири с него. Нищо не можеше да стори. Направи всичко възможно да сподиви това чувство, но то не му даваше мира. Същото беше и с останалите в стаята. Възцари се гробна тишина.

Най-накрая Рап се обърна към тях:

– Събирайте целия багаж. Искам да освободим стаята до петнайсет минути.

Екипът от техници вече работеше по въпроса. Един от тях изпращаше закодирано съобщение до Ленгли, а друг се зае да прибира оборудването. Трети беше проникнал в компютърната мрежа на хотела и вкарваше вирус, който да изтрие всички записи от охранителните камери, направени от момента на пристигането им до трийсет минути след като си тръгнаха.

Преди да излезе, Рап погледна за последно към залива и към внушителната яхта на Омар и лимузината, все още паркирана до нея. Президентът щеше да получи всички необходими доказателства, че и отгоре. Досега Мич беше убивал многократно. Не можеше да каже, че му

харесва или че изпитва удоволствие. Да, понякога изпитваше морално удовлетворение, когато отнемеше живота на някой, който си го е заслужил, но само толкова.

Замислен, той облече самото си, с кобура с беретата отдолу, и тръгна към вратата. Спря се на прага и погледна към тримата аналитици.

– Добра работа. Ще се видим в самолета.

Мина покрай асансьорите и заслиза по стълбите. В същото време включи зашифрованата радиостанция.

– Скот, идвам при теб. Чакай ме с колата на източния вход на хотела.

ГЛАВА 75

Омар побърза да се присъедини към екшъна. Беше изгонил безцеремонно всички от яхтата, за да може да се наслади на частната си среща с Дейвид. Братовчедите му бяха отишли в едно казино, за да намерят жени за утрешното пътуване до Сен Тропе. Би предпочел да открият някоя млада и многообещаваща актриса, а не пак проститутки, за които да плаща. Колко забавно беше да покварява невинни души.

Омар беше давал на заем през годините огромни суми на италиански, френски и американски продуценти и стените в галерията на горния етаж на яхтата бяха изпълнени с фотографии с автографи от филмови знаменитости. Снимките винаги впечатляваха наивните тийнейджърки. Размерът на яхтата, разкошът, фотографиите – това караше девойките да се разтапят. А ако всички тези неща не бяха достатъчни, той винаги имаше обилни запаси от наркотици, които премахваха задръжките.

Омар стъпи на пристана. Нощта беше ясна, свежият средиземноморски въздух беше много приятен. Убийството на Дейвид беше изострило сетивата му. Не можеше да чака цяла нощ, за да пристъпи към забавлението. Братовчедите му щяха да изпитат огромно удоволствие, когато им покажеше на видео как Чън удушава наглия палестинец. Никой не го харесваше. В началото Омар беше възхитен от Дейвид, но неговата дръзка нагласа го дразнеше. Непрекъснатите неодобрителни жестове и отказите му да се присъедини към сексуалните оргии бяха започнали да стават нетърпими. В края на краищата той беше някакъв палестинец и мястото му в арабската йерархия на народите беше на самото дъно. Фактът, че не си знаеше мястото и че не спираше да иска пари, окончателно повлия на Омар да вземе това решение. Пък и щеше да спи много по-спокойно, ако затвореше веднъж завинаги устата му.

Рап наблюдаваше как дебелият арабин се тътри по пристана, облечен в лъскавия си костюм. Огромният китаец – телохранител, вървеше пред него и непрекъснато се озърташе за опасности. Рап беше чел британските доклади от наблюдението. Трябваше да открие някаква слаба страна. На кораба щеше да е трудно – имаше прекалено много хора, не се знаеше кой кога и къде ще се появи. Всички щъкаха нагоре-надолу. Оставаха тоалетната в казиното и стаичката в хотела. Имаше и много други варианти, към които Рап можеше да прибягне, ако се наложеше,

но в момента не разполагаше с време, а прибързаните действия често водят до грешки. В занаята на Рап грешките често причиняват нежелана смърт или най-малкото международна криза или скандал. За щастие му хрумна една много добра възможност.

Мич никога не действаше без заповед. Президентът не знаеше какво е намислил, но той нарочно направи така. В операции като тази беше най-добре да се изолира президентът и неговата администрация, за да могат после те да отрекат всякакво участие. Рап и Кенеди бяха решили, че е дошло време да изпратят ясно послание на саудитците. Нямаше да им позволят повече да финансират тероризма.

Рап чуваше в слушалката кратките радиопреговори между Скот и неговите подчинени. Вниманието му обаче беше съсредоточено другаде. В момента ясно виждаше Омар и Чън. Останалите бяха необходими като резерв, за да прослушват полицейските честоти, както и за да довършат започнатото, ако поради някаква причина Рап не успее да го стори. Той обаче възнамеряваше да изпълни всичко докрай и отново да се измъкне невредим.

Чън първи се приближи до лимузината. Макар че казиното се намираще само на няколко пресечки оттук, Девон лъо Клер държеше колата в двайсет и четири часова готовност. За принца беше прекалено голямо усилие да извърви пеша разстоянието. Преди да отвори вратата, китаецът отново се огледа и хвърли кръвнишки поглед на група младежи. После направи път на Омар да се качи в колата и с усилие намести огромното си тяло на задната седалка до шефа си, след което затвори вратата.

Първият куршум го улучи в лицето. Вторият също. Заглушителят на пушката намали огъня от изстрелите до едва доловимо пламъче. Куршумите с кух връх пробиха челото му и влязоха в мозъка. Чън заприлича на древна каменна статуя – изправен, с ръце на коленете. Дори не успя да разбере какво се е случило. В крайна сметка това беше безболезнена и мигновена смърт.

Омар нямаше да има такъв късмет. Вратите на лимузината се заключиха автоматично и колата потегли. Омар се протегна за лампата на тавана и я запали. Огледа се нервно. Нещо странно ставаше. Беше чул необичайни шумове и бе видял няколко искри. А стоящият винаги нащрек Чън сега се беше отпуснал.

Долови някакво движение отпред. Изведнъж разбра, че в колата има непознат. Още обаче не беше проумял цялата сериозност на ситуацията.

– Кой е там? – подвикна нервно.

Облечен в черно, Рап се сливаше с тъмния интериор и матовите стъкла на лимузината. Той се наведе напред и отвърна на арабски:

– Аз съм приятел на брат ти.

Омар се ококори и побутна Чън. Тогава вече разбра, че има нещо много нередно. Безжизненото тяло на китаеца се килна настрани.

– Кой си ти? – изписка принцът.

– Твоят палач.

– Не можеш да ми сториш нищо. Аз съм член на кралската фамилия!

Рап се ухили.

– Правя услуга на брат ти – каза на английски.

Омар опули очи. Непознатият не беше арабин!

– Защо? – задави се той. – Не съм направил нищо, с което да опетня честта на брат си.

– Лъжеш. Ти винаги си бил позор за фамилията.

– Не е вярно!

– Ти уби братовчед си Абдул бин Азис.

– Не съм.

– И сигурно никога не си наричал брат си глупак и нищожество?

Последните думи определено оказаха ефект върху Омар. Изражението му се промени.

– Обичам брат си, но не винаги съм съгласен с него. Но го обичам.

– Щом го обичаш, би ли му признал, че си наредил да убият братовчед му?

– Не съм извършил подобно нещо!

Рап натисна спусъка и деветмилиметровият куршум улучи Омар в коляното. Саудитският принц извика от болка и се преви. За целия си разглезен живот той никога не беше изпитвал подобна болка.

Рап насочи пистолета към другото коляно на Омар:

– Защо уби собствения си братовчед?

Омар се клатеше напред-назад, стиснал разбитото си коляно с две ръце, а кръвта струеше между пръстите му.

– Колко ти плащат? Ще ти дам много повече! Милиони!

Рап стреля отново и пръсна капачката и на другото коляно на жертвата си.

Омар изскимтя.

– Защо уби братовчед си?

– Защо го мразех! – зави Омар. – Защото той и брат ми водят

страната в грешна посока и защото аз трябваше да стана престолонаследник!

Рап не каза нищо. Омар си беше признал всичко. Колкото и да го ненавиждаше, не намираше никакво удоволствие в сегашното си занимание. Не изпитваше никаква тръпка да го гледа как страда. Макар да нямаше съмнение, че този си го заслужава, за Мич това беше само работа. Поколеба се секунда, после вдигна пистолета. Третият куршум се заби между очите на саудитския принц.

ЕПИЛОГ

Престолонаследникът и неговият антураж бяха заели последните три етажа на хотел „Плаза“ в Париж. Президентът Хейс беше заел само два етажа в „Бристъл“, но пък в крайна сметка той имаше само една жена. Израелската и палестинската делегация бяха в различни хотели. Мирната среща на върха беше предизвикала голяма суматоха сред парижките хотелиери. Идваше пролет и както винаги през този сезон свободните стаи бяха кът. Тъй като бяха получили предизвестие само от две седмици, те любезно се извиниха на клиентите си, платиха им неустойки или пък промениха резервациите им. Парижани се гордееха, че ще бъдат домакини на конференция, която може би най-накрая щеше да донесе на Близкия изток мир. Особено след последното унижение, което понесоха заради непристойните действия на техния представител в ООН.

Френското контраразузнаване арестува посланик Жусар и го обвини в приемане на подкуп. И не стига това, ами саудитският принц, дал му парите, беше открит мъртъв заедно с бодигарда си в Кан, и то в деня, в който арестуваха Жусар. За да е сензацията още по-шумна, на борда на яхтата на принца откриха удушен известен палестински терорист. Историята беше прекалено пикантна и пресата се нахвърли да разследва.

В началото подробностите бяха оскъдни, но бавно и постепенно започна да се очертава картината на международна терористична мрежа, финансирана от мъртвия саудитски милиардер. Групиранката беше заподозряна в убийството на палестинския дипломат в Ню Йорк и на саудитския във Вашингтон. Както и в зачестилите самоубийствени атакти в Израел и на Западния бряг. Всичко това бяха усилия да се манипулира ООН и да се спечелят симпатиите на международната общност за каузата.

Говорителите на саудитската кралска фамилия побързаха да разграничат престолонаследника Фейсал от брат му Омар. Казаха, че двамата не си говорели от години и че на Омар му е било забранено да стъпва в кралския двор. Прекарвал повечето си време в Средиземно море, на яхтата си, играел хазарт и ръководел фирмите си. Описаха го като човек без родина и човек, когото нищо не свързваше със Саудитска Арабия.

Как точно принц Омар беше умрял, не се знаеше. Плъзнаха

слухове. Едната версия гласеше, че принцът не е изпълнил сделка с палестинските терористи и е платил с живота си. Този съзнателно пуснат слух целеше да изпрати ясно послание на саудитците, които спонсорираха терористите. Имаше и друг слух – че Омар е бил ликвидиран или от израелците, или от французите, или от американците, защото се опитал да заблуди ООН.

Истината обаче беше по-различна. Френското контраразузнаване арестува Жусар, след като президентът Хейс направи на френския си колега щедро предложение. Или французите щяха сами да задържат посланика си и да запазят някакво благоприличие, или американците щяха да го експулсират и да го избличат пред трибуната на ООН. Французите изобщо не се поколебаха как да постъпят. Хейс също така предложи французите да бъдат домакини на мирната среща, за да успокоят страстите в международната организация.

След като Париж се съгласи да бъде домакин на конференцията, на президента му беше много по-лесно да убеди другите страни да участват. Палестинците и израелците бяха засрамени заради ролята си в последните събития. На израелците им бе казано, че или ще се съгласят да участват, или ще трябва да дават обяснения какво в действителност се е случило в Хеброн. В крайна сметка всички страни се съгласиха.

Нито Рап, нито Кенеди бяха разочаровани, че собствените им постижения се приписват на други. Така и предпочитаха да бъде. Важното бе, че президентът им беше благодарен и знаеха, че са предотвратили международна криза. Сега и престолонаследникът на Саудитска Арабия щеше да им изрази личната си благодарност, а съюзът между двете страни щеше да укрепне.

Рап, Кенеди и началникът на личната ѝ охрана бяха въведени в „Плаза“ през служебния вход. Посрещнаха ги няколко телохранители. Само на Рап и на Кенеди беше разрешено да минат, но първо Мич трябваше да остави пистолета си на един от хората от охраната.

Рап се чувстваше като гол без оръжието си, но нямаше избор. Дори и невъоръжен, той си оставаше достатъчно опасен и бодигардовете на принц Фейсал се поколебаха, преди да го пуснат. Бяха отведени в една стая, където двама души едновременно го претърсиха, а третият стоеше с изваден пистолет. Кенеди изчака отстрани. Беше ѝ забавно това суетене, което бе предизвикал Рап. Когато най-накрая бодигардовете останаха доволни, пушнаха американците да влязат в разкошния апартамент и ги оставиха сами.

Никой от двамата не седна, нито каза нещо. Кенеди беше поискала

разрешение нейни техници да проверят стаята за подслушвателни устройства, но саудитците отказаха. Това означаваше, че или те бяха достатъчно уверени в способностите на своите хора, или искаха да записват срещата. Всъщност беше по малко и от двете. Затова щяха да се стараят да говорят колкото се може по-малко. Достатъчно беше присъствието им и големият плик, който Кенеди донесе със себе си.

Пликът съдържаеше видеокасета, няколко аудиокасети и дебел списък на финансови транзакции и телефонни обаждания. Оригиналите се пазеха в Ленгли. Видеокасетата беше взета от яхтата на Омар и съдържаеше запис на удушаването на Дейвид, както и личното мнение на Омар за мъжествеността на брат му. Аудиокасетите съдържаха разговорите на Омар с престолонаследника малко преди убийството на братовчед им. Те разкриваха как Омар непрекъснато настоява да наложат петролно ембарго, а накрая – и признанието, направено в лимузината, преди да се прости с живота си. Всички тези неопровержими улики доказваха, че Омар е бил много по-близък с брат си, отколкото се твърдеше.

Бяха водили спор дали да изтрият, или не гласа на Рап от последната касета. Изненадващо Рап беше настоял да остане. Не го беше срам от стореното, нито го беше страх от отмъщението на Двора на Саудите. Съзнаваше, че е направил голяма услуга на Фейсал, като го е отървал от брат му. Беше му спестил необходимостта сам да го убие, както и риска от разцепление в кралската фамилия. По този начин принц Фейсал получи каквото искаше и съвестта на всички беше чиста. Беше задължен на един човек от ЦРУ.

Не чакаха дълго. Слуга с бяла куфия и черна роба влезе от една странична врата и им кимна да го последват. Противно на арабските обичаи Рап позволи на Кенеди да мине пред него. Ако се намираха в Саудитска Арабия, едва ли би дръзнал, но бяха в Париж, а Фейсал съвсем не беше глупак, за каквото го мислеше Омар. Престолонаследникът беше учил в Америка, а пък и срещата щеше да е конфиденциална. Нямаше защо да се тревожи да не накърни религиозните чувства на някого или да застраши короната.

Принц Фейсал седеше в един стол с висока облегалка в другия край на стаята. Беше облечен в традиционна арабска носия, както и двамата едри мъже от двете му страни. Носеше бяла куфия със златен венец и черна роба със златни ширити. Не си направи труда да стане и да посрещне гостите си, но Рап и Кенеди и не очакваха да го стори.

Представителите на американското правителство се спряха до двата стола, поставени на около три метра от Фейсал. Двамата се

поклониха и изчакаха да им кажат да седнат. На Рап му се стори, че престолонаследникът изглежда уморен и изнервен, сякаш очакваше да му спретнат някакъв капан. Черните му мустаци и брада подчертаваха тъмните кръгове под очите му. Изглежда, саудитският престолонаследник не беше спал добре.

Фейсал им направи жест да седнат.

– Благодаря ви, че отделихте време да се срещнете с нас, Ваше величество – започна Кенеди. – Наведе се напред и остави плика на масичката за кафе между тях. – Президентът Хейс ме помоли да ви предам това лично.

Фейсал се вгледа в пакета, но не го взе. Директорът на ЦРУ продължи:

– Той иска това да си остане между нашите две страни.

Фейсал кимна. Няколко пъти вече беше говорил с Хейс. Самият факт, че американският президент беше изпратил двама от най-високопоставените служители на разузнаването, беше достатъчно красноречив.

– Ваше величество – обърна се към принца Рап, – искам да ви предупредя, че съдържанието на плика може да ви се стори объркващо. Нямаме намерение да ви разстройваме. Просто сметнахме, че е най-добре да узнаете цялата истина.

Този път престолонаследникът кимна по-отчетливо, като показва, че очаква съдържанието на документите да не е много приятно. После закова поглед върху Рап. Известно време изучаваше човека от ЦРУ, сякаш знаеше повече, отколкото казваше... може би знаеше кой е убил брат му.

Най-накрая почти шепнешком Фейсал отвърна:

– Благодаря ви.

После се обърна към помощника си и кимна.

Онзи се усмихна и направи жест на Рап и Кенеди да го последват. Срещата бе приключила доста бързо. Придружиха ги по един коридор, без никой да обели дума. Охраната на Кенеди чакаше там, където я бяха оставили – до служебния асансьор. Рап веднага си взе обратно пистолета и го огледа, след което отново го сложи в кобура. После закопча сакото си и всички се качиха в асансьора.

Групата се върна в хотела си с три коли. Рап и Кенеди мълчаха през цялото време на краткото пътуване. Когато пристигнаха в „Бристъл“, веднага ги отведоха в апартамента на президента. Хейс ги чакаше, облечен официално. Щеше да присъства на вечеря в Елисейския дворец.

– Как мина? – попита припряно.

Кенеди само сви рамене, а Рап отвърна:

– Мисля, че в бъдеще никой няма да ни заплашва с петролно ембарго.

Президентът доволно се усмихна и взе бутилката шампанско, оставена да се охлажда в сребърен съд. Избърса я със суха кърпа.

– Мисля, че трябва да вдигнем тост – каза и тръгна да развива телта на тапата. Когато телта беше махната, уви кърпата около бутилката и бавно започна да натиска тапата.

Справи се със задачата, без да разлее и капка. Наля шампанско за тримата и подаде чашите на гостите си.

– За добре свършената работа!

Всички отпиха и Хейс добави:

– Подобни мигове са знаменателни. Двамата изиграхте неопенима роля в мирния процес. Кой знае, до края на седмицата може и да постигнем мир в Близкия изток. – Президентът забеляза скептичната физиономия на Рап и се обърна към него: – Мислиш, че не е възможно ли?

Рап се поколеба.

– Сър, мисля, че до края на седмицата може да държите в ръцете си документ, в който ще се твърди, че ще има мир в Близкия изток, но дали този мир ще се спазва?

Хейс се намръщи.

– Защо така мислиш?

– Защото в Арабския свят има кръгове, които не биха се примирили, докато не унищожат еврейската държава.

– Тези кръгове не са поканени на преговорите. Израел и Палестина трябва да съществуват съвместно и мирно. Няма друг начин.

– Съгласен съм, но тези кръгове не искат да ги канят на преговорите. Това е проблемът. Те желаят само унищожението на Израел.

– Тогава какво би ме посъветвал да предприема?

– Това, което правите и в момента, сър. Дайте им ясно да разберат, че не храните никакви илюзии за истинската цена на мира. Към тези, които не искат мир, трябва да има друг подход. Те разбират само един език.

– Какво имаш предвид?

Трябваше да свалят Хейс от облаците. Тук, в Париж, се говореше за благородни каузи, световните медии бяха фокусирали вниманието върху случващото се във френската столица, ношес някои политици сигурно щяха да сънуват, че получават Нобеловата награда за мир, докато на

няколко хиляди километра малки палестинчета биваха обучавани да се самовзривяват.

Рап потупа кобура на беретата.

– Това е единственият език, който фанатиците разбират, сър. Ако искате мир в Близкия изток, ще трябва да се заемете с тях.

КРАЙ

© 2003 Винс Флин
© 2003 Пегър Нинов, превод от английски

Vince Flynn
Executive Power, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: dave, 2008

Издание:

ИК „Ера“, София, 2003

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов – Димо

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9402>]